

CÂINII RĂZBOIULUI

GREG WALKER

Urmărire în Alaska

CÂINII RĂZBOIULUI

Greg Walker

URMĂRIRE ÎN ALASKA

Traducere de:
Radu Timnea

Editura Z 2000
1999

Editor: Zamfir M. Rusu
Coperta: EDITURA Z 2000

Adresa: Editura Z, Şos. Nicolae Titulescu, nr. 163, bl. 20,
parter, sc. 3, ap. 82, BUCUREŞTI, sector 1
Telefon/Fax: 01- 223 42 61
01- 223 42 46
01- 222 45 24

Comenzile se primesc la adresa editurii sau la
CP 12-71 Bucureşti

Redactor: Adriana Lup
Tehnoredactor: Florin Haiduc

Colonelul Peter Chuikov se uită în oglinda retrovizoare a maşinii Grand Am închiriate, asigurându-se că nu era urmărit. Cel puţin, nu încă. Semnaliză, trecu pe prima bandă şi apoi coti cu îndemânare automobilul berlină în parcarea magazinului universal. Reperă un şir de telefoane publice plasate convenabil, lângă intrarea principală.

Parcându-şi maşina, Chuikov ridică un revolver Beretta 92-F de pe scaunul de lângă el şi şi-l puse la spate. Pistolul automat masiv conținea cincisprezece cartuşe în încărcător şi un al şaisprezecelea pe țeavă. Ofiţerul Spetsnaz cumpărase arma de la un magazin mic de armament, după ce aterizase în Valdez, luând şi două încărcătoare suplimentare şi o sută de cartuşe CCI scobite. Chuikov prefera Beretta altor revolvere automate de 9 mm, în primul rând pentru că putea funcționa în cele mai rele condiții. Purtase în permanență unul, în timpul anului petrecut în Afganistan, unde condițiile fuseseră cu adevărat vitrege.

Fusese încântat să găsească un 92, pe care îl plătise în numerar, folosind unul din permisele sale de şofer din Alaska excelent falsificate de KGB*, ca dovadă a rezidenţei sale.

După ce îşi fixă bine arma în centură, Chuikov coborî din maşină şi porni repede spre o cabină telefonică liberă de la capătul şirului. În preajmă erau doar câţiva oameni, fiind încă prea devreme pentru cumpărători. Răspunse la zâmbetul unei blonde atrăgătoare care tocmai terminase de vorbit la unul din telefoane, şi o privi examinator în timp ce trecea pe lângă el. În realitate, îşi verifica spatele, ştiind că, oricât de puţin părea probabil, era posibil ca Suvorov să-i fi descoperit deja dezertarea şi să-şi fi activat reţeaua de agenţi din zona Anchorage.

Blonda aruncă şi ea o privire în spate, spre bărbatul chipeş cu părul cenuşiu, hotărând să imprime puţin mai multă acţiune şoldurilor sale, în timp ce mergea. Zâmbetul lui aprobator o încântă şi, pentru o clipă, fata se gândi la câteva scuze pe care le putea folosi ca să se întoarcă la cabina din care tocmai ieşise. O privire aruncată ceasului îi spuse că întârziase deja la slujbă şi porni repede pe trotuar, ridicând din umeri, conştientă de privirea bărbatului, fixată pe fiecare dintre paşii ei provocatori.

Chuikov o privi pe tânăra femeie dispărând în magazin. Satisfăcut că ea nu se întorsese spre el cu un pistol în mână, luă din furcă receptorul negru şi formă o serie de numere în memoria computerizată a telefonului. După câteva secunde, legătura fu stabilită. Chuikov se sprijini cu spatele de sticla rece a cabinei, aşa încât să poată să vadă tot ce se întâmpla în jurul lui, în timp ce aştepta ca cineva să răspundă, la capătul celălalt al firului.

— Centrul de comandă pentru Operaţiuni Speciale. Sergent major Ivanov la telefon. Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

Numele rusesc îl surprinse pe Chuikov pentru o clipă, dar îşi reveni rapid şi întrebă dacă colonelul Tom Foster se afla acolo.

*KGB – Agenţia de spionaj şi securitate a Uniunii Sovietice (n.tr.).

— Colonelul tocmai a sosit, domnule. Pot să îi comunic cine îl caută?

— Desigur, sergent. Spune-i colonelului Foster că Peter Chuikov ar vrea să-i răpească puțin timp. Știe cine sunt.

Durară câteva secunde, după care se auzi vocea prudentă a colonelului Foster:

— Chuikov? Colonelul Peter Chuikov din Spetsial'naya Naznaceniya?

— Exact, colonele. Aveți o clipă liberă și o linie sigură?

— Depinde de natura apelului dumneavoastră, colonele. Nu știam că sunteți în țară. Sunteți în Bragg?

Chuikov râse.

— Nu. Aș putea spune că stau în frig și caut un adăpost. Îmi puteți sugera un loc în care să mă duc?

Tom Foster plezni cu zgomot din degete, sunetul aducându-l imediat în birou pe sergentul lui major. Foster îi făcu semn cu capul sergentului solid să închidă ușa, după care deschise sertarul de jos al biroului său și acționă un comutator, așa încât conversația lui cu ofițerul rus să fie înregistrată și codificată.

— Dă-i drumul, Peter. Putem vorbi liber pe această linie, dar te anunț că înregistrez și că în birou cu mine se află sergentul major Stump. Procedura standard de operare, sper că înțelegi.

— Mai bine decât oricine, răspunse Chuikov. Nu se întâmplă în fiecare zi să te sune un ofițer Spetsnaz și să-ți ceară ajutorul ca să dezerteze. Cum te mai simți, prietene?

— La naiba, lasă-mă pe mine! Cum te simți tu? Când ai sosit? Unde ești acum?

Foster se opri în mijlocul frazei, dându-și seama că rusul urma să-i spună atât cât putea și amintindu-și pericolul în care se punea acel om, rămânând atâta timp pe loc. Dacă oamenii lui îi descoperiseră dezertarea, aveau să-l caute cu toate resursele

posibile. Ordinele vânătorilor aveau să fie clare: ucideți-l pe Chuikov.

Chuikov privi cercetător parcarea magazinului universal. Începea să se umple cu cumpărătorii de dimineață. Pe lângă el trecuseră deja câțiva oameni, dar nici unul nu acordase vreo atenție singuraticului din cabina telefonică. Satisfăcut că se afla în siguranță pentru moment, Chuikov reluă conversația.

— Sunt bine. Poate că ar trebui să alertezi FBI-ul să ia legătura cu un tânăr pescar cu numele de Hobbs, din Valdez. Joacă prea mult și cheltuie pe cocaină mai mult decât i-ar aduce un sezon bun de pescuit. Totuși, mi-a făcut plăcere să navighez cu el. O gazdă foarte amabilă și o barcă foarte bună.

— Am înțeles. Sunt sigur că federalii vor fi interesați. Unde ești acum? întrebă Foster.

— În Anchorage. Am ajuns aici cu mașina, azi-dimineață. Vremea e foarte frumoasă. Am de gând să plec în excursie pentru următoarele câteva zile. Poate pe undeva prin jurul Fairbanks-ului. Cunoști zona?

— Sigur. E un ținut destul de aspru în partea aceea, Peter. Cum o să te găsim?

Un tânăr voinic își opri mașina sport roșie în curbă, iar apariția lui bruscă îl făcu pe rus să pună mâna pe patul rece al pistolului Beretta, preventiv.

— Hei! Când se deschide magazinul? Au un raion de discuri? strigă bărbatul, din interiorul luxos al mașinii.

Chuikov ridică siguranța armei și auzi clinchetul înăbușit al acesteia.

— Cred că vor deschide peste zece minute, spuse el. S-ar putea să fie un raion de discuri la capătul sudic, nu știu sigur.

Tânărul își flutură mâna în semn de mulțumire, băgă în viteză mașina scumpă și demară cu un scrâșnet ascuțit al cauciucurilor. Chuikov îl urmări cu privirea și îl văzu parcând, apoi

traversând în fugă parcarea şi dispărând pe intrarea sudică a clădirii.

— Peter? Ai păţit ceva? Peter?

Vocea lui Foster era destul de îngrijorată, în timp ce acesta asculta schimbul de cuvinte înăbuşit, ce ajungea la el prin intermediul legăturii telefonice de la mare distanţă.

— Poftim? Nu, sunt bine. Unde rămăsesem?

Tom Foster se lăsă uşurat pe spate, în fotoliul lui, şi acceptă o ţigară de la Stump, care asculta acum conversaţia celor doi bărbaţi prin interfonul colonelului. Foster suflă un fuior lung de fum şi răspunse:

— Trebuie să-mi spui cum să te aduc aici, şi cei de la Departamentul de Stat vor dori să ştie de ce ar trebui să o facem.

Chuikov chicoti în receptor.

— Ah, prima mea lecţie de capitalism, nu-i aşa? Cu ce îmi voi cumpăra libertatea? Bună întrebare.

La celălalt capăt al firului, Foster tresări.

— Peter, eşti în jocul acesta de tot atâta timp ca şi mine. Ştii că tâmpiţii aceia de la Departament vor dori ceva substanţial pentru eforturile lor, şi în acelaşi timp îşi vor stoarce creierii, întrebându-se dacă nu eşti spion dublu. Aşa că ajută-mă să pornesc treaba. Ce ne-ai adus?

Chuikov oftă.

— Rămâi pe loc. Te sun din altă parte peste cinci minute.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, colonelul de la Spetsnaz închise şi se întoarse la maşina lui. Coborî din nou siguranţa pistolului Beretta abia după ce ieşi cu maşina din parcare.

Trecură exact cinci minute până când telefonul lui Foster sună din nou. În acel interval, colonelul SOCOM* şi sergentul lui major căzuseră de acord asupra celor ce trebuiau făcute în

*SOCOM: *Special Operation Command* – Comandamentul pentru Operaţiuni speciale (n.tr.).

continuare. Stump stabilea deja o întâlnire cu superiorul lor direct, iar următoarea acțiune pe lista lui era un telefon la Departamentul de Stat. Între timp, Foster se uită din nou pe dosarul personal al lui Chuikov, pe care-l cunoscuse cu câțiva ani înainte, în timpul unui exercițiu, în Europa de Vest. Pe vremea aceea, colonelul Spetsnaz se identificase drept maior în Forțele de Rachete Sovietice, o acoperire excelentă, pe care Foster o descoperise abia după ce recunoscuse o fotografie a lui Chuikov, făcută în Afganistan.

Dosarul lui Foster era destul de complet, dat fiind ceea ce reuşise să adune prin diversele agenții la ale căror fişiere avea acces. Informațiile pe care le avea erau al naibii de impresionante. Colonelul Peter Chuikov era un ofițer Spetsnaz decorat de mai multe ori, care îndeplinise misiuni în Vietnam, Rhodesia, Angola, Nicaragua şi, mai recent, în Afganistan, unde fusese capturat şi ținut prizonier timp de trei săptămâni, înainte să fie eliberat de o echipă de salvare Spetsnaz.

Din dosarele CIA reieşea că Chuikov era bănuit ca fiind organizatorul câtorva asasinate la nivel înalt, inclusiv asupra unui ofițer american din cadrul JUSMAG*, care conducea o operațiune secretă în Thailanda, pentru Statele Unite. Pe lângă bravura în luptă, colonelul sovietic era un atlet desăvârşit, care participase la două Olimpiade, aducând acasă o medalie de bronz şi una de argint, ca răsplată a eforturilor sale. Cele mai multe note din dosarele NSA** semnalau apariția fantomatică a lui Chuikov în America Centrală, unde antrenase unități contrarevoluționare sandiniste, de mărimea unui batalion. Cel puțin un raport atesta

---

* JUSMAG: *Joint US Military Advisory Group* — Grup Militar Consultativ Comun al SUA (n.tr.).

** NSA: *National Security Agency* — Agenția Națională pentru Securitate (n.tr.).

prezența lui Chuikov pe câmpul de luptă, în calitate de consilier activ.

După Afganistan, Chuikov dispăruse și se presupunea că i se acordase o permisie prelungită, datorită rănilor căpătate în timpul evadării din mâinile rebelilor. Cu câteva luni înainte, Foster primise de la el o scrisoare scurtă, prin care Chuikov îi comunica că vroia să discute cu ofițerul SOCOM, în viitorul apropiat. Scrisoarea sosise prin două surse din interiorul ambasadelor prietene din Lumea a Treia, ai căror atașați militari țineau legătura cu biroul lui Foster.

La naiba! își spuse Foster, ridicând receptorul la ureche. *Dacă dezertarea lui Chuikov e sinceră, vom da o lovitură serioasă sovieticilor. Mai ales dacă aduce cu el informații importante asupra activităților Spetsnaz din vest.* Foster se asigură că dispozitivul de codificare era încă activat, își drese glasul și vorbi.

La câteva cvartale distanță de magazinul universal, Chuikov aruncă o privire rapidă în jur, așteptând ca Foster să răspundă. Știa că infiltrarea lui prin rețeaua Valdez avea să fie raportată de pescarul care îl transportase, alertându-l pe Vasili Suvorov în privința locului în care se afla el. Era sigur că mareșalul va trimite o echipă după el, mai ales ținând cont de ceea ce aducea americanilor ca schimb pentru oferirea azilului.

-- Colonelul Foster. Tu ești, Peter?

Chuikov zâmbi auzind cum ofițerul din Beretele Verzi îi folosea prenumele, o tactică menită să încurajeze o relație între cei doi bărbați, relație ce până atunci fusese total inexistentă, cu excepția unui raport absolut profesional.

— Vroiai să știi ce am adus ca să impresionez Departamentul de Stat, nu-i așa? Ascultă cu atenție, Tom. Ar fi util dacă ai avea un casetofon în funcțiune — lucru de care nu mă îndoiesc.

În următoarele câteva minute, Chuikov deschise pachetul de materiale pe care îl scosese pe ascuns din Moscova, cu costul vieții unui agent KGB care dăduse peste soldatul de comando Spetsnaz, în timp ce acesta se pregătea să plece de pe coasta sovietică, spre Valdez.

— Asta este, colonele. Crezi că ceea ce am de oferit merită timpul şi efortul guvernului tău ca să continuăm acest dialog?

În biroul lui, cu uşa încuiată, colonelul Tom Foster expiră lung. Imensitatea materialelor pe care Chuikov pretindea că le avea la el îl făcea să se clatine. Dacă era adevărat, Statele Unite aveau posibilitatea să închidă cel puțin trei rețele de spionaj importante, organizate de sovietici în Alaska şi în jurul ei. În plus, Departamentul de Stat obţinea un atu important, pe care îl putea juca atunci când era necesară o demonstrație de forță, în culise. Informația lui Chuikov cuprindea toate ascunzătorile şi țintele asociate cu activitățile Spetsnaz şi sediile vizate de ruşi în cel de-al patruzeci şi nouălea stat. Din punct de vedere strategic, Alaska era importantă pentru problemele de apărare ale SUA şi în anumite cercuri era bine cunoscut faptul că ruşii organizaseră incursiuni de recunoaştere de putere mică împotriva unor centre fortificate militare şi civile.

— Am înțeles tot ce ai spus şi o să transmit mai departe transcrierea, colonele. Bineînțeles, nu îți pot da un răspuns imediat, asta este prerogativa Departamentului de Stat. Va trebui să ne contactezi din nou, şi apoi putem demara acțiunea.

Chuikov se aşteptase la asta şi îşi făcuse planurile în consecință. Întorcându-se cu fața spre stradă, comandantul Spetsnaz îşi aranjă puțin revolverul Beretta, aşa încât patul armei să nu se afunde prea mult în centură. Era o dimineață aglomerată în cel mai mare oraş al statului, maşini şi oameni începând să umple Fourth Avenue, pe măsură ce magazinele se deschideau.

— Colonele Foster, începu Chuikov. Nu sunt un jucător de hochei care vrea să intre în echipa americană şi nici un balerin care îşi caută un nume şi faimă pe scena americană. Amândoi ştim ce este Spetsnaz şi cât de puţini din oamenii ei a văzut Vestul dezertând. E posibil ca Vasili Suvorov să trimită chiar în această clipă o echipă a camarazilor mei ca să mă urmărească. Ordinele nu vor include o referinţă de genul „viu sau mort”, ci numai ca eu să fiu localizat şi informaţiile pe care le am, recuperate. Sentinţa mea la moarte a fost semnată cu ani în urmă, când am fost făcut membru al haitei de lupi numită Spetsnaz şi, aşa cum este obiceiul lupilor, noi ne rezolvăm singuri problemele. În această după-amiază voi trimite prin FedEx o scrisoare, indicând locul în care mă pot aştepta oamenii voştri, ca să mă recupereze. Vor fi descrise clar metoda, momentul şi locul. Vă recomand să-i trimiteţi pe cei mai buni, căci e sigur că Suvorov aşa va face. Spuneţi-le celor de la Departamentul de Stat că au cel mult o săptămână. După aceea... ei bine, cunosc zelul camarazilor mei în îndeplinirea instrucţiunilor lui Vasili.

Câteva momente se lăsă tăcerea, amândoi bărbaţii gândindu-se la acţiunile lor următoare. Chuikov era nerăbdător să treacă la faza următoare a planului lui, ştiind că petrecuse deja prea mult timp la vedere. Foster, dându-şi seama că planul colonelului sovietic avea să forţeze Departamentul de Stat să-l recupereze, se gândea ce opţiuni să recomande generalului, atunci când Departamentul le va pasa problema. Cea mai apropiată sursă de personal instruit era Grupul Întâi de la Lewis, deşi şi al Zecelea avea câteva echipe montane care se puteau ocupa cu uşurinţă de o recuperare din sălbăticia Alaskăi. Trebuia să înceapă imediat să facă nişte cercetări, ceea ce însemna că trebuia să încheie convorbirea cu Chuikov.

— Peter, voi transmite imediat Departamentului de Stat informaţiile şi cererea ta.

Foster făcu o pauză, auzindu-l pe Stump, care bătea cu putere la uşa biroului.

— Fă ceea ce ai de gând, dar ai grijă să adresezi pachetul de mâine ca „personal/confidențial”. Ştiu în ce pericol te afli şi îţi promit că vom face tot posibilul ca să te recuperăm.

Chuikov mormăi. Deşi Foster era un om bun, nu petrecuse prea mult timp efectiv în teren, ca soldat al Forțelor Speciale. Tom Foster nu-şi dădea seama ce-l aştepta pe rus, căci altfel i-ar fi ordonat lui Chuikov să se ducă la cea mai apropiată rezervaţie militară şi şi-ar fi asumat chiar el responsabilitatea pentru siguranța ofițerului. Dar Chuikov nu se aşteptase la acea ofertă, aşa că nu se simți dezamăgit atunci când ea nu se materializă.

— Îți mulțumesc pentru timpul acordat, colonele. Dacă am noroc, ne vom vedea peste o săptămână. Dacă nu ...

Foster auzi legătura întrerupându-se. Se îndreptă cu paşi mari spre uşă şi îi dădu drumul înăuntru lui Stump.

— Deci, ce are ticălosul ăsta? mârâi Stump, cu o țigară groasă înfiptă între buzele lui pline.

— Ceea ce are poate opri eforturile ruşilor de a strânge informații şi poate submina sistemele noastre de apărare din Alaska pentru ani de zile. Dar avem doar o săptămână ca să trimitem o echipă în teren, să-l găsim pe colonel şi să-l recuperăm. Bătrânul e aici?

Stump ridică spre tavan degetul arătător de mărimea unui caltaboş.

— E la etaj, în Camera Verde. Aveți atenția lui totală pentru următoarele treizeci de minute, după care trebuie să zboare la Manila, pentru o conferință cu comandantul-şef. Sugerez s-o luați la picior, domnule.

Foster aprobă din cap, încuie sertarul dispozitivului de codare şi îşi luă de pe birou notiţele scrise în grabă.

— Mulţumesc că ai aranjat să mă primească, sergent-major. Poate că ar fi bine să rămâi aici. Am senzaţia că o să facem ceva ore suplimentare, când va începe jocul.

— Ore suplimentare? mârâi Stump, cu ţigara în gură. Voi fi aici când veţi termina cu generalul, soţia va înţelege. Oricum, ea e mai bună pentru Forţele Speciale decât jumătate din ticăloşii ăştia fraieri de aici.

Maiorul Iuri Puşkin inspiră mirosul propriei transpiraţii, savurând aroma dulce-amăruie. Privi prin binoclu, urmărind înaintarea constantă a coloanei de oameni de sub el, în timp ce aceştia urcau cu greu dealul. Silueta din mijlocul coloanei îl interesa cel mai mult pe Puşkin, în primul rând pentru că acela era omul pe care fusese trimis să-l ucidă.

O privire scurtă în dreapta îi confirmă lui Puşkin că cercetaşul identificase şi el ţinta lor. Soldatul de comando Spetsnaz era înarmat cu o carabină AK-74 cu pat rabatabil, precum şi cu un sac cu grenade şi un pistol automat masive, de calibru 9 mm. La şold avea prins un cuţit nepalez lung, a cărui lamă era la fel de ascuţită ca mustăţile unei pisici. Sergentul Antonov lucra de doi ani cu Puşkin şi acum era mai apropiat de acesta chiar decât soţia lui Iuri.

— L-ai văzut? întrebă în şoaptă sergentul, cu propriul binoclu lipit de faţă.

Puşkin mârâi. Coborî cu grijă costisitorul dispozitiv optic, ridică de lângă el cu prudenţă carabina specială cu lunetă şi desfăcu vizorul acoperit cu un strat fin de ulei. Arma fusese făcută de unul dintre cei mai buni fabricanţi de astfel de carabine din Uniunea Sovietică. Spre deosebire de majoritatea carabinelor ruseşti, aceasta avea camera adaptată pentru cartuşele de 7,62 ale NATO, favoritele lui Puşkin pentru distanţă mare. Cartuşul masiv de pe ţeava carabinei era la fel de special ca puşca în sine. Cartuşul de 168 de drame, înconjurat de un înveliş metalic uşor, fusese găurit şi apoi umplut cu mercur lichid. În vârf era fixat un con din titaniu, care era vopsit în albastru deschis, pentru a se deosebi de muniţia standard de 7,62. Cartuşul ieşea din ţeavă cu o viteză de peste o mie de metri pe secundă şi era capabil să străpungă şi cea mai groasă vestă antiglonţ, înainte să explodeze în bucăţi cu diametre de calibru 0,71.

— Se pare că au luat o pauză, Iuri, şopti Antonov. Ţinta ta şi-a lăsat arma pe pământ şi acum face poze.

Puşkin fixă patul de fibră de sticlă de culoarea deşertului în buzunarul de pe umăr. Îşi arcui gâtul şi îşi lipi obrazul bărbos de patul neted al carabinei, realizând, în clipa în care îl atinse, cât de multe ore petrecuse în spatele lui. Rusul, cu mâna fixată pe mânerul profilat, îşi plasă degetul arătător în lungul pârghiei de siguranţă, aflată exact în faţa trăgaciului. Acum, cu o singură mişcare uşoară, Puşkin putea să coboare siguranţa, să apese trăgaciul şi apoi să ridice din nou siguranţa. Carabina era cu autoîncărcare şi putea folosi cinci, zece sau douăzeci de încărcătoare, care erau transportate într-un harnaşament de nailon special, de către trăgător. În inventarul Spetsnaz existau numai trei astfel de arme, fiecare fiind alocată unui specialist în asasinate, care se dovedise demn să fie răsplătit cu accesul unic la acea carabină specială.

Uitându-se prin vizorul 10X, îl găsi cu uşurinţă pe jurnalistul înalt, ce se mişca printre luptătorii de gherilă care se odihneau. Puşkin mârâi spre Antonov, iar acesta introduse rapid un bulgăre greu de ceară roşie sub partea din faţă a patului carabinei, aşa încât să formeze o platformă netedă pe care puşca putea fi mişcată cu uşurinţă înainte şi înapoi. În caz de urgenţă, ceara putea fi mâncată. Iuri se strâmbă, amintindu-şi singura ocazie în care fusese nevoit să testeze teoria instructorului său de tehnici de supravieţuire în ceea ce privea ceara. Stomacul îi mârâi şi el în semn de protest, la amintirea încercării de a digera amestecul uleios.

Puşkin modifică poziţia puştii, deplasându-şi puţin corpul, după care verifică poziţia soarelui. Satisfăcut că nu era posibilă trădarea poziţiei lui prin vreo strălucire reflectată de lentilele bine lustruite ale ocularului, începu să se pregătească să se „contopească" fizic cu arma, să devină una cu ea. Reporterul american discuta acum cu însoţitorii lui, iar la gâtul lui se bălăngănea un aparat de fotografiat cu obiectiv lung. Iuri răsuci încet cercul de ajustare, obţinând o focalizare perfectă, imaginea omului fiind în contrast clar cu fundalul galben strident al stâncilor arse de soare din spatele lui.

— Iuri?

— Imediat, Antonov. Am nevoie de un unghi corect.

Un zâmbet brutal apăru pe trăsăturile dure ale sergentului rus. Înţelesese ce unghi căuta maiorul, căci stătuse întins alături de el în mai multe situaţii similare. Lui Puşkin îi plăcea să nu-şi ucidă pur şi simplu ţintele desemnate, ci să le arunce capetele în aer. Cartuşul divizabil cu vârf albastru era perfect capabil să realizeze asta, dacă era plasat la doi centimetri sub punctul de îmbinare al maxilarului inferior, exact sub baza craniului. Antonov îşi aminti cum văzuse capetele câtorva dintre ţintele neatente ale lui Puşkin explodând

ca nişte dopuri sub presiune, în momentul în care erau izbite de gloanţele de mare viteză. Lui i se părea ceva foarte amuzant.

— Scriitorul nostru şi-a scris ultimele „revelaţii” pentru lumea presei, nu-i aşa, Iuri?

— Fără îndoială, prietene, răspunse Puşkin, împingând siguranţa în faţă.

Reporterul devenise un ghimpe în coasta Înaltului Comandament Sovietic, poveştile lui despre războiul din Lumea a Treia, cu referiri la interesele ruseşti, aprinzând în mod frecvent mânia Vestului. Fost soldat în Forţele Speciale ale armatei americane, scriitorul făcuse în mai multe ocazii, în incursiunile lui, fotografii foarte grăitoare în locuri ca Nicaragua, Angola, Ciad, Liban şi acum Afganistan. Atunci fusese dat ordinul. Fusese trimis Spetsnaz. Glontele care avea pe el numele reporterului urma să fie trimis în câteva secunde, călătoria lui fiind amânată numai până în clipa în care ţinta oferea unghiul corect trăgătorului răbdător ascuns la mai mult de trei sute de metri de locul în care grupul poza acum pentru ultimul portret.

Ca de obicei, Puşkin nu-şi dădu seama că a apăsat pe trăgaci decât când pocnetul puternic al carabinei îl scoase din transă. Privi cu satisfacţie profesională cum cartuşul penetra sub pielea extrem de bronzată a bărbatului, lovindu-l exact la doi centimetri şi jumătate sub maxilarul inferior pronunţat. O milisecundă mai târziu, glontele divizabil se desfăcu în interiorul gâtului ziaristului. Transformarea masivă de energie cinetică făcu ţesuturile fragile să explodeze în fragmente de carne şi sânge pulverizat. Maiorul mormăi involuntar observând cum capul omului ţâşnise spre cer ca o cometă păroasă. Corpul căzu în genunchi, în timp ce o bucată stacojie de coloană vertebrală zdrobită ţâşnea ca un stâlp de telegraf plesnit din interiorul tunicii de luptă uzate. Încet, ca un copac bătrân ale cărui rădăcini

se măcinaseră până când nu mai reuşiseră să susţină greutatea copleşitoare a corpului, cadavrul căzu în faţă, aterizând cu un bufnet puternic în mijlocul rebelilor afgani înmărmuriţi.

— Foc! urlă Antonov, al cărui AK-74 trăgea deja rafale constante de cartuşe micuţe de 5,54 în mercenarii care se împrăştiau.

Armele erupseră în ambele părţi ale celor doi bărbaţi. Bubuitul scurt al lansatorului de grenade Spetsnaz îl făcu pe Puşkin să-şi lase capul în jos. La câteva secunde după detonare, de pe stâncile de dedesubt se auzi un urlet sfâşietor. Stacatto-ul rapid al mitralierei uşoare RPD primi un răspuns similar din partea afgană a casei, mitraliorul respectiv încercând cu disperare să formeze o perdea de foc, pentru ca tovarăşii lui să se poată adăposti.

— Nicolai, mitraliera! Trimite-l în iad pe ticălos!

Răspunzând ordinului sergentului său, grenadierul Spetsnaz ţinti cu grijă, în ciuda vâjâitului oţelului. Bubuitura care urmă aruncă bucăţi de metal sus în aer. Un luptător pentru libertate şocat ieşi împleticindu-se în luminiş, strângându-şi înnebunit mâinile în jurul stomacului însângerat. O rafală de trasoare şi oţel îl reteză de la genunchi şi piept.

Brusc, un bărbat ţâşni din adăpost şi alergă în zig-zag spre siguranţa oferită de un talmeş-balmeş de stânci uriaşe. Puşkin sări în picioare, ridicând automatul în poziţia clasică de la şold şi trase aproape fără să ochească spre spatele rebelului care alerga.

— Stai jos, nebunule! ordonă Antonov, trăgându-l deja în jos pe ofiţer cu mâinile lui butucănoase. Nu vreau să fiu nevoit să-i explic şefului cum l-am lăsat pe cel mai bun ofiţer al Mamei Rusia să fie împuşcat de un nenorocit zdrenţăros, în timp ce eu ar fi trebuit să-l păzesc, mârâi sergentul transpirat.

Puşkin se rostogoli pe spate, râzând de admonestarea prietenului lui.

Fusese rănit de cinci ori în decursul carierei lui ca ofiţer Spetsnaz, odată fiind aproape mort când camarazii lui îl duseseră la punctul lor de prim-ajutor. *Ar trebui să cer o slujbă la Statul-Major*, se gândi Puşkin, în timp ce o rafală de M-16 producţie americană trecu pe deasupra poziţiei lor. *Într-o zi, bunul sergent Antonov nu va mai fi în preajmă ca să-mi scoată dosul din foc şi atunci ce se va întâmpla?*

— Apropo, l-ai nimerit pe ticălosul ăla caraghios! strigă Antonov. A sărit în sus ca o monedă. O împuşcătură al naibii de impresionantă, pentru un ofiţer.

Puşkin se rostogoli pe burtă şi îl bătu cu putere pe umărul solid pe subofiţerul călit în luptă.

— Hai să plecăm naibii de aici! spuse tare, aşa încât să fie auzit peste focurile de armă continue. Ne-am făcut treaba pentru care am fost trimişi.

Antonov aprobă din cap şi scoase din toc un pistol de semnalizare negru. Îl îndreptă spre cer, când zări brusc un rebel care reuşise să urce pe flancul lor drept în timpul schimbului de focuri, iar acum îl ţintea chiar pe sergentul cel solid. Antonov înjură, se ghemui, prinzând pistolul de semnalizare cu amândouă mâinile lui uriaşe, şi trase în aceeaşi clipă în care afganul apăsa şi el pe trăgaci.

Un spray de sânge sub presiune erupse din umărul stâng al sergentului Spetsnaz, când glontele luptătorului pentru libertate afgan trecu prin el şi ieşi curat prin partea cealaltă, dar îl izbi direct pe grenadierul care îşi punea rucsacul pe umeri, în spatele lui Antonov. Capul afganului se goli de materie cerebrală, când racheta de semnalizare a lui Antonov îi izbi craniul. Echipa Spetsnaz văzu cum cadavrul dispărea în tranşeea naturală în care stătuse

ascuns omul, în sus ridicându-se un şuvoi fosforescent, în timp ce corpul continua să se înconvoaie.

— Distrugeţi corpul tovarăşului nostru, comandă Puşkin. Câinii aceştia nu trebuie să-l găsească, pentru ritualurile lor barbare de răzbunare.

Puşkin se întoarse spre Antonov, care îşi îngrijea rana, şi îl întrebă cum se simțea.

— O înțepătură de țânțar, atâta tot, răspunse veteranul trupelor de comando. Am suferit mai mult când am avut blenoragie.

Antonov strânse puternic nodul bandajului şi îşi recuperă carabina de asalt din locul în care căzuse. Văzând că încărcătorul era aproape gol, îl scoase din armă şi introduse unul nou, după care trase pârghia de încărcare a armei în spate, cu un clinchet puternic.

Unul dintre cei trei soldaţi rămaşi termină de plasat o mină antipersonal sub cadavrul camaradului lor căzut. Omul făcu un semn cu capul spre Puşkin şi scoase cu grijă cuiul de siguranţă din lăcaş, armând mina. Oricine întorcea corpul ca să-l jefuiască, avea să se trezească uitându-se la cinci sute de bile de oțel zburând cu peste o sută cincizeci de metri pe secundă, prin amabilitatea Uniunii Sovietice.

— Să mergem! comandă Puşkin.

Echipa începu să se retragă cu spatele, în salturi, cu prudență şi cu armele pregătite, în eventualitatea că exista vreun nebun care să vrea să continue lupta. Când intrară pe o cărare îngustă de pe versantul dealului, care ducea la platoul de deasupra locului ambuscadei, Puşkin zări o reflecție scurtă a luminii soarelui în lentilele aparatului de fotografiat al reporterului, efectul surprinzându-l. Ridică pentru ultima dată la umăr carabina şi trase în aparatul scump, aruncându-l în aer, iar apoi se strecură în deschizătura întunecată din stâncă, în urma oamenilor lui care se retrăgeau.

Locotenent comandorul Paul Kinder privi cu atenţie cum bărbatul cu o constituţie puternică, îmbrăcat cu o pereche de cizme SEAL*, blugi Levis decoloraţi şi un tricou negru strâmt, păşea în faţă, spre linia de tragere. În mâini ţinea o carabină retezată de calibru 12, a cărei curea de prindere o avea trecută peste pieptul solid, ca să ofere stabilitate armei, în timpul focului rapid. La mai puţin de zece metri în faţa lui se găseau trei ţinte de metal, cu suprafeţele zimţate de impactul sutelor de pelete de oţel, din timpul instructajului din ultima săptămână. În stânga bărbatului explodă brusc un simulator de grenadă de mână, sunetul ei semnalând începutul cursei de tir pentru Beaumont „Bo" Thornton.

Kinder observă reacţia lui Thornton la explozia simulată, când acesta goli fără să tresară încărcătorul tubular al carabinei

* SEAL: *Amphibious Sea Air Land* — Forţele Speciale ale US Navy (n.tr.).

în siluetele de metal, doborându-le cu câte două rafale de cartuşe numărul patru pe fiecare. Thornton îşi aruncă arma la picioare şi sprintă pe o cărare prăfuită îngustă. Se opri la cincizeci de metri mai sus, la o masă pe care se găsea un Glock 19 dezasamblat. În timp ce Bo asambla fără probleme pistolul, introducând cele două încărcătoare suplimentare în scobitura liberă a Glock-ului şi lăsând glisiera să avanseze ca să introducă un cartuş în cameră, ofiţerul de operaţiuni speciale ale Marinei se simţi impresionat. În ultimele două săptămâni, Thornton, Frank Hartung şi Jason Silver fuseseră „oaspeţii" Centrului de Operaţiuni Speciale din Colorado Island. Participarea lor fusese aprobată de o sursă înaltă de la Pentagon, al cărei mesaj sosise prin biroul amiralului Benson, de la Comandamentul pentru Operaţiuni Speciale, aflat în apropierea centrului oraşului. Kinder ştia că Thornton şi Hartung erau Berete Verzi în retragere, al căror centru de scufundări din partea cealaltă a portului era sălaşul favorit al multor SEAL din Echipele 1, 3 şi 5. Locotenentul comandor nu-l cunoştea pe al treilea membru al grupului, un tip scund, care avea o cicatrice adâncă în partea inferioară a stomacului şi avea un talent aproape magic în aruncatul lucrurilor în aer. Ofiţerul SEAL aprobă din cap, când Thornton nimeri şase ţinte succesive cu pistolul Glock, după care îl aruncă la pământ şi alergă spre următoarea oprire a cursei.

— Cine credeţi că sunt tipii aceştia, domnule?

Cel care vorbise, un subofiţer musculos din Echipa SEAL nr.3, venise lângă Kinder fără ca ofiţerul să-i simtă prezenţa decât în clipa în care ajunsese lângă umărul lui.

— Habar n-am, Sam. Credeam că Thornton şi Hartung sunt în retragere, dar mesajul NavCom din D.C. sugerează altceva.

Sam, care era o legendă în rândurile echipelor datorită unei anumite isprăvi împotriva libienilor, din timpul unei recunoaşteri nocturne pe coasta acestora, ridică din umeri.

— Dacă ei sunt „în retragere", atunci eu sunt popă. N-am mai auzit ca San Clemente să fie izolat pentru ca câţiva bătrânei să poată trage în cutii de bere şi să se joace cu un SDV timp de două săptămâni. În plus, uitaţi-vă la instructorii care sunt aici. Fiecare dintre ei are permis tip Q. Tipii aceştia sunt genul care nu mai scriu de mult mamelor lor, şi cu atât mai puţin cel care să pălăvrăgească la şcoală despre ocupaţia lor. Băieţii aceştia trebuie să fie foarte speciali, ca să merite o astfel de atenţie.

Kinder aprobă absent din cap. San Clemente se afla la o sută de kilometri depărtare, pe coasta Californiei. Era o întindere de pământ dură, folosită de Centrul de Operaţiuni Speciale şi de echipele SEAL ca loc de instructaj în lupta la sol şi antrenamentul cu arme mici. În mod normal, acolo ar fi trebuit să se afle o clasă de cadeţi SEAL, în a doua fază a instrucţiei lor pe insulă. Orarul fusese însă modificat pentru a se răspunde cererii Pentagonului de a recalifica trei „civili" în tehnicile celor mai noi vehicule de livrare SEAL a armelor de mână (SDV) şi al celor de joasă altitudine şi deschidere mică, dezvoltate de Marină pentru cadrele ei operative din cadrul Operaţiunilor Speciale. Cum centrul de scufundări Heavy Hook era în San Diego, se hotărâse ca Şcoala de Amfibii a Marinei să fie folosită ca loc de antrenament pentru echipa Springblade, ori de câte ori aceştia simţeau nevoia unei reactualizări sau a prezentării noutăţilor apărute în domeniul operaţiunilor speciale.

Kinder nu-şi putea imagina cine hotărâse asta, căci părea în totală contradicţie cu pasiunea Marinei pentru secretul posibilităţilor sale în operaţiuni speciale.

— Indiferent în ce sunt implicaţi, sunt al naibii de buni. Hartung şi Thornton au lucrat în operaţiuni comune cu noi, în Vietnam, iar maistrul-şef Kruger mi-a spus că domnul Silver a făcut două tururi cu Ranger-ii, în Asia de Sud Est. Ordinele

rămase doar un câmp deschis spre mare. Stând pe fuzelaj, deasupra războinicului transpirat, Kinder se întoarse spre subofiţerul lui.

— Dacă ticăloşii aceştia sunt în retragere, mă întreb ce ar însemna să fie aduşi din nou în serviciul activ! Nu am mai văzut acest calibru de lucru în echipă de când operam în Rung Sat. Tipii aceştia seamănă mai mult a SEAL, decât a „pifani" ai armatei.

Sam râse şi îl salută scurt pe Thornton, care auzise comentariul ofiţerului SEAL, în timp ce termina de golit încărcătorul puştii Minimi fumegânde.

— Nu ştiu cu cine sunt tipii aceştia acum, domnule comandor, dar din ceea ce ne-au arătat în ultimele două săptămâni, nu mi-ar displăcea să intru în echipa lor. Suntem noi răi, dar băieţii aceştia sunt *răăăăăi* până în măduva oaselor ... fără glumă.

Cei doi marinari îi priviră pe Hartung şi Silver ieşind din buncăr, cu nişte zâmbete uriaşe pe figură, când zăriră silueta deşirată a lui Thornton îndreptându-se spre ei. Când cei trei bărbaţi se întâlniră, îşi strânseră mâinile şi bătură palma, fluierăturile lor bine-dispuse fiind egalate de cele ale cadrelor SEAL, care începuseră să se adune în jurul lor. Brusc, unul dintre SEAL arătă spre cer, spre o umbră întunecată care plana deasupra grupului, cu rotoarele şuierând la viteză mare în aerul greu al oceanului.

— Elicopter apropiindu-se! anunţă marinarul din trupele de comando.

Hartung, cu o banderolă udă legată în jurul capului, aruncă o privire scurtă spre aparatul de zbor care cobora, după care îşi întoarse privirea spre Thornton, care se juca indiferent cu capătul cuţitului lui balistic rusesc.

— De ce am senzaţia că elicopterul acela vine aici pentru noi? întrebă veteranul a trei războaie.

noastre sunt să le asigurăm orice doresc, şi că putem scoate materiale din orice surse ale SOCOM, ca să facem asta.

Cei doi bărbaţi îl priviră pe Thornton, care se pregătea să încheie cursa de luptă. Luptătorul înalt tocmai depăşise o serie de obstacole în care se angajase în nouă situaţii diferite cu ostatici, folosind un Beretta 92 şi un UZI SMG. Thornton întinse armele unui instructor SEAL care stătea în apropiere şi apoi se căţără pe o scară de frânghie de cincisprezece metri înălţime, care ducea la o platformă de lemn suspendată mult deasupra pământului. Ajuns în vârf, se prinse în scaunul de rapel şi coborî în mare viteză pe partea de sus a machetei unui fuzelaj de avion de linie 737. Dansând în lungul avionului, Bo găsi o Minimi LMG care îl aştepta aproape de coadă. Thornton ridică arma, o încărcă şi începu să asigure o acoperire cu foc pentru Hartung şi Silver, care tocmai îşi părăseau poziţiile lor de tragere. În timp ce cei doi se repezeau înainte spre un buncăr mic de beton, Bo distruse două grupuri de figuri de carton, care reprezentau infanterişti terorişti. Când văzu spatele lui Silver dispărând în interiorul construcţiei, Thornton agăţă o frânghie de un inel prins de macheta scheletului aerian şi se lăsă să alunece la pământ. Din interiorul buncărului se auzi tusea seacă a focului carabinelor fără recul, când Hartung şi Silver deschiseră focul asupra unei minifurgonete antice, aflată la patru sute de metri în faţa lor. Sub privirile pline de admiraţie profesională ale SEAL, furgoneta explodă sub impactul primului cartuş, zguduindu-se puternic pe cauciucurile sfârtecate, când un al doilea cartuş o lovi în lateral.

La douăzeci şi cinci de metri în dreapta ei, ţâşniră la vedere o serie de ţinte din oţel. Thornton prinse carabina Minimi de bandulieră şi, strângându-i patul lângă şoldul drept, începu să trimită rafale lungi şi precise de cartuşe de 0,223 în rândurile lor. Ţintele dispărură una după cealaltă, până când în locul lor

— Instinctul, ticălos bătrân. Noi am venit pe mare, aşa că, în mod normal, ar fi trebuit să ne întoarcem la Operaţiuni Speciale la fel. Oamenii lui Kinder au legătură radio, aşa că trebuie să fie vorba de ceva special ... iar asta poate însemna că amicul Calvin are ceva pentru noi.

— Sper, la naiba, interveni Silver. Toată această „odihnă şi relaxare" mă ucide. Un contract bun ar fi binevenit, ţinând cont de cât mă costă deschiderea galeriei mele de artă din Seaside.

Frank Hartung îl prinse pe după gât pe fostul Ranger, prefăcându-se că îl strangulează.

— Galerie de artă? Ce naiba ştie un prăpădit ca tine despre artă?

Silver se desprinse rapid din strânsoarea sergentului major şi făcu un pas în spate, ca să nu mai poată fi ajuns de acesta, în timp ce Thornton făcea semn cu mâna pilotului, care se vedea în carlinga fără uşă.

— Nu ştiu nimic despre artă, dar Linda spune că asta e valabil şi pentru majoritatea tâmpiţilor care cumpără. După ce termină de mobilat casa lui Bo, o să-mi aranjeze o afacere, ca şi a voastră. Dumnezeu ştie că nu o să fiu în stare să car în spate un rucsac toată viaţa.

— Haideţi să-l vedem pe Calvin! Se pare că vom fi reactivaţi.

— Kinder mi-a spus că v-aţi agitat ceva, deşi nici nu mă aşteptam la altceva.

Calvin Bailey deschise cu o mână expertă capacul unei cutii de Coors rece şi goli jumătate din bere cu o înghiţitură lungă. Agentul DEA* care era legătura între Springblade şi preşedinte şi un cerc mic de consilieri ai acestuia stătea pe o lădiţă de muniţie de 203, cu

* DEA: *Drug Enforcement Administration — Agenţia de cmbatere a drogurilor* (n.tr.).

jacheta din piele scoasă, lăsând să se vadă un Magnum S&W Model 19,357 foarte folosit, în tocul Alessi de umăr.

Silver culese o bere din răcitorul de la picioarele lui şi o goli peste cap şi pe gât.

— Daaa! mârâi el. E ora pauzei şi acum, când Calvin Bailey — cel „atât de secret încât va trebui să te ucid" — este aici, putem începe petrecerea!

Thornton, cu un bidonaş de Gatorade în mână, termină de mulţumit oamenilor lui Kinder pentru eforturile lor şi îi privi îndepărtându-se în coloană pe plajă, unde trei vase de asalt Seafox pentru ocean aşteptau ca să-i transporte înapoi la Coronado. Trei dintre SEAL urmau să rămână pe insulă ca să împacheteze armele şi să facă curăţenie, până venea după ei un CH-53. *Buni oameni*, îşi spuse Bo. *Al naibii de profesionişti, şi totuşi total fără pretenţii*. Lui Thornton îi plăcuse întotdeauna să lucreze cu SEAL, amintindu-şi vremea pe care o petrecuse în Okinawa, conducând programul comun Armată-Marină SCUBA, în timpul Vietnamului.

Întorcându-se cu paşi mari spre locul unde stătea echipa lui, Bo Thornton se întrebă ce considera Calvin Bailey atât de important încât să vină cu elicopterul din D.C. Trecuseră aproape două luni de când Bo şi David Lee, singurul membru în serviciu activ al echipei, intraseră în Nicaragua ca să doboare un dezertor din Beretele Verzi, al cărui patriotism nechibzuit faţă de patria lui natală ar fi putut costa Statele Unite capul lor de pod din America Centrală. Lee era încă în recuperare în urma rănilor primite, la Bragg, împărţindu-şi timpul între spital şi RTL-ul comitetului SERE, de la Camp Rowe, unde activa ca sergent major. Thornton îşi petrecuse majoritatea timpului terminând casa pe care o construia împreună cu Linda, pe ţărmul Oregonului.

Fusese ideea lui Conrad Billings să trimită trei oameni la Coronado pentru un antrenament activ, iar Bo era recunoscător

pentru şansa oferită, având astfel posibilitatea să se intereseze de progresul lui Heavy Hook. Hartung îi arătase un număr cu şase cifre în registru, ceea ce îl uimise pe Thornton, care fusese plecat din San Diego, de când Springblade devenise o realitate.

— Trebuie doar să oferi oamenilor ceea ce vor, îi explicase Frank la cină, în prima lui seară în oraş. Facem cursuri de fotografie subacvatică, de scufundare recreativă, sisteme de livrare, cursuri de specialitate, cum ar fi vânătoarea de rechini, toată gama. Am paisprezece instructori pe statul de plată, jumătate dintre ei fiind SEAL, ca activitate principală. Heavy Hook s-a lansat atât de bine, încât ar trebui să fim consultanţi în economie.

Jason Silver, expert în demolări al echipei, se extaziase la şansa de a face schimb de informaţii cu specialiştii în operaţiuni speciale ai Marinei, în legătură cu ultimii explozivi apăruţi. Locuind puţin mai sus pe autostradă faţă de Thornton, Jason îşi săpa şi el propria nişă în comunitatea oamenilor de afaceri, deschizând o galerie de artă. Silver luptase alături de Thornton în Vietnam, găsind voluntari pentru proiectul „Krieg" al lui Bo şi asigurând informaţii şi echipament ori de câte ori era nevoie să se găsească ceva rapid. Se mutase în Oregon după prima misiune încununată de succes a echipei, şi îşi găsise un nou ţel în viaţă, după anii de frustrare postbelică. Silver era cel care se ocupa de aprovizionare şi transport atunci când Springblade intra în acţiune, o sarcină pentru care nu îl invidia nimeni, dată fiind complexitatea misiunilor lor.

— ... aşa că se pare că Forţele Speciale vor începe să desfăşoare misiuni fierbinţi în ţările pe care le-am menţionat, asta doar dacă nu reuşesc Infanteriştii Marini să convingă pe toată lumea că ei pot face mai bine treaba asta. DEA are de lucru până peste cap doar încercând să calce apa în interiorul graniţelor

noastre, şi fără să fie obligaţi să se joace de-a pistolarii nebuni în Peru sau în altă parte.

Bailey strivi cutia de bere goală şi luă o alta, oferindu-i şi lui Thornton o lădiţă, când acesta ajunse lângă ei.

Privind feţele din jurul lui, Bo puse întrebarea pe care el era cel în drept să o formuleze.

— Deci, Calvin, ce te aduce pe insula noastră?

Grupul izbucni în hohote de râs, când Bailey îi acordă prietenului său salutul cu un deget ridicat.

— Kinder mi-a spus că v-aţi agitat serios aici, ceea ce e un adevărat compliment, din partea unui SEAL, când se referă la „pifani" ai Armatei. Billings vă transmite salutări şi mi-a zis să vă spun că preşedintele este foarte mulţumit de acest proiect. Trei misiuni succesive şi toate încununate cu succes. Nu e o medie prea rea, date fiind scorurile noastre anterioare, de la bordul Operaţiunilor Speciale. Lee se reface frumos, deşi a suportat destul de greu asasinarea colonelului Rowe. Ne aşteptăm să fie pe deplin apt fizic, peste aproximativ o lună.

— Asta e o veste bună, puştiule, lătră Hartung. Acum, care este povestea cu tine şi elicopterul ăsta? Spune-ne ceva ce nu ştim deja.

Bailey trimise un râgâit lung şi dezgustător în direcţia lui Hartung.

— Tot tipul de bunicuţ adorabil ai rămas, Frank? Deci, ieri, Conrad a participat la o întrunire de urgenţă cu preşedintele. Se pare că un colonel Spetsnaz s-a infiltrat în Alaska, folosind o reţea KGB — Spetsnaz pe care nu o cunoşteam înainte de apelul lui. Băiatul nostru vrea să dezerteze şi este dispus să-şi cumpere cetăţenia cu nişte informaţii foarte interesante, pe care credem că le-a adus cu el. Departamentul de Stat şi Pentagonul vor ca colonelul

Chuikov să fie recuperat, iar preşedintele vrea ca Springblade să execute misiunea.

— Unde trebuie să acţionăm? întrebă Thornton.

— Toţi patru am fost înregistraţi ca civili în Anchorage. Vom fi aşteptaţi de nişte tipi de la trupele paraşutate ale Forţelor Aeriene şi ne vom aproviziona de la magazinul lor. I-am dat lui Kinder o listă cu echipamentul de care vom avea nevoie. Dacă mai este ceva, Silver poate interveni, din această clipă şi până în momentul declanşării misiunii.

Thornton se întinse spre răcitorul pe jumătate plin şi luă prima bere de când sosise în San Clemente. O deschise şi o ridică, într-un toast.

— Noroc, domnilor. Se pare că ne-am reîntors în afaceri.

— În aer şi amin, fu de acord Hartung.

— Maică-ta, replică Calvin Bailey, în timp ce CH-53-ul care trebuia să ducă echipa înapoi la Centrul de Operaţiuni Speciale se apropia de insulă.

Porniră cu toţii, în acelaşi timp, spre marinarii SEAL rămaşi pe insulă, ca să-i ajute să încarce.

Chuikov îşi parcă maşina pe Forth Avenue şi îi încuie uşile mai mult ca pretext pentru verificarea trotuarelor şi străzii, în căutarea eventualelor „cozi" ale KGB-ului, decât din grijă pentru automobil. Satisfăcut că pietonii nu-i acordau mai multă atenţie decât era normal, traversă traficul şi se îndreptă spre *Captain Cook Hotel*, aflat la câteva blocuri distanţă. Avea de gând să se deplaseze destul de mult prin Anchorage în următoarele douăzeci şi patru de ore, aşa că părea o idee bună să-şi lase maşina în locuri diferite, ca măsură de siguranţă. Chuikov avea un instinct de supravieţuire care fusese ascuţit în cele mai grele condiţii. Nu era paranoic. Era un supravieţuitor, în sensul cel mai sănătos al cuvântului.

Intrând în lobby-ul pluşat al hotelului, îşi verifică rapid cutia poştală pentru mesaje, evitând schimbul de cuvinte inutil cu încântătoarea recepţioneră a hotelului. Avea să afle dacă primise vreun mesaj telefonic, ceea ce nu ar fi trebuit să se întâmple,

atunci când ajungea în cameră. Traversă holul şi micuţul magazin de cadouri de la intrarea hotelului, făcând o recunoaştere vizuală rapidă a oamenilor din holul principal. Satisfăcut că nu fusese aşteptat sau urmărit, rusul luă liftul, spre camera lui de la etajul paisprezece.

După o examinare rapidă a camerei, Chuikov se întinse pe patul abia făcut şi începu să răsfoiască catalogul Brigade Quartermaster, pe care-l luase mai devreme, în drumurile lui. Avea nevoie de echipament care să-i permită să stea în cort şi să-şi procure mâncare, pentru maxim zece zile în sălbăticia Alaskăi, şi avea nevoie de el imediat. După ce îşi făcu însemnări timp de câteva minute, formă numărul 1-800 al companiei şi făcu comanda, spunând şi numărul unei cărţi de credit valoroase, prin care retrăgea fonduri dintr-un cont al Spetsnaz, dintr-o bancă din Anchorage. Ceru ca livrarea să se facă la hotelul din Fairbanks în care urma să stea o noapte şi chicoti pentru sine, gândindu-se la reacţia lui Suvorov atunci când va primi nota.

Un al doilea telefon la.un magazin de arme local îi furniză imediat o carabină compactă calibru 12 şi o puşcă de vânătoare Ruger M77 de calibru 0,223, cu lunetă. Acestea urma să le plătească în numerar şi promise să ajungă la magazin după-amiază, chiar înaintea orei de închidere. Chuikov continuă comandând 250 de cartuşe numărul patru pentru carabină şi 100 de cartuşe de muniţie de vânătoare, pentru Ruger. *America e o ţară grozavă*, gândi el cu voce tare. Unde altundeva putea cetăţeanul obişnuit să se înarmeze printr-un simplu telefon şi cu câţiva bănuţi? În mod sigur nu în Rusia sau în China comunistă, ţări în care nu se dorea ca oamenii să se apere împotriva inamicilor interni sau externi.

Odată problema aprovizionării rezolvată, Chuikov îşi îndreptă atenţia spre problema transportului. Plănui să ia un avion care circula zilnic între Anchorage şi Fairbanks, plecând

devreme dimineața și ajungând la prânz. Acolo urma să se înregistreze la Golden Nugget, să-și ia echipamentul de exterior și apoi să-l contacteze pe unul dintre piloții particulari care zburau dincolo de limitele celui mai nordic oraș al statului. În mai puțin de patruzeci și opt de ore, colonelul Peter Chuikov avea să fie în siguranță, ascuns în sălbăticia virgină a zonei Brooks Range din Alaska, depinzând numai de propriul talent și inventivitate, până era contactat de cei trimiși de guvernul lui Foster. În același timp, își aminti de furia lui Vasili Suvorov și de determinarea acestuia de a ajunge primul la el, precum și de faptul că era aproape sigur că o echipă Spetsnaz se pregătea deja să traverseze Marea Bering, în urmărire.

Chuikov se uită la ceas, un cadou de la un prim-ministru rus acum mort, pentru serviciile lui în Angola și Ciad, și observă că mai avea câteva ore înainte de întâlnirea cu proprietarul magazinului de obiecte sportive. Își scoase revolverul Beretta de la curea, și îi scoase încărcătorul, lăsând un singur cartuș pe țeavă, pentru orice eventualitate. Chuikov descărcă cele trei încărcătoare și verifică tensiunea arcurilor lor și plăcile de la bază. Încărcă din nou automatul, îi trase siguranța și plasă pistolul pe pat, la îndemână.

Dădu drumul televizorului și căută canalul de știri. Era dependent de rețeaua CNN. După două reportaje despre deșeurile toxice, unul despre un avion de linie care se prăbușise în curtea unei școli din Texas și un interviu cu un cântăreț rock în vârstă care pornea din nou în turneu, atenția lui Chuikov se fixă pe ecranul pe care apăruseră dealurile neregulate ale Afganistanului.

După trei minute, colonelul rus aflase tot ce avea nevoie să știe despre moartea reporterului american de mâna unor asasini necunoscuți, petrecută cu două zile înainte. Profilul misiunii îi era familiar lui Chuikov, în primul rând pentru că făcuse parte

din grupul care plănuise moartea omului, cu şase luni înainte să fie trimisă echipa condusă de maiorul Puşkin. Reporterul CNN făcea referiri la zvonurile că războiul dintre facţiunile afgane rivale ar fi fost la baza acelei ambuscade fatale. Chuikov ar fi putut să o propulseze până la cer pe reporteră, dacă ar fi dorit. KGB-ul ceruse moartea ziaristului curios, iar Spetsnaz îndeplinise sarcina ca parte a unei operaţiuni mai largi, menite să elimine pe cei mai influenţi membri ai mişcării de rezistenţă, aruncând astfel ţara într-un război civil pentru următorii câţiva ani. Hussein şi Mullah Woodud fuseseră şi ei pe lista lui Puşkin, dar *mujahedin*-ul lui Gulbuddin Hekmatyar ajunsese primul la conducătorii gherilei populare. Chuikov bănuia că tot Puşkin era cel care reuşise uciderea colonelului din Forţele Speciale americane, în Manila. Era stilul lui.

Opri televizorul, gândindu-se la noile date aflate şi la semnificaţia lor. Puşkin era un om important în Spetsnaz, un soldat egalat de puţini dintre camarazii lui, un om despre care se ştia că îi plăceau ţintele americane. Oare pe el îl trimisese Suvorov în America? Era probabil. Între Chuikov şi Puşkin nu exista nici o afecţiune, echipele lor fiind într-o competiţie acerbă de ani de zile. Rusul se lăsă pe spate pe scaunul confortabil, atingând absent cu mâna pistolul Beretta, ca pentru a se asigura că arma era încă acolo. Dacă Puşkin era disponibil, pe el avea să-l trimită Vasili.

După câteva minute, Chuikov adormise, conştient pe deplin de faptul că acum era un lup pe care propria haită avea să-l devoreze, dacă reuşeau să-l prindă. Timpul era un element esenţial, şi la fel şi odihna.

Afară începuse să plouă.

— Ştim că colonelul e în Anchorage de ieri. Nu e nici o îndoială că a contactat pe cineva din guvernul american, care trebuie să decidă acum dacă merită să acorde azil politic unui ofiţer Spetsnaz dezertor. Va dura ceva timp ca să evalueze informaţiile pe care Chuikov s-a dezonorat luându-le de la noi, timp pe care am intenţia să-l folosim ca să-l găsim şi ...

— Să-l ucidem?

— Da. Bineînţeles.

Puşkin privi peste biroul masiv al lui Suvorov, sperând să reuşească să-şi reţină afluxul de adrenalină care gonea prin corpul lui ca un izbucnire de electricitate. Fusese transportat cu un avion de vânătoare înaintea lui Antonov şi a restului echipei şi ajunsese în Moscova în primele ore ale dimineţii. Puşkin ştia că arăta groaznic. Misiunea fusese lungă şi extrem de solicitantă, atât din punct de vedere mental, cât şi fizic. Moartea reporterului marcase sfârşitul ei şi un HIP coborâse ca să-i extragă pe merce-

narii Spetsnaz, atunci când aceştia ajunseseră pe platoul de deasupra locului ambuscadei. Speraseră cu toţii să aibă o perioadă de odihnă. În loc de asta, ordinele lui Suvorov îl aduseseră în inima Mamei Rusia în numai câteva ore.

— Când pornim? întrebă el.

Suvorov mormăi satisfăcut. Ştiuse că maiorul va accepta provocarea, în ciuda faptului că abia se întorsese din teren. Comandantul forţelor speciale ruseşti citise raporturile iniţiale ale agenţilor de teren din Afganistan, care confirmau toate eforturile lui Puşkin de a eradica miezul central al conducerii *mujahedin*. Fuseseră identificate douăsprezece ţinte, dintre care şapte fuseseră localizate şi atacate cu succes, incluzându-l şi pe jurnalistul american. *Era o realizare meritorie, după orice standarde*, îşi spuse Suvorov.

— Mâine dimineaţă. Oamenii tăi vor fi capabili să facă faţă sau vrei o echipă nouă?

Puşkin flutură mâna în faţă, ca şi cum ar fi vrut să înlăture grijile lui Suvorov.

— *Niet*. Am pierdut doi oameni care pot fi înlocuiţi. Aş vrea să-i aleg din echipa lui Igor Pavlovici, dacă sunt disponibili.

Suvorov înclină din cap, exprimându-şi asentimentul.

— Echipamentul şi fondurile au fost pregătite şi te aşteaptă pe coastă. Infiltrarea se va face pe mare, iar unul dintre agenţii noştri de pe continent vă vor transporta la Anchorage pe şosea. Cunoscându-l pe colonelul Chuikov, eu cred că nu va rămâne prea mult timp în oraş. Colonelul nostru nu-şi face iluzii în legătură cu modul cum vor reacţiona sau nu vor reacţiona americanii în privinţa lui. Se va poziţiona în aşa fel încât să poată profita de cât mai multe opţiuni posibile, deşi nu are prea multe. Dacă rămâne în oraş, se expune unui mare risc din ambele părţi. Pe

de altă parte, dacă se retrage în munți, continuă să-și controleze propriul destin.

— Cum așa? întrebă Pușkin.

Vasili Suvorov se ridică, întinzându-se cu grație. Stătea în birou de peste optsprezece ore deja, permițându-și doar un scurt pui de somn, înainte de sosirea tânărului maior din Afganistan. Traversă podeaua lată și făcu semn cu capul spre o cană cu cafea americană, așezată pe o măsuță din colțul îndepărtat al camerei. Pușkin se ridică, acceptând, căci corpul lui avea nevoie de un întăritor, după zborul lung din Kabul. Cei doi bărbați continuară să discute diverse alte lucruri, în timp ce-și umpleau ceștile rusești generoase. Suvorov răspunse ultimei întrebări a maiorului, în timp ce privea cum soarele împrăștia ceața dimineții din Piața Roșie.

— Un om ca Chuikov poate rezista prin resurse proprii la nesfârșit, dacă reușește să ajungă în munți în această perioadă a anului. Știm că și-a plănuit mișcările de destul de mult timp, luând ceea ce avea nevoie ca să se tocmească și să plătească, în poziția în care se află acum. Colonelul Chuikov nu-și va încredința soarta înțelepciunii comunității de spionaj americane. E prea curând pentru asta. Va dori ca ei să-și demonstreze sinceritatea, ceea ce înseamnă că-i va forța să facă o mișcare hotărâtă, o mișcare prin care să-și ia un angajament față de el. Eu cred că se va duce în munți, probabil undeva dincolo de Fairbanks, ca să aștepte echipa de extragere americană. Știm că a luat cu el cel puțin un transponder*, care poate semnala poziția lui unui avion. Are bani, numere de cărți de credit și câteva contacte în rândurile SOCOM de la Fort Bragg și chiar și în Washington. Dacă i se adeveresc cele mai rele temeri, colonelul nostru va hotărî să dispară pur și simplu, ducându-se în Canada pentru o vreme.

*) Transponder - dispozitiv de recepție-transmisie automată (n.tr.).

Comandantul Spetsnaz îşi puse ceaşca de cafea jos şi se întoarse cu faţa la Puşkin, care se aşezase din nou în faţa biroului.

— Te vei întâlni cu unul dintre agenţii noştri, care l-a reperat pe Chuikov în Anchorage şi a urmărit maşina închiriată de el sub numele de „Domnul Tom Jones". În acest moment, omul tău caută în toate hotelurile mari un oaspete care să folosească acest nume, deşi eu cred că colonelul va pleca înaintea sosirii echipei tale. Chuikov ştie că-l vom găsi, mai devreme sau mai târziu. Procedurile de operare Spetsnaz sunt clare în astfel de cazuri şi el foloseşte ceea ce a învăţat, la fel cum şi noi vom folosi aceleaşi tehnici ca să-i prindem urma. Avantajul lui constă în deplasarea rapidă într-o poziție în care să se poată apăra sau pe care să o poată abandona. Va fi o vânătoare interesantă, maiorule.

— Echipa mea ..., începu Puşkin.

— Va sosi azi, înainte de prânz, îl întrerupse Suvorov. Am ordonat un examen medical rapid, precum şi nişte „distracţii", aşa încât să se poată relaxa înainte de plecare. Spune-mi pe cine vrei din echipa căpitanului Pavlovici şi voi ordona detaşarea lor. Mâine seară cel târziu vei fi pe pământ american şi în urmărirea omului pe care nu l-aş fi bănuit niciodată că îşi va trăda ţara şi uniforma. Vă urez vânătoare bună, ţie şi oamenilor tăi.

Puşkin se ridică, ştiind că întâlnirea se încheiase, că era liber să plece şi să se odihnească puţin, înaintea sosirii lui Antonov şi a celorlalţi.

— Domnule, există vreun preţ pe care trebuie să-l plătim, dacă eşuăm? întrebă el.

Suvorov îşi strânse buzele, cu mâinile strânse la spate, într-o poză pe care o făcuse faimoasă în timpul războiului împotriva lui Hitler, cu ani în urmă.

— Un preț? Nu, nu în acest caz. Pe de altă parte, totuşi, pe tine şi pe oamenii tăi vă aşteaptă o mare recompensă, dacă reuşiţi să-l doborâţi pe acest trădător. Nu uita că faci parte din Spetsnaz, maior Puşkin. În Spetsnaz primim numai cele mai dificile sarcini, acelea care sunt considerate ca fiind imposibil de îndeplinit de alte forțe. Nu mă interesează „eşecul", ci numai cât de deplin va fi succesul eforturile noastre. Dacă reuşiţi să-l ucideţi pe Chuikov, şi dintre toți lupii mei tu ai cea mai mare posibilitate să o faci, îţi pot promite o carieră confortabilă, din acel moment. Pe de altă parte, simplul fapt că trimit echipa ta după acest trădător va reprezenta un mesaj pentru toţi ceilalţi membri ai Spetsnaz care ar putea avea idei similare, în viitor. Nu vom tolera trădarea în rândurile noastre. O voi înăbuşi, indiferent care va fi prețul! Du-te şi odihneşte-te. Ordonanța mea te va trezi atunci când va veni momentul să te întâlneşti cu oamenii tăi.

Puşkin îl privi pe Suvorov întorcându-se spre fereastră, ale cărei geamuri începuseră să se încălzească în strălucirea blândă a zilei. Maiorul se ridică fără nici un zgomot de pe scaun şi se îndreptă hotărât spre uşa deschisă, unde era aşteptat de o escortă Spetsnaz. Ieşind din birou, Puşkin se întrebă dacă să se felicite sau să se blesteme pentru că fusese ales să fie omul care trebuia să-l vâneze pe Chuikov. Nu avea nici o afecţiune pentru Chuikov, în ciuda admirației profesionale pentru reputația splendidă a acestuia de până atunci. Nu exista altă echipă de teren mai bună decât a lui Puşkin. Erau cu toţii în formă, în ciuda drumului pe terenul lunar al Afganistan-ului, şi funcţionau împreună ca o maşinărie bine unsă. Cei doi oameni ale căror nume le lăsase pe biroul lui Suvorov aveau să se încadreze cu uşurinţă, căci amândoi mai luptaseră alături de Antonov, înainte.

— Apartamentul dumneavoastră, tovarăşe maior.

Puşkin tresări, dându-şi seama că îşi urmase ghidul pe holurile centrului de comandă fără să fie atent unde era dus. *Sunt mai obosit decât credeam*, îşi spuse el, intrând în camera confortabilă şi închizând uşa. Puşkin realiză enormitatea misiunii lor abia când se întinse şi înainte să se cufunde într-un somn adânc. O misiune de interdicţie *în interiorul* Statelor Unite! Nu mai auzise niciodată de o astfel de misiune, deşi Spetsnaz făcea antrenamente regulate pentru aşa ceva. *Va fi o plăcere să arunc în aer capul colonelului Chuikov*, se gândi el. *Iar, pe de altă parte, va fi o onoare să o fac în America.*

În timp ce Puşkin dormea, cu două etaje mai jos decât biroul lui Suvorov, un contabil de la biroul de finanţe internaţionale al KGB-ului primi un mesaj curios de la un fond secret din Statele Unite. Confirmă numărul de cont şi apoi verifică operaţiunile care se desfăşurau în zonă şi care erau autorizate să-l folosească. Descoperind că nici unul dintre oamenii lui Suvorov nu se afla într-o astfel de operaţiune, contabilul îşi anunţă imediat superiorul, care, la rândul lui, sună la biroul generalului.

Câteva minute mai târziu, Vasili Suvorov era anunţat că cineva făcea retrageri din fondurile Spetsnaz din Alaska. Generalul comandă altă cafea, felicitându-se singur că descoperise o nouă piesă a puzzle-ului. În curând urmau să se afle suficient de aproape de Chuikov. În curând urmau să-i pună acestuia în mâini propriul cap, ca o lecţie pentru toţi.

Thornton ştia că adormise. Fostul membru al Beretelor Verzi era la fel de sigur de acest fapt ca de locul în care se aflau el şi restul echipei, în clipa în care începuse visul. Lângă el, la clasa întâi, stătea Frank Hartung, cu un pahar de plastic cu whisky cu gheaţă în mână şi cu o revistă de ştiri şifonată în poală. În partea cealaltă a culoarului se aflau Calvin Bailey şi Jason Silver, antrenaţi într-o partidă de şah, pe care o începuseră încă de când avionul părăsise LAX, cu două ore înainte. Thornton ştia unde se afla, dar visul venise, totuşi.

Păsările şi insectele îşi continuară cearta chiar şi după ce cercetaşul îşi ridică încet mâna înnegrită în sus, lăsându-se în acelaşi timp într-un genunchi. În spatele lui, ţevile negre şi scurte ale armelor restului echipei se îndreptară spre flancuri, ca să acopere laturile, iar corpurile transpirate se coborâră ca nişe arcuri comprimate pe solul dur al junglei. Nimeni nu vorbea. În schimb, ochii şi urechile începură să sorteze miile de biţi de

informație de care erau asaltate. T.I. Jackson auzise sau văzuse *ceva*, iar cercetașul SOG* veteran rareori rata ceva, atunci când se afla în față.

Ritmul rapid și melodios al vocilor vietnameze răzbătea printre celelalte zgomote ale junglei, atingând corzile sensibile ale conștiinței de luptă a patrulei, care începură să vibreze ca un gong de alamă lovit brusc. Degetele se strânseră în jurul mânerelor și al paturilor carabinelor, degetele mari se fixară deasupra siguranțelor bine unse, în anticiparea nervoasă a ceea ce urma. Posesorii vocilor ce discutau erau aproape, cuvintele lor fiind distincte, la fel ca și accentul nordic. Cineva scăpă o canistră sau un bidon, iar ceilalți râseră de stângăcia lui. Mirosul tutunului crud făcu nasurile luptătorilor de comando îmbrăcați în costume de camuflaj dungate să se încrețească, recunoscând țigările chinezești, ce se găseau de obicei numai în buzunarele militarilor de carieră din Vietnamul de Nord.

Capul lui T.I se roti încet în spate, până când privirea i se încrucișă cu a șefului echipei. Thornton înclină din cap doar o fracțiune, spunându-i prin asta cercetașului său să înainteze până ajungea în contact vizual cu cei aflați la doar câțiva metri distanță. În spatele lui Thornton erau alți trei oameni, un american nou venit la SOG și doi mercenari Nung. Echipa de recunoaștere Python era în teren de o săptămână, retezând liniile de comunicații ale NVA** și făcând poze tunurilor antiaeriene de 40 mm de producție rusească, pentru ca Forțele Aeriene să le poată bombarda sau ocoli. Echipa tocmai trecuse peste o serie de pârâuri mici care hrăneau un râu ce curgea spre sud, când simțurile lui T.I. sesizaseră inamicul. Toți vroiau să evite contactul, dacă era posibil, aceasta fiind, de altfel, și misiunea lor.

* SOG: *Special Operation Group* — Grupul pentru Operațiuni Speciale (n.tr.).
** NVA: *North Vietnamese Army* — armata Nord-Vietnameză (n.tr.)

— O operațiune strict de recunoaștere, le spusese maiorul Dunderson oamenilor lui, la sfârșitul instructajului din tabăra de bază fortificată a CCN*. Strângeți cât de multe informații puteți despre ce au construit vietnamezii în zonă și aduceți-le acasă. Comandamentul a lăsat în pace NVA-ul din acea arie timp de aproape două luni, așa încât aceștia să coboare garda. Evitați contactul cu orice preț. Veți avea de acoperit cel puțin un kilometru sau doi, înainte ca un elicopter de extragere să poată risca să vă scoată de acolo.

După două zile în teren, Thornton înțelegea de ce. NVA deschisese unul dintre complexele lor de tunele, care fusese săpat cu ani înainte, în timpul războiului dintre Franța și Indochina. Un furnicar de tineri agitați deserveau puncte de camuflaj, fortificații, buncăre de comunicații și servicii de gardă. Echipa de recunoaștere găsise trei baterii antiaeriene controlate prin radar, le fotografiase și memorase coordonatele lor. Thornton era uimit de mărimea bazei, estimând-o la cel puțin două mii de soldați NVA. De două ori era cât pe ce să fie descoperiți, și de fiecare dată se ascunseseră cu câteva secunde înainte și la câțiva centimetri distanță de a fi făcuți una cu pământul de focul încrucișat al inamicului. O echipă mai slabă ar fi fost pierdută, dar cea a lui Thornton era compusă din cei mai buni și mai experimentați artiști în recunoaștere pe care îi avea CCN. Acum era vorba doar să evite încă o confruntare și puteau să se îndrepte spre casă.

Echipa se târa prin junglă, în mâini și în genunchi. Jackson curăța cu grijă calea, pentru a fi urmat de ceilalți, îndepărtând bucăți ascuțite de lemn sau piatră de pe cărarea nou tăiată de el, îndoind nuielele și împletindu-le cu altele, așa încât să nu-i lovească pe oamenii din spatele lui. Jackson era un apaș

* CCN: *Command and Control North* — Centrul de comandă și control din nord (n.tr.).

pur-sânge, care se înrolase în armată ca să scape de viața din rezervație. Fusese un înnăscut pentru Forțele Speciale, absolvind la Bragg şi trecând apoi în Vietnam la SOG, datorită unei atitudini uimitoare şi a unei abilități naturale în genul de război cu care se mândreau Forțele Speciale. T.I. era prescurtarea de la „The Indian", poreclă pe care războinicul apaş o primise de la sergentul-major Flossom, în grupul de instrucție de la Bragg.

Era cercetaşul lui Thornton de câteva luni, după ce îşi extinsese turul şi fusese transferat la CCN de la CCC, din cauză că „lucrurile se mişcau prea încet acolo, pentru mine". Părul negru al lui Jackson era lung după standardele armatei şi indianul purta cu el unul dintre rarele tomahawk-uri din Forțele Speciale, care fuseseră alocate primei echipe Hatchet formate. În borul îngust al bonetei sale uzate avea înfiptă o pumă la pândă, precum şi mai multe dintre simbolurile cele mai sacre ale tribului său. Thornton ştia că Jackson îşi însemnase reuşitele sau atinsese corpurile vii ale inamicilor lui, în cel puțin două ocazii, înainte să-i ucidă. Apaşul era prudent în luptă, şi totuşi la fel de calm sub focul inamic ca toți cei alături de care luptase Bo, iar acum tocmai făcea semnul pentru o a doua oprire, cu o fluturare a unui deget.

Thornton se strecură lângă T.I. şi se uită prin vălul subțire de iarbă şi frunze la oamenii care stăteau pe cărarea îngustă bătătorită. Armele echipei erau adunate într-un aranjament gen cort indian, în mijlocul cărării. Thornton văzu cum degetul arătător al lui T.I. se ridică întâi în sus şi apoi spre cărare, indicând pozițiile paznicilor. Dacă NVA ar fi plasat gărzi pe flancuri, ar fi reperat de mult echipa SOG. Din cine ştie ce motiv însă, nu o făcuseră, spre marea satisfacție a lui Thornton. Acesta îl recunoscu pe unul dintre oameni ca fiind generalul Vo Liu Dong, comandantul suprem şi liderul grupului de gândire tactică din Hanoi. Thornton nu-şi putea imagina ce căuta acesta acolo, dar

era sigur că avea legătură cu plănuirea unei operaţiuni majore împotriva SUA sau a forţelor sud-vietnameze.

În timp ce rememora ceea ce ştia despre Dong, Thornton îşi aminti că generalul era responsabil pentru trei dezastre majore franceze, în timp ce era comandant de batalion, sub comanda lui Ho. Promovat în timpul tranziţiei între retragerea Franţei şi intrarea Statelor Unite în Vietnam, Vo Liu Dong părăsise câmpul de luptă ca să studieze doctrina tactică americană, aşa încâtsă-i poată exploata cu succes slăbiciunile. Datorită cunoaşterii gândirii militare şi politice a SUA, devenise responsabil pentru mai multe pierderi ale unor comandanţi de luptă ai Marinei şi Armatei, iar MACV* îl marcase pe Dong ca ţintă prioritară pentru un asasinat aerian, naval sau personal.

Era evident că Dong le evitase pe toate trei, îşi spuse Thornton, privindu-l pe generalul deşirat cum amesteca neglijent un vas mic cu orez, în timp ce paznicii lui stăteau de vorbă, lângă el. Prinzând privirea amuzată a lui T.I., Thornton făcu semn echipei să angajeze lupta cu inamicul. Apaşul aprobă din cap şi îşi ridică capul cu o fracţiune de centimetru deasupra corpului lungit pe pământ al lui Bo, pentru a comunica mesajul tăcut celor trei oameni care se întinseseră acum în linie şi supravegheau cărarea. În acea clipă, Dong comandă paznicilor din faţă şi din spate să se apropie. Doi dintre soldaţii aflaţi cel mai aproape de general îşi băgară în gură bilele mici şi lipicioase de orez·ud, pregătindu-se apoi să-i înlocuiască pe camarazii lor.

Bo aşteptă până când fu sigur că toţi oamenii se aflau în cătarea puştilor echipei sale, după care semnală începerea ambuscadei, trăgând o rafală de douăzeci de gloanţe în faţa zâmbitoare a generalului Dong. Trăsăturile ofiţerului de Stat Major dispărură instantaneu sub impactul cartuşelor de mare

* MACV: *Military Assistance Command, Vietnam* — Comandametnul pentru Asistenţă Militară, Vietnam (n.tr.).

viteză de 5,56 mm îmbrăcate în cupru, iar corpul îi fu aruncat în spate, când conținutul încărcătorului transferă mii de kilograme forță de energie cinetică craniului zdrobit al omului.

Echipa NVA reacționă la unison, aruncându-se la pământ, în încercarea de a se feri de valul de foc. Donald O'Grady, veselul RTO* al echipei americane, apăsă fără milă trăgaciul carabinei sale, țintind corpurile aflate la mai puțin de trei metri depărtare. O'Grady petrecuse o vreme alături de SAS australieni, unde învățase valoarea unei carabine cu alice în războiul în junglă. Înainte să își înceapă al doilea tur, sergentul din Forțele Speciale își luase un Remington 870, îi retezase țeava și patul așa încât ajunsese la o lungime de patruzeci de centimetri, cu totul. Agățată la gât și dublată de o carabină M-2 de calibru 0,30, sistemul era extrem de eficient, date fiind distanțele de la care stabilea SOG contactul, de obicei. O'Grady prefera să își încarce propriile cartușe pentru pușcă, scoțând gloanțele și înlocuindu-le cu douăsprezece-cincisprezece monede strânse puternic, pe cartuș. Când monedele ieșeau pe țeava puștii, formau un evantai larg de moarte, deschizând găuri uriașe în cei atât de ghinioniști încât să se afle în linia de foc a lui O'Grady.

Un soldat NVA fu izbit în stomac de prima dintre încărcăturile scumpe ale lui O'Grady, medaliile miniaturale de argint smulgând măruntaiele soldatului nord-vietnamez și aruncându-le într-o movilă, la marginea drumului. Fără să înceteze să tragă, țeava îngrozitoarei arme mătură flancul drept al zonei de ucidere, retezând și sfâșiind uniformele de culoarea bronzului, într-o orgie de cordită și silă greu reținută. După ce goli încărcătorul Remington-ului, O'Grady roti arma fumegândă la spate, pe bandulieră, și începu să tragă rafale de câte trei cartușe cu M-2-ul. Tot acest timp, urla cât îl țineau plămânii, deși după aceea nu-și mai amintea asta.

*) RTO: ***RadioTelephone Operator*** — Operatorul radiotelefonului (n.tr.).

Carabina CAR-15 a lui Thornton ajunsese şi ea la al treilea încărcător. Mugetul puternic al armelor celor doi mercenari Nung răsuna în cealaltă parte a lui O'Grady. Thornton întoarse țeava neagră a puştii spre marginea junglei, unde zări o mişcare vizavi de el, sperând, în timp ce trimitea un baraj de decongestionatoare, că nu va începe nimeni să arunce grenade din mână, din prea mult entuziasm. Nu se aflau decât la trei metri de suprafața bătătorită a cărării, prea aproape pentru folosirea grenadelor fără a se pune şi pe ei într-un pericol mai mare decât cel în care erau deja.

Brusc, se lăsă tăcerea. Ca la un semnal nerostit, echipa încetă focul, numai unul dintre Nung punctând câteva cadavre din jurul vasului cu orez zdrobit cu focuri singulare bine plasate ale AK-ului lui. Admonestat de O'Grady să înceteze focul, soldatul Nung se supuse ruşinat, cu un zâmbet larg întipărit pe față.

— Jackson! strigă Bo, introducând un al patrulea încărcător în carabină. Verifică rapid cadavrele, în timp ce eu o să iau geanta cu hărți şi rucsacul domnului Moto!

— Înțeles!

Indianul se furişă în zona de ucidere. În mâna dreaptă ținea tomahawk-ul, al cărui tăiş ascuțit strălucea. Pornind din stânga, apaşul izbi cu piciorul şi trase de fiecare corp, având grijă să nu-i scape nici un semn care ar fi revelat existența vreunei grenade armate prinsă sub vreun cadavru, sau vreun „cadavru" viu, aşteptând să se răzbune.

Thornton țâşni din poziția lui, cu carabina strânsă în mâini, trecând pe lângă rămăşițele fumegânde ale primei victime a lui O'Grady. Nările i se înfiorară la mirosul aspru, de sânge proaspăt. Bo alunecă şi fu gata să cadă, după ce călcase pe o mână retezată, căzută în mijlocul cărării acum umede. Reuşi să-şi recapete echilibrul abia când ajunse lângă cadavrul decapitat al lui Dong.

— Hei, Bo, ai nevoie de o „mână" de ajutor? strigă O'Grady, care rămăsese întins pe locul lui, lângă cei doi Nung.

Tâmpitule, îi spuse în gând Thornton, fără să reuşească, totuşi, să-şi reţină un zâmbet. Thornton îşi scoase cuţitul Randall din teaca bine unsă şi tăie de pe centura ofiţerului mort geanta cu cărţi, după care o aruncă peste cărare, pentru ca O'Grady să o bage în rucsacul lui deja deschis. Bo prinse cu mâna uniforma însângerată şi ridică în sus corpul lui Dong. Tăie cele două cureluşe de pe umerii acestuia, aşa încât rucsacul generalului căzu cu o bufnitură înfundată în spatele lui. Thornton înclină din cap satisfăcut, mulţumit că hotărâse să-l împuşte pe general în faţă, şi nu în corp. Rucsacul bine întreţinut era intact. Bo trase rucsacul din spatele corpului pe care-l ţinea încă ridicat şi era gata să-i dea drumul, când observă catarama.

Pe cureaua de piele maronie lustruită şi unsă cu grijă era montată o cataramă din alamă cu o pereche de aripi de paraşutist francez înfipte în ea. Thornton nu avea nici o îndoială de unde avea Dong aripile, ştiind că generalul se specializase în distrugerea unităţilor de paraşutişti francezi. Scoase din nou Randall-ul din teacă, tăie cureaua groasă din piele de o parte şi de alta a cataramei şi apoi introduse aripile francezului mort în buzunarul gol de la pieptul uniformei lui de camuflaj.

Lăsă corpul rău mirositor să cadă pe spate şi se întoarse spre T.I. Jackson în clipa în care indianul ajungea la ultimul cadavru NVA de pe cărare. Thornton icni când „cadavrul" ţâşni spre cercetaşul echipei, cu o baionetă rusească strânsă în mâna mânjită de sânge. Înainte ca el sau vreunul dintre ceilalţi să apuce să strige vreun avertisment, Jackson reacţionă cu viteza loviturii unui şarpe.

Indianul ridică fulgerător tomahawk-ul în sus, inversând cu îndemânare arma antică, aşa încât mânerul lung de hicori era acum în faţă, capul greoi al securii era inversat, iar tăişul era

îndreptat spre exterior. Fără să scoată nici un sunet, T.I. întâmpină atacul cu un pas în lateral şi izbindu-l, în acelaşi timp, pe soldatul NVA în partea superioară a spatelui, când acesta trecu pe lângă el. Când vietnamezul surprins îşi dădu seama că ratase atacul, se învârti pe călcâie, întinzându-se spre Jackson, care ţinea acum tomahawk-ul în faţă, într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade, cu tăişul în jos.

Când baioneta începu să urce spre faţa lui, Jackson făcu un pas în dreapta, izbind cuţitul în lateral. Soldatul NVA nu reuşi să se oprească la timp ca să evite lovitura de picior a apaşului în stomacul lui neprotejat, lovitură care îl făcu să cadă în genunchi. Cu un urlet gutural de triumf, indianul se strecură în spatele soldatului prăbuşit, ridică sus tomahawk-ul şi îl repezi în jos cu toată forţa de care era capabil. Lama despică clavicula soldatului NVA cu un scrâşnet puternic, pătrunzând adânc în cavitatea toracică a omului. Jackson fu nevoit să se sprijine cu cizma în spatele cadavrului ca să elibereze lama îngropată în el, iar Thornton nu avea să uite niciodată sunetul scos la eliberarea tomahawk-ului.

Vocea încordată a lui O'Grady se auzi din spate, în timp ce T.I. ştergea lama însângerată pe pantaloni.

— Bo! Am luat legătura cu un Jolly Green care se apropie, cu o escortă aeriană. Ne pot scoate de aici peste zece minute, dacă reuşim să ajungem în punctul de extragere până atunci.

Thornton aprobă din cap.

— E cineva rănit? întrebă el, sperând că echipa scăpase nevătămată.

Răniţii erau cel mai rău coşmar al unui comandant de echipă, date fiind circumstanţele de obicei dezastruoase în care echipa intra sub foc. Salvarea răniţilor era o chestiune de onoare şi, în acelaşi timp, o provocare. Thornton cunoştea membri ai personalului SOG care preferaseră să se sinucidă, decât să permită

echipelor lor să încerce să-i salveze. Nu era sigur dacă el avea acel gen de temperament, şi nu era deloc dornic să o afle.

Răsuflând uşurat că întreaga echipă Python era nevătămată, Bo îndreptă ţeava carabinei CAR spre cărare, auzind deja foşnete şi vocile ridicate ale corpului principal al NVA care încercau să localizeze locul de întâlnire al generalului Dong cu cei mai buni oameni ai CCN.

— Jackson, o iei înainte! Porneşte repede spre punctul de extragere, dar ai grijă la ce e în faţă.

Apaşul înclină din cap, se întoarse şi porni în salturi în josul cărării. Unul dintre Nung se repezi pe urmele lui, urmat de O'Grady şi de al doilea mercenar. Thornton hotărâse să ocupe poziţia trăgătorului de la coadă, alergând câţiva paşi, apoi oprindu-se şi rotindu-se cu carabina la şold, ca să verifice spatele. Parcurseseră cam o sută de metri când primul cercetaş NVA ţâşni în câmpul vizual al lui Thornton, care îl reteză cu o rafală rapidă de cartuşe de zece la nivelul genunchilor.

— Înainte! Înainte! Înainte! strigă conducătorul echipei, stând cu un genunchi pe pământ.

Thornton scoase o grenadă din centura pistolului, smulse cuiul şi o aruncă pe cărare, unde aceasta explodă cu un huruit puternic. Fără să aştepte să vadă rezultatele, comandantul veteran se răsuci şi începu să alerge ca un nebun pe cărare, neauzind nimic altceva în afara bătăilor propriei inimi în piept.

Pe ambele flancuri ale echipei se auziră împuşcături singulare, în timp ce ei se răsuceau şi se rostogoleau pe cărare. O'Grady căzu o dată, de două ori, apoi a treia oară, înjurăturile lui ajungând până la Thornton, aflat mai în spate. Deasupra capetelor lor apăru primul elicopter de luptă Cobra, dar Thornton era prea ocupat cu observarea spatelui omului din faţa lui ca să vadă semnele agitate pe care le făcea pilotul cu mâna. Brusc,

țâșniră cu toții într-un luminiș și se prăbușiră epuizați, formând un perimetru de apărare.

— Ia legătura și scoate-ne de aici! îi strigă Thornton RTO-ului.

O'Grady, cu gura deja mișcându-se lipită de microfonul de plastic negru al căștii, smulse o grenadă fumigenă galbenă dintr-o punguță a harnașamentului de luptă. Prinzând privirea unuia dintre Nung, i-o aruncă mercenarului, iar acesta îi smulse cuiul și rostogoli în centrul luminișului grenada care fumega deja.

Sunetul elicopterelor Cobra care coborau în jurul punctului de extracție al echipei aduse zâmbete nervoase pe fețele tuturor, deși Thornton avea să-și amintească mai târziu cum trăsăturile lor erau încordate peste scheletul oaselor faciale. Curentul de aer al elicelor izbi echipa, când CH-53-ul pluti deasupra lor. Pe rampa din spate văzură un om al Forțelor Aeriene legat în spatele minitunului GAU-2, ale cărui țevi multiple revărsau rafale de cartușe asupra unor ținte nevăzute, de pe cărare. *Extragerile fierbinți sunt mai rele decât lansările fierbinți*, se gândi Thornton, înjurând. *Ești atât de aproape să scapi din încă o situație urâtă, atât de aproape să o învingi încă o dată pe „Doamna cu coasa"*. Introduse rapid încă un încărcător în carabină și trase o rafală într-o direcție în care sesizase ceva mișcându-se.

După câteva secunde, scara de extragere se desfășură singură de pe rampa 53-ului. Când prima treaptă lovi pământul, Jackson începu să se cațere, prinzându-se în rețeaua ca o pânză de păianjen, atunci când ajunse deasupra echipei. Îl urmară cei doi Nung, care ajunseră lângă apaș fără nici un efort și se asigurară și ei cu legăturile carabinelor proprii. O rafală lungă de AK

izbucni din liziera de copaci, lovindu-l pe unul dintre mercenari în spate şi ucigându-l instantaneu. Acum, scara se mişca în lateral peste luminiş, iar O'Grady se ridicase în picioare şi o urmărea, în timp ce pilotul se străduia să îşi menţină aparatul de zbor în poziţie, în ciuda intensităţii focului inamic de la sol.

Sărind spre barele de aluminiu ale scării, O'Grady rată scara şi căzu cu faţa în jos pe terenul dur al junglei. Thornton îşi simţi inima bătându-i în gât, atât de puternic încât avea senzaţia că se sufocă. Era în centrul vârtejului, curentul produs de elicele elicopterului uriaş aruncând fragmente de pământ în jur, ca nişte bucăţi de şrapnel. Comandantul NVA îşi aruncă toate resursele împotriva echipei lui, succesul lor fiind împiedicat doar de elicopterele Cobra care acopereau cărarea şi flancurile ei cu rafale de plumb de 7,62.

Brusc, RTO-ul apăru din nou în picioare, prinse scara şi se căţără pe ea ca o maimuţă cu dosul roşu. Thornton nu mai aşteptă nici o clipă, repezindu-se în mâini şi genunchi după prima bară, alunecând din nou şi sărind în jurul luminişului, ca o picătură de grăsime într-o tigaie. Ajungând la scara argintie, Bo puse un picior pe bară, se întinse şi îşi prinse legătura de siguranţă cât de sus putea ajunge. Deasupra lui vedea tălpile cizmelor de junglă ale lui O'Grady, pline de noroi şi bucăţi de carne, datorită fugii prin carnagiul ambuscadei de mai înainte. Peste cei doi americani se revărsa o ploaie constantă de sânge, de la corpul mercenarului Nung mort, care atârna, ataşat încă de scara de extragere.

Aflat mult deasupra echipei, omul din elicopter văzu semnul cu degetul mare în sus făcut de Thornton, care se aplecase departe de scară şi îşi flutura pumnul încleştat, aşa încât trăgătorul să vadă că erau gata şi să se ridice de pe punctul de

recuperare. Jolly Green începu să se înalțe şi să avanseze rapid, trăgând în urma lui echipa de recunoaştere care trăgea încă, agățată de scară, ca şi cum ar fi fost coada unei zmeu de formă ciudată. Luptându-se să-şi mențină picioarele pe bara de la bază, Thornton îşi goli arma în luminiş. Se forță să privească, în timp ce pământul se îndepărta rapid şi icni când altitudinea îi revelă o hoardă de soldați NVA care convergeau spre punctul lor de extragere minuscul. Bile mici de foc alergau după elicopter. Thornton se prinse mai tare de scară, când pilotul începu un viraj evaziv. Forța centrifugă îi îndepărtă de elicopter, aşa încât se părea că echipa zbura pe un covor magic din aluminiu.

— Urăsc porcăria asta, o urăsc, o urăsc! urlă comandantul echipei, cât de tare putea.

Dar, în adâncul sufletului, ştia că îi plăcea.

— Domnule?

Thornton deschise ochii când vocea catifelată a însoţitoarei de bord acoperi zgomotul elicopterului, la mult timp după ce se îndepărtaseră de coasta Vietnamului. Lângă el, Frank citea încă un număr uzat din *Time*, cu un pahar gol în faţă, la fel ca şi punga mototolită de alune, cu care fuseseră serviţi imediat după decolare.

— Doriţi să serviţi masa astă-seară, domnule?

Spre deosebire de majoritatea stewardeselor din acele zile, aceasta arăta foarte bine. Era o fată înaltă, cu o coamă bogată de păr lung auriu, ultimul „iepuraş" californian. Uniforma perfect croită a liniilor aeriene nu reuşea să ascundă silueta extrem de robustă, şi Thornton observă că fata folosea un parfum de primăvară, care îi accentua aerul de prospeţime.

— Nu te mai holba şi spune doamnei ce doreşti, zise Hartung, închizând revista.

Când fata îl privi, Frank îi zâmbi larg.

— Nu a mai văzut femei până acum, domnişoară. Tânărul a fost crescut de nişte căpcăuni mici şi îngrozitori, nişte adevăraţi ticăloşi. Va trebui să-i iertaţi timiditatea.

Râsul stewardesei răsună ca soarele, luminos şi cu un ton jos, plăcut. Thornton se foi stânjenit pe scaun, prins fără gardă pe toate fronturile, cu umezeala sângelui răcit de aer al mercenarului Nung încă în minte.

— Să mănânc? Nu, poate mai târziu. Aş putea primi un Black Jack Daniel, cu multă gheaţă?

— Şi încă unul la fel pentru mine, scumpo. Dar eu o să şi mănânc, adăugă Frank.

Tânăra femeie înclină din cap auzindu-le comenzile, mai zăbovi o clipă ca să aranjeze perna lui Thornton şi apoi se îndepărtă pe culoar. Când trecea pe lângă ei, Bo simţi cum fata îşi frecă şoldul bine-făcut de umărul lui, după care dispăru. *Nu-i prea rău*, îşi spuse Thornton, pe jumătate amuzat. *Deşi aproape căsătorit, încă mai am succes*. Brusc, îşi aminti că nu vorbise cu Linda, înainte să plece din San Diego. Trebuia să o sune din Anchorage, ca să o anunţe că el şi Jason urmau să lipsească pentru cel puţin zece zile. Linda trebuia să le trimită o parte din echipamentul personal, cuţitul balistic al lui Thornton şi cel puţin două lame de rezervă aflându-se în capul listei.

— Ai dormit bine? întrebă Frank.

— Cât timp am dormit? replică Bo, în timp ce blonda se întorcea cu băuturile lor.

— Cam o oră.

Sorbind puţin din whisky-ul rece şi tare, Thornton aruncă o privire spre locul unde stăteau Bailey şi Silver, a căror atenţie era concentrată asupra unei table mici dintre scaunele lor de clasa întâi. Jack Daniels-ul alunecă uşor pe gâtul lui, luând cu el gustul puternic al corditei arse, care îi rămăsese în minte.

— Ce ai visat? 'Nam-ul?

Bo se întoarse surprins spre sergentul-major în retragere, al cărui pahar cu băutură era deja pe jumătate gol.

— Mda, de unde ai ştiut?

Frank aşeză paharul din plastic cu gură mare pe tăviţa din faţa lui. Cariera lui Hartung cuprindea treizeci de ani de serviciu în uniformă. Luptase în două războaie şi în câteva acţiuni poliţieneşti pe cont propriu. Făcuse nenumărate vizite în toate ţările din lume, purtându-şi bereta, multe dintre aceste vizite fiind simple vacanţe bine-plătite, majoritatea cu o armă şi câteva încărcătoare la şold. Îl cunoscuse pe Thornton pe vremea când erau amândoi în SOG şi de atunci păstraseră legătura în permanenţă. Centrul de scufundări fusese ideea bărbatului mai tânăr, iar Hartung fusese foarte fericit să primească oferta de parteneriat a lui Bo, atunci când trecuse şi el în retragere. Piaţa nu oferea prea multe unui bărbat care putea să sară din avioane, să coboare în rapel din elicoptere şi să nimerească mortal un om de la o mie de metri, cu o carabină de elită de 5000 de dolari.

Hartung se uită la ceasul Rolex de la încheietură şi îşi aminti că se descurcaseră destul de bine în civilie. Heavy Hook avea succes, mulţumită unor mişcări de afaceri inteligente şi a poziţiei favorabile. San Diego era în plină dezvoltare, aglomeraţia din Los Angeles forţându-i pe oameni să se îndrepte spre sud, spre graniţă. Comunitatea celor din operaţiunile speciale ale Marinei se extindea şi ea, având acum trei echipe SEAL la Coronado, împreună cu un Centru de Operaţiuni Speciale şi cursurile lui de pregătire. Adăugând şi veniturile suplimentare din ultimele trei misiuni executate de Springblade pentru guvern, el şi Thornton reuşiseră să extindă spectrul de ore al centrului aşa încât să includă sisteme de livrare individuale pentru înotători şi de fotografie subacvatică. Cum Bo locuia în Oregon în prezent,

Frank conducea afacerea aproape singur, ceea ce le convenea amândurora.

— Ei, cum ți-ai dat seama că am visat despre război? Strângeam din dinți sau cum?

Înainte să răspundă, Hartung își goli paharul, prinse încă o dată privirea frumoasei și îi făcu semn că vroia și cafea la masă.

— Ai început să șoptești în somn. Singura dată când făceai asta era în 'Nam. Ce misiune ai visat?

Bo se încruntă. Șoptise în somn! Atunci când plecase, după ultima misiune în SOG, avusese nevoie de aproape trei luni ca să învețe să vorbească din nou engleza, limbajul lui fiind un amestec de vietnameză, chineză și alte cinci-șase dialecte pe care le prinsese în lunile întregi petrecute în tufișuri. Îl opriseră la Bragg, găsindu-i o slujbă la Centrul de Operațiuni Speciale, până când scăpase de urmările celor trei tururi.

— Dong, generalul Vo Liu Dong. L-am spulberat din nou.

Hartung înclină din cap.

— A fost o treabă al naibii de bună. Dong era un arhitect, un fabricant de război profesionist. Dacă îmi amintesc corect, MACV a reușit să repereze trei complexe de comandă NVA, cu informațiile aduse de tine, ca să nu mai pomenim operațiunile organizate împotriva zonei din care ai venit tu.

— Tu visezi vreodată Vietnamul, Frank?

În clipa aceea, blonda reapăru cu mâncarea lor. Îi servi în câteva secunde, umplând cu cafea mai întâi ceașca lui Hartung, și apoi pe a lui Thornton. După o clipă dispăruse, parfumul ei rămânând în urmă, până când jeturile de aer de deasupra capetelor celor doi bărbați reușiră să îl îndepărteze.

Frank Hartung tăie o bucată din cotletul din fața lui și mestecă în tăcere pentru o clipă, înainte să răspundă. În afara uriașului avion de linie era întuneric, iar pământul aflat la douăsprezece mii de metri sub ei era invizibil. Lui Hartung îi

plăcea zborul. Era primul lucru pe lista celor pe care vroia să le învețe.

— Nu, zise el în cele din urmă. Nu am niciodată vise despre Vietnam, Bo. Asta nu înseamnă că nu ar trebui să ai nici tu. La naiba, mi se pare foarte normal. Oricine a fost într-un război, îl visează din când în când. Eu nu visez despre Vietnam pentru că nu am văzut acolo nimic ce nu mai văzusem şi înainte. Când sergentul Franklin Hartung a intrat în război, el văzuse deja ursul şi cunoştea numele secret şi fața diavolului. Nu uita că eu am fost şi în Coreea, Bo. *Acela* a fost un război adevărat, prietene. În Coreea era gata să fim zdrobiți înainte să ne dăm seama ce se întâmpla! Echipamentul nostru era din al doilea război mondial, ofițerii noştri erau în majoritate nişte puşti mucoşi care nu crezuseră niciodată că vor fi nevoiți să conducă oameni în luptă. Terenul era la fel de păcătos ca în Vietnam, dar clima era cea care te făcea să arzi ca o țigare ieftină. O arşiță ca şi cum ar fi fost chiar flăcările Iadului vara, şi un frig rece ca inima unei fostei soții, în timpul iernii. Mi-am văzut prietenii murind înghețați, pierzându-şi membrele degerate, înnebunind după zile întregi în care nu vedeau decât alb în fața ochilor. Vietnamul a fost un paradis, după Coreea, un adevărat paradis. Totuşi, mai rău decât toate celelalte era inamicul. În Vietnam am luptat mai mult împotriva umbrelor. Desigur, NVA a schimbat asta când au început să o ia spre sud, dar spune-mi măcar un soldat din al Douăzeci-şi-cincilea sau alNouăzeci-lea care să fi văzut mai mult de cincizeci sau şaizeci de ticăloşi în viață, în timpul perioadei lui acolo. Ştiu, noi doi am dat peste muşuroaie pline de ticăloşi, dar asta numai pentru că eram atât de proşti încât să ne strecurăm prin curtea lor din spate, unde nu ne aşteptau. Dar în Coreea, Bo, în Coreea veneau peste noi în valuri. Nu numai o dată am crezut că sunt mort, când vedeam mii de ticăloşi năvălind pe zăpada înghețată, cu baionetele

sclipind în soare sau strălucind sub focul rachetelor de semnalizare. Dumnezeule, erau nebuni în hotărârea lor de a ne ucide. Aprindeam țevile mitralierelor, după care treceam la lupta corp la corp până când una dintre tabere ceda. Aşa că eu nu visez despre Vietnam, ca tine, fiule. Atunci când încep să şoptesc în somn, o fac pentru că aud goarnele şi văd zece mii de ticăloşi ocupând poziție, în afara bătăii puştii. Visele mele încep şi se termină cu un război pe care țara aceasta nu l-a uitat, pentru că nici măcar nu-şi mai aminteşte că a început. Coşmarurile mele, dacă vrei să le numeşti aşa, sunt despre Coreea.

Cei doi bărbaţi îşi terminară mâncarea în tăcere. Stewardesa le luă tăvile din faţă, dându-şi seama cumva că cei doi nu erau simpli tovarăşi de călătorie sau prieteni. Observase că amândoi purtau inele de aur identice, şi că aveau pe faţă aceeaşi alură militară. Ei, împreună cu ceilalţi doi care stăteau în partea cealaltă a culoarului nu erau genul ei obişnuit de pasageri. Îi plăcea tânărul al cărui umăr îl atinsese cu o lovitură subtilă a dosului ei generos, dar el nu-i acordase după aceea decât o atenţie politicoasă.

Întorcându-se cu meniul de deserturi de după cină şi cu băuturile, descoperi cu surprindere că amândoi bărbații adormiseră rapid.

Chuikov se lăsă pe spate pe scaun şi examină echipamentul pe care-l întinsese cu grijă pe patul mare din camera lui de hotel. Compania americană se comportase bine, livrându-i tot ceea ce comandase în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. *Ce eficienţă minunată*, îşi spuse el. În Rusia ar fi durat douăzeci şi patru de ore ... şi chiar şi atunci nu ar fi sosit decât jumătate din comandă. Chuikov ridică un carneţel galben de pe podea şi începu să verifice articolele după lista scurtă scrisă pe acesta. Când termină, observă că îi lipseau câteva produse alimentare neimportante, precum şi un cuţit. Carabina şi puşca erau deja încărcate, iar revolverul Beretta stătea confortabil în centura blugilor lui Levis. Trebuia să mai facă încă un drum la cumpărături după care să-l contacteze pe pilotul care acceptase să-l ducă cu avionul în interiorul ţinutului, în acea după-amiază.

Mercenarul Spetsnaz îşi puse o jachetă uşoară de vară, care acoperea mânerul butucănos al pistolului de 9 mm, apoi aranjă

rapid câteva articole din cameră, astfel încât, dacă acestea erau deranjate, l-ar fi avertizat că fusese descoperit. Se strecură pe hol, îşi verifică uşa ca să se asigure că era încuiată şi intră cu un aer indiferent în casa scării, aflată la doar o uşă distanţă de camera lui. După câteva minute era în stradă, îndreptându-se spre centrul oraşului.

Fairbanks, Alaska, era ultimul dintre oraşele din vremurile bune. Fiind un punct de pornire pentru căutătorii de aur şi puitorii de capcane în timpul zilelor de prosperitate ale statului, ca „ultimă frontieră", printre legendele şi fantomele încântătorului oraş se numărau adevărate personalităţi, cum erau Jack London, scriitorul, şi Dangerous Dan McGrew, un pistolar şi cartofor fictiv, devenit faimos datorită baladelor. Fairbanks nu se schimbase prea mult, de-a lungul anilor. Goana după Aur făcuse loc Goanei după Petrol, la mijlocul anilor '70, iar oraşul se dezvoltase în salturi. Locuitorii lui erau un grup de oameni robuşti, cărora le plăceau verile cu temperaturi de până la patruzeci de grade în lunile de vârf şi înfruntau cu curaj iernile, când temperatura scădea până la minus douăzeci şi cinci de grade, în zilele bune. Existau încă vânători cu capcane şi munteni care se aventurau în oraş o dată la şase luni, ca să îşi reîmprospăteze sacii cu provizii şi ca să vândă blănuri. Într-o zonă atât de nordică, trebuia să ai o armă ca să poţi trăi, iar un bun control al ei însemna să nimereşti ceea ce ţinteai.

Chuikov nu atrăgea atenţia, în timp ce îşi croia drum prin magazinul comercial al lui *Northern Commercial Company*, de pe Second Street. Cei care îl priveau îl puteau crede expert în minerit, tăietor de lemne sau unul dintre profesorii de la colegiul de mai sus de Farmer's Loop. Era un anonimat minunat pentru soldatul călit în lupte, o libertate cu care nu era obişnuit, dar cu care se familiarizase imediat. Plimbându-se pe culoarele flancate cu produse, rusul îşi aminti cu câtă sărăcie erau trataţi de către

guvernul lor compatrioţii săi. Nu se făcea economie la arme, se gândi el cu amărăciune. Nu exista o limită pentru tancuri, avioane şi gaze otrăvitoare cu care să-i nimicească pe cei din afara sferei de influenţă comuniste. În America, nu exista o limită a posibilităţilor. În Rusia, posibilitatea era mai legată de noţiunea de arest individual, decât de împlinire.

Ajungând la raionul cu articole sportive, colonelul sovietic fu atras de o vitrină lungă de pe peretele îndepărtat al clădirii. Înăuntru, sub sticlă, erau şir după şir de cuţite de luptă. Chuikov îl direcţionă pe tânărul serviabil din spatele tejghelei spre un cuţit rabatabil, cunoscut sub numele de cuţit al armatei elveţiene, unul dintre cele mai practice unelte tăioase pentru un om care trăia în aer liber sau pentru un soldat. Chuikov examină cuţitele cu lamă lungă, fără să se grăbească. Rusul crescuse printre cuţite şi securi, şi le cunoştea bine. În cele din urmă alese un Bowie Rio Grande, inspiraţie Moran. Cuţitul avea o lamă din oţel carbon de trei centimetri, cu un mâner solid şi o indentaţie uşoară în vârful lamei. Lama ascuţită ca a unui brici mergea de la garda dublă de alamă până în vârful larg, într-o curbă subtilă cu o margine dură pentru cioplit şi tăiat. Chuikov cântări în mână cuţitul mare, al cărui mâner conturat Rosewood i se fixa în mână ca şi cum ar fi fost făcut special pentru el.

— Îl iau şi pe acesta, îi spuse el funcţionarului zâmbitor.

Câteva minute mai târziu, se afla din nou pe străzile aglomerate ale Fairbanks-ului, cu un sac plin de mâncare congelată într-o mână şi cele două cuţite ascunse deja astfel încât să nu poată fi văzute. Chuikov cunoştea puterea ce putea porni din ţeava unei puşti, dar cunoştea şi teama trezită de aspectul unui cuţit cu adevărat mare. *Acum lupii pot să vină*, îşi spuse el. *Să vină şi să simtă gustul propriului sânge.*

Intrând în întunecatul *Cheena Bar*, Chuikov introduse o fisă în telefonul public de lângă intrare. Era numai pe jumătate

conştient de privirile curioase pe care i le adresau ocupanţii barului, majoritatea eschimoşi. Formă din memorie numărul lui Foster de la SOCOM şi aşteptă să fie activat casetofonul cu înregistrare lăsat pentru el acolo, după care spuse în microfonul telefonului coordonatele de lansare pentru echipa de recuperare. Închise şi se întoarse să plece, dând peste un indian solid care îi bloca ieşirea. Zâmbind, Chuikov vorbi rapid în limba maternă a omului şi trecu pe lângă el.

Ajuns din nou în stradă, Chuikov râse în sinea lui de surpriza de pe faţa beţivului. Majoritatea oamenilor albi ştiau prea puţin sau chiar nimic despre triburile băştinaşe din Alaska. Pe de altă parte, unităţile Spetsnaz ce primeau misiuni în interiorul celui de-al patruzeci şi nouălea stat ştiau *totul* despre resursele teritoriului, inclusiv despre ocupanţii lui originali. Chuikov vorbea şi el câteva dialecte şi cunoştea cel puţin alţi trei membri ai Spetsnaz care ştiau mai multe. Capacitatea de a comunica cu cei cu care sau împotriva cărora lucrau era o cerinţă obligatorie în cadrul operaţiunilor speciale sovietice.

În timp ce traversa strada principală aglomerată, în faţa poştei vechi, Chuikov îşi aminti cât de prost informaţi erau americanii în legătură cu Spetsnaz. Deseori asociat cu KGB-ul, Spetsnaz era de fapt sub comanda GRU, serviciul de informaţii militar sovietic. Cu o forţă totală de 30000 de combatanţi activi, fără a-i mai menţiona pe ceilalţi 150000 de rezervişti cu experienţă în serviciul activ al Spetsnaz, Rusia poseda cel mai mare corp de operativi în operaţiuni speciale din lume. Aproape toţi membrii ei erau preluaţi de pe listele de membri ai Ligii Tineretului Comunist sau ai Societăţii Voluntare pentru Cooperare cu Armata, Forţele Aeriene şi Flota. Soldaţii Spetsnaz serveau fie în Armată, fie în Marină, semnul lor distinctiv fiind o beretă albastră sau neagră.

Spre deosebire de Beretele Verzi americane, ale căror misiuni erau un amestec sofisticat de îndatoriri secrete, deschise şi de instruire în străinătate, forţele Spetsnaz îndeplineau acţiuni directe, fără a fi interesate de câştigarea de inimi sau minţi. Oamenii lui Chuikov erau direcţionaţi spre obiective politice şi materiale specifice. Erau orientaţi spre diversiune şi distrugere şi erau devotaţi îndeplinirii misiunii, indiferent de condiţii sau şanse. Elita Spetsnaz, oamenii de genul lui Chuikov, erau folosiţi în situaţii politice delicate, în care discuţiile erau inutile, pentru că confruntările se încheiau cu un glonte, o bombă sau un cuţit. Microcipurile ascunse cu grijă în rucsacul nou cumpărat de colonelul Chuikov conţineau întreaga strategie de luptă a GRU pentru desfăşurarea forţelor Spetsnaz în Alaska. Ţintele cuprindeau oficialităţi-cheie locale şi din guvernul federal, instalaţii şi personal militar, linii de comunicaţii şi centre de resurse vitale. Chuikov avea cheia atacului rusesc în Alaska, în cazul în care cele două superputeri intrau în război, o cheie pe care se baza că îi va deschide uşa libertăţii.

Uitându-se la ceas, rusul observă în tăcere că mai avea mai puţin de o oră până la întâlnirea cu pilotul lui. Ridică receptorul unui alt telefon public şi îl contactă pe om, spunându-i numele hotelului la care stătea, precum şi ora la care urmau să se întâlnească. Fiind vară, Chuikov nu-şi făcea probleme în legătură cu cât de târziu avea să ajungă în zona aleasă să fie sanctuarul lui din sălbăticie. Pe „Tărâmul Soarelui de Miez de Noapte" se întuneca abia după miezul nopţii, ceea ce-i oferea suficient timp ca să parcurgă câţiva kilometri, înainte să-şi întindă cortul şi să se culce.

Satisfăcut că totul era în regulă cu pilotul, Chuikov intră din nou în traficul de pe strada principală din Fairbanks. Pornind cu un pas vioi spre hotelul lui, ajunse în cinci minute, de data aceasta luând liftul până în cameră. Înăuntru, verifică fiecare dintre capcanele pasive plasate înainte de plecare, încântat că

rămăseseră nederanjate. Scoțându-și jacheta ușoară care îi ascundea armamentul, soldatul Spetsnaz așeză articolele nou cumpărate în buzunarele spațioase ale rucsacului, lăsând afară doar cuțitul Rio Grande cu lamă lată, așa încât să și-l poată pune la centură. Ridică pușca și o legă în partea exterioară a pachetului, reglând cu grijă suportul cu șase cartușe de calibru 12 montat pe partea stângă a încărcătorului. Încărcă arma M-77 cu cinci cartușe de 0,223 de mare viteză, se duse la fereastra unică cu vedere spre stradă și reglă luneta carabinei. Stând departe de sticlă, ca să nu poată fi observat de jos, trăgătorul de elită ținti peste o duzină de cetățeni nebănuitori, calculând mental unghiuri și distanțe, selectând o țintă, înainte să apese pe un trăgaci imaginar.

Unele obiceiuri vechi mor greu, cugetă el, înainte să pună pușca la locul ei.

— Omul spune că a plecat ieri, luând trenul către Fairbanks, unde şi-a rezervat o cameră. Din fericire pentru noi, colonelul continuă să-şi folosească cartea de credit, ca să facă rezervările. Fără ea, l-am fi pierdut.

Iuri Puşkin îşi încheie propoziţia lăsându-se să cadă într-unul dintre scaunele tari pe care-l scosese de sub masa de bucătărie din casa lor secretă. Infiltrarea echipei lui în Alaska trecuse neobservată de forţele de securitate americane, un exerciţiu executat ca la carte. Odată ajunşi în siguranţă la ţărm, fuseseră întâmpinaţi de un agent paralel celui folosit de Chuikov. Atunci aflase Puşkin că celălalt agent fusese reţinut pentru întrebări, deşi în prezent era liber şi se învârtea prin oraş. Echipa Spetsnaz se urcase la bordul unei rulote scumpe, în care erau ascunse dinainte arme, haine şi documente falsificate, după care călătoriseră până în Anchorage, unde erau aşteptaţi de agentul care-l zărise pe Chuikov, mai înainte. Casa secretă pregătită de acesta

era de fapt la nord de oraş, într-un orăşel numit Eagle River. Era cuibărită lângă un râu micuţ, izolată de vecini şi ignorată de vehiculele ce transportau marfă.

— De ce a folosit cartea de credit, Iuri? Colonelul ştie că poate fi reperată imediat ce numărul este introdus în computer. Este fără sens.

Sergentul Antonov îşi încheie întrebarea luând o muşcătură mare din sandwich-ul cu carne de vacă pe care-l ţinea în mână. Îmbrăcat cu blugi Levis, cizme mari de pădurar şi un pulover bleumarin strâmt, arăta ca un locuitor obişnuit al Alaskăi.

Puşkin ridică şi el un sandwich de pe farfuria plină, pregătită pentru ei de femeie.

— Cu ajutorul unei cărţi de credit, poate face aranjamentele prin telefon, aşa cum a făcut cu echipamentul ce i-a fost trimis cu avionul, din Georgia. Chuikov ştie la fel de bine ca şi noi că lasă o urmă, dar colonelul se bazează pe viteză, ca să se distanţeze.

— Unde se va duce de la Fairbanks, tovarăşe maior?

Cel care vorbise era unul dintre oamenii noi aduşi la cererea lui Puşkin din echipa Spetsnaz soră cu a lor, de la Ryazan. Era expert în explozive, precum şi un căutător de urme foarte bun, cu experienţă în Afganistan şi Iran, unde fusese implicat în urmărirea kurzilor renegaţi.

Puşkin era hămesit. Călătoria lungă, fără odihnă după ultima lor misiune, îl lăsase înfometat şi obosit. Muşcă din sandwich şi devoră jumătate din el înainte să răspundă întrebării soldatului care aştepta.

— În pădure. Chuikov îşi va găsi un pilot şi va zbura spre o zonă îndepărtată, unde să poată opera în teren. Dosarul lui arată că nu-i place să lucreze în mediu urban, deşi este un tehnician excelent. Conform evaluărilor GRU, americanii vor răspunde

momelii oferite de Chuikov, dar numai după ce colonelul va părăsi deja țara.

Antonov introduse un încărcător plin în patul revolverului lui Sig-Sauer P226, chiulasa automatului de 9 mm lovind un glonte din vârf şi introducându-l în butoiaş, când omul eliberă piedica cu o mişcare expertă a degetului mare.

— Ştim că americanii vor cumpăra ceea ce are de vândut acest trădător ticălos? Dacă da, pe cine trebuie să ne aşteptăm că vom întâlni, după ce-l vom „convinge" pe prietenul nostru, pilotul, să ne ducă la Chuikov?

Puşkin îşi scoase şi el pistolul, un Sig P220 care funcţiona cu calibrul 0,45 şi pe care maiorul îl prefera în locul favoritului de 9 mm al sergentului lui, după care trase chiulasa în spate şi introduse un încărcător nou din grămada de la picioarele lui. Armele echipei fuseseră cumpărate într-un interval oarecare de timp, de la magazine răspândite în întreg teritoriul. Puştile erau versiunea civilă a carabinei militare M-16, şi fiecare suferise câteva ajustări aşa încât acum aveau comutatoare-selector automate. Pe lângă câte o puşcă şi douăzeci şi cinci de încărcătoare, fiecare membru al echipei Spetsnaz avea fie un P220, fie un P226 Sig-Sauer, împreună cu cinci încărcătoare de rezervă. Fiecare soldat avea câte patru grenade de mână americane, precum şi şase mine de teren, antipersonal, pentru securitatea echipei pe timpul nopţii. Fiecare avea câte o secure Gerber şi câte un cuțit de luptă MK II, dar Puşkin ştia că Antonov avea şi un cuțit balistic Spetsnaz.

— Sursele noastre din Moscova au urmărit telefoanele date de la hotelul din Anchorage al colonelului la un număr din Fort Bragg, Carolina. Primul număr aparține unui ofițer din Forțele Speciale al cărui nume nu este important. Cu câtva timp în urmă, drumurile lor s-au încrucişat, iar Chuikov l-a ales să fie cel care-l va conduce spre azilul politic. Al doilea număr este folosit acum,

dar este monitorizat şi codificat. Nu îndrăznim să încercăm înregistrarea lui, ca să nu-i avertizăm pe americani cât de aproape de Chuikov suntem. Acest număr a fost contactat de la un telefon din zona Fairbanks, dar nu din camera de hotel pe care am identificat-o cu ajutorul cărţii de credit folosite de colonelul Chuikov. Ca să răspund întrebării tale, cred că americanii vor trimite o echipă selectată din Beretele Verzi sau SEAL ca să-l recupereze pe colonel din ascunzătoarea lui din pădure. Cea mai bună şansă a noastră de a-l opri pe colonel şi informaţiile purtate de el este să-l lăsăm să plece din Fairbanks şi apoi să-l căutăm în teren. Ştim că are cel puţin o baliză emiţătoare cu el, şi vom folosi semnalul ei ca să ne ghidăm spre locul unde va hotărî să-i aştepte pe americani.

— Eu îl pot găsi şi fără semnal, tovarăşe maior. Nu există om care să treacă pe faţa pământului fără să lase o urmă a trecerii lui.

Cel care vorbise, noul lor căutător de urme, îl fixa pe Puşkin cu o privire oţelită, în timp ce îşi băga în teaca neagră cuţitul Gerber cu lamă lungă.

— Nimeni nu se îndoieşte de capacitatea ta de a face asta, tovarăşe. De fapt, eu unul cred că talentul tău ne va aduce succesul cu mult timp înainte ca Chuikov să-şi activeze baliza. În acelaşi timp, trebuie să ne gândim la toate posibilităţile care pot afecta o astfel de misiune. Să nu uităm că îl vânăm pe unul dintre ai noştri, un om care efectiv „a scris cartea", cum spun gazdele noastre. Vom pune în aplicare toate opţiunile pe care le avem pentru a reuşi capturarea lui. Este singurul mod în care putem câştiga această cursă.

Ochii tuturor se îndreptară spre uşă la intrarea femeii, cu părul negru şi scurt îndesat sub o bonetă de lână murdară, în ciuda verii călduroase.

— Pasărea voastră a zburat din cuib cam acum o oră. Charlie mi-a zis să vă spun că crede că ştie cine este pilotul particular, dar trebuie să ne mişcăm dosurile repede, dacă vrem să ajungem în Fairbanks înainte de lăsarea întunericului.

Echipa se ridică fără un cuvânt, îşi luară rucsacele pregătite dinainte şi şi le puseră pe umeri ca şi cum ar fi cântărit doar câteva kilograme. După ce îşi ascunseră pistoalele şi cuțitele ieşiră din casă şi se îndreptară spre rulota Beaver care-i aştepta. Până la Fairbanks era un drum de trei ore cu maşina, îşi aminti Puşkin, trei ore în cursul cărora era mai bine să doarmă cât de mult reuşeau, înainte ca prinderea lupului să devină mai mult de o simplă vânătoare.

Chuikov privi avionul care dispărea peste culme, cu aripile legănându-se într-o parte şi în cealaltă, într-un salut tăcut, după care pilotul ridică cu graţie avionul cu un singur motor deasupra pădurii. Sunetul motorului ajunse la rus, pe deasupra rucsacului lui bine aprovizionat. Rusul rămase aşezat pe banda de pământ pe care aterizase pilotul. Acum nu mai auzea decât sunetul vântului care alerga printre copacii din jurul perimetrului său micuţ. Vocile păsărilor şi insectelor se combinau armonios cu foşnetul crengilor şi frunzelor late ale pinilor uriaşi. Chuikov simţea soarele încălzindu-i umerii şi spatele lat. Trebuia să se dezbrace şi să rămână în tricou ca să se simtă bine, când îşi începea traseul spre interiorul teritoriului. Broboane mici de sudoare îi acopereau deja fruntea.

Peter Chuikov se simţea ca acasă în pădure, aşa cum mulţi oameni se simţeau în propria lor cameră de zi. În loc ca izolaţia deplină a pădurilor dese să-i provoace panică şi deprimare,

Chuikov iubea singurătatea. Crescuse făcând excursii şi alpinism prin munţii din ţara sa natală, iar apoi luase cu el în armată acele experienţe şi talente timpurii.

Dar aici nu era în Afganistan, unde fiecare crevasă putea ascunde un luptător de gherilă cu ochi de cremene, hotărât să-l spintece pe Chuikov cu cuţitul lui cu lamă lungă. Nu era nici teritoriul sterp al Ciadului, un tărâm lăsat să se evapore sub soarele neiertător. Privind împrejurimile, Chuikov realiză că nu mai fusese niciodată într-un loc atât de frumos, un loc în care liniştea era atât de totală încât urla. *Sunt în mijlocul păcii*, se gândi el. Deasupra capului lui, se avânta un vultur, cu aripile întinse larg ca să prindă curenţii ce-l făceau să plutească.

Chuikov se ridică, aranjându-şi şapca de patrulă uzată de timp, unul dintre puţinele lucruri pe care le adusese cu el. Se răsuci şi se aplecă înainte, luă rucsacul bleumarin închis de cele două curele de umăr, îl ridică în sus, peste cap şi şi-l aranjă pe spate. Coborând din nou mâna, trase de cureaua de nailon neagră a puştii de vânătoare, ridicând-o şi prinzând-o astfel încât să o poată ţine cu amândouă mâinile. Carabina era legată bine pe lateralul rucsacului, cu un cartuş pe ţeavă şi siguranţa pusă. În jurul taliei, rusul îşi prinsese o curea grea maronie, din piele de şa, de care atârna cuţitul Bowie Rio Grande, în teaca lui de piele neagră. Pistolul Beretta era legat în partea cealaltă a curelei, într-un toc cu clapetă plată şi cu un port-încărcător cu două încărcătoare de rezervă în spatele lui.

Colonelul purta o cămaşă cu mâneci lungi albastră, pe care urma să şi-o scoată, când avea să transpire în urma epuizării la care se aştepta. Sub tricoul negru purta un briceag utilitar Finnish mic, atârnat de o curea de piele, legată în jurul gâtului. Blugii Levis erau noi, dar îi spălase de câteva ori ca să înmoaie materialul tare. În jurul taliei mai avea o curea mai mică, pe care era

prinsă catarama Spetsnaz a lui Chuikov. Rusul renunțase la bocancii lui greoi, în favoarea unor cizme americane de junglă modificate. Tălpile lor plate standard fuseseră înlocuite cu unele mai moi, care făceau foarte puțin zgomot pe suprafețe tari și aproape că nu lăsau urme pe sol. Cizmele erau mult mai ușoare decât cele pe care le alesese Chuikov prima dată și avea să se usuce rapid, dacă era nevoit să traverseze vreo apă, în drumul lui.

Pe lângă articolele de camping de bază, mâncare și muniție, rusul mai avea o jachetă de camuflaj din Gortex, pentru protecție împotriva vântului și a ploii, precum și un pulover negru de pescar, pe care îl cumpărase, într-un impuls de moment, de la Valdez. Mai avea un schimb de haine și o trusă de prim-ajutor, la baza rucsacului, pentru eventualitatea în care urma să aibă nevoie de astfel de articole. *Suficient pentru confortul casei*, cugetă el cu voce tare. Baliza care avea să aducă la el echipa Forțelor Speciale era păstrată în siguranță în cutia ei rezistentă la șocuri, cu un set de rezervă de baterii AA. Emițătorul nu era mai mare decât două pachete de cărți lipite unul de celălalt și avea o rază de acțiune de douăzeci de kilometri, în toate direcțiile. Chuikov împachetase dispozitivul radio într-unul din buzunarele exterioare ale rucsacului său, de unde îl putea scoate repede, dacă era necesar.

Dacă situația se va înrăutăți, o să plec, pur și simplu, își spuse el. Își calculase dezertarea în așa fel încât să aibă suficientă vreme bună, pentru ca, în cazul în care americanii îi refuzau azilul, să aibă timp să traverseze statul și să ajungă în Canada. Își luase precauțiunea de a face rost de un pașaport steril și o sumă mare de bani, în timpul unui eveniment de atletism la care câțiva ofițeri Spetsnaz participaseră ca concurenți, după ce scăpase cu ușurință de „cozile” KGB-ului, în timp ce se plimba prin oraș ca un simplu turist. Un lucru era sigur. În clipa în care

desfăcu compasul Silva şi compară indicaţia citită rapid cu ajutorul lui cu harta memorată, colonelul Peter Chuikov, ofiţer Spetsnaz şi vânător de oameni, era mort. În locul lui apăruse un om nou, un om care vroia să aibă controlul asupra propriului destin şi asupra opţiunilor din viaţa sa. Acest om era cel care stătea acum singur, sub soarele strălucitor al Alaskăi, şi pe acest om era hotărât Chuikov să îl salveze cu orice preţ.

Ridicând percutorul carabinei M-77, introduse un cartuş în cameră şi apoi porni cu un pas constant spre copacii care se legănau uşor.

Călătoria până la Anchorage nu dură mult. Un agent al Biroului DEA local întâmpină echipa la aeroport şi îi escortă la cele două maşini închiriate pentru ei. Bailey petrecuse câteva minute cu agentul, făcând schimb de informaţii, după care aprobă scurt din cap la spusele căutătorului de droguri din Alaska. În cele din urmă, cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile şi gazda lor fără nume traversă repede parcarea spre un Plymouth care-l aştepta.

— Deci, care sunt noutăţile? întrebă Thornton, în timp ce Hartung şi Silver săreau în al doilea vehicul, Jason aşezându-se la volan.

Bailey îşi aranjă revolverul S&W aşa încât să stea puţin mai sus sub sacoul lui şi porni motorul, în timp ce Bo îşi prindea centura de siguranţă de pe scaunul din dreapta şoferului. Calvin făcu un semn scurt cu mâna şi se înfipse în traficul terminalului,

Silver urmându-l îndeaproape, în timp ce avansau spre ieşirea aglomerată.

— Billings îţi transmite salutări. Se pare că atât Departamentul de Stat cât şi NSA au confirmat valoarea materialelor aduse de Chuikov şi misiunea a fost aprobată. Mike Bannion va ajunge la noi astă seară — îl aduc cu un avion din Coreea. Lee fiind încă în recuperare, cred că ne-ar fi util un om în plus.

Bo aprobă din cap. Bannion, un agent SLAM, organizaţie care avea sarcina să distrugă traseele de contrabandă cu droguri din Asia de Sud-Est, se alăturase echipei Springblade ca trăgător, atunci când fuseseră trimişi la San Francisco, ca să protejeze un politician din America Centrală. Thornton şi-l amintea bine pe Bannion, fost membru SEAL, a cărui gândire rapidă îi salvase pe toţi de moartea teribilă plănuită de maiorul Luis Melendez. Thornton îl ucisese pe maior în noaptea aceea, înfingându-i în inimă cuţitul lui cu arc.

— Băieţii se vor bucura să-l aibă din nou în barcă pe Mike. Rămâi şi tu la petrecere?

Bailey luă chitanţa de parcare, o aruncă cu îndemânare pe scaunul din spate al maşinii şi porni spre centrul oraşului. Comandase un apartament cu camere cu legătură între ele pentru echipă, aşa încât să se poată deplasa liberi dintr-una în cealaltă. Pentru economie de timp, Springblade avea să stea în oraş mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Avionul lor Caribou C-7A era deja pregătit pentru lansarea operaţiunii LALO* de echipa de paraşutişti de la Baza Forţelor Aeriene Elmendorf.

— Mda, o să merg cu voi, deşi Billings nu e prea încântat de idee. I-am spus că avem nevoie de cinci oameni la sol, mai ales dacă există acolo o echipă Spetsnaz cu acelaşi scop ca şi noi. Conrad nu e prea pus la punct cu doctrina forţelor speciale

* LALO: ***Low Altitude Low Opening** — altitudine joasă deschidere joasă* (n.tr.).

rusești, dar l-am convins că ei nu sunt tipul fantastic de GI Joe obișnuiți.

Thornton zâmbi, privind în spate, peste umăr, ca să-i vadă pe Hartung și Silver, care îl urmau rapid pe Bailey.

— Ceva zvonuri de la comandament, în legătură cu ce fac rușii în problema asta? Dacă se așteaptă vreo replică, ar fi bine să știm asta înainte să ajungem în teren.

Bailey intră pe o autostradă lungă, scoase o țigară Marlboro din pachet și o aprinse.

— Nimeni nu a auzit nimic. Blestemata de GRU e atât de mare încât ar putea ține sute de consfătuiri, iar noi am auzi doar de cele despre care vrea Moscova să aflăm. Personalul Spetsnaz este imposibil de urmărit. La naiba, au peste o sută de mii de ticăloși. Am primit totuși o mică informație interesantă de la Companie, dar trebuie să-i confirmăm importanța cu Chuikov, ca să ne fie de ajutor.

— Nu mă ține în suspans, puștiule, fredonă Thornton, deschizând puțin geamul pentru ca fumul țigării lui Calvin să iasă din mașină.

Thornton se lăsase de fumat de ceva timp și nu pierdea niciodată ocazia să-i amintească asta lui Calvin, de câte ori agentul DEA își aprindea vreo țigară. După ce schimbară o privire ucigătoare, Calvin continuă:

— Se pare că unui ziarist — unul dintre acei reporteri de senzație cu fotografii de război, care scrie pentru lumea celor pasionați de arme și războaie — i-au fost zburați creierii pe orbită în timp ce sărea pe o cărare, alături de o bandă de luptători pentru libertate afgani...

— Mda, am văzut ceva la televizor, ieri. Și, ce e nou în asta? Atunci când cauți necazuri, de obicei le găsești, mai ales în acea țară, îl întrerupse Thornton.

— ... Deci, trecând peste grosolănia ta, un analist din adâncurile blestematei de CIA a trasat o paralelă între metoda folosită pentru uciderea scriitorului şi alte câteva asasinate care au avut loc în ultimii ani.

Interesat acum, Thornton îl privi pe Bailey, care pufăia fericit.

— Spui că bietul hârţogar a fost *asasinat* de cineva, nu pur şi simplu ucis pentru că nu a putut trimite lumina către băieţii de acasă?

— Eu nu spun nimic, Bo. Tipul de la informaţii al agenţiei spune asta, şi anume că există o serie de ucideri de la mare distanţă, în care capetele victimelor s-au transformat în adevărate sputnik-uri, imediat ce un anumit tip de cartuş a pătruns în anatomia lor. Analistul spune că e vorba de o împuşcătură de mare precizie, trasă cu o carabină NATO de 7,62. Se spune că personalul Spetsnaz are acest sistem la dispoziţie, dar numai în număr limitat şi numai pentru grupul trăgătorilor de elită.

Thornton pufni.

— Asta nu înseamnă nimic. Unde e legătura între Spetsnaz, acest ziarist şi Chuikov? Deci, există un tip care se distrează aruncând capete în aer. Spune-mi care-i legătura şi o să fiu impresionat.

Bailey semnaliză virajul şi coti maşina pe artera principală din Anchorage. În faţă se vedea *Captain Cook Hotel*, unde urmau să stea ei.

— Uite legătura, isteţule. După ce ziaristul a fost ucis, a urmat un schimb de focuri între trăgător şi oamenii lui şi luptătorii pentru libertate. Tipii răi au scăpat, dar nu înainte să-şi piardă unul dintre amici. Trăgătorul nostru i-a îndesat câteva grenade sub corp, drept cadou de despărţire, dar afganii mai văzuseră trucul şi au dezamorsat cadavrul, înainte să-l cerceteze. Au constatat că era un bărbat alb, purtând echipamentul standard al Spetsnaz. Mai mult, avea la gât un medalion micuţ din aur, cu un cap de lup gravat în centru. Băieţii ştiau sigur că alţi oameni albi plătesc bani serioşi pentru astfel de

descoperiri, aşa că l-au cărat pe Ivan într-un sat, unde un agent de teren al Agenţiei a luat amprentele cadavrului şi l-a fotografiat. Slavă Domnului că există computere, căci analistul nostru a identificat cadavrul ca fiind un cunoscut agent operativ al Spetsnaz, care a participat ca concurent la Olimpiade, acum una sau două ediţii. Împreună cu el mai era un alt rus, numit Iuri Puşkin, care, întâmplător, este şi el bănuit ca având legături serioase cu Spetsnaz ...

— Şi el e trăgător de elită. Am auzit numele menţionat de nişte tipi din circuit. Se spune că Puşkin este unul dintre ultimii trăgători cu arme cu lunetă rămas în acţiune azi.

Ajungând la hotel, Bailey parcă maşina închiriată în faţa acestuia şi se uită în oglinda retrovizoare, în timp ce Silver oprea a doua maşină în spatele lor.

— Traficul radio sovietic din acea perioadă a conţinut o cerere de extragere urgentă a unei echipe dintr-un zonă de lansare din apropiere de locul ambuscadei. Surse din Kabul au raportat o decolare neplanificată de la o bază aeriană rusească a unui avion de vânătoare sovietic, cu două persoane la bord, cu destinaţia Moscova. S-ar putea ca Puşkin şi echipa lui să fi fost aleşi pentru rearanjarea capului lui Chuikov şi dacă este aşa, *este posibil* ca ei deja să fie în ţară, căutându-l.

Thornton coborî din maşină şi îi aruncă o privire preocupată tânărului agent.

— Sistemul nostru de securitate de aici e atât de slab încât tipii ăştia pot intra şi ieşi oricând doresc? Mai întâi Chuikov intră ca un turist în vacanţă, acum îmi spui că e posibil ca o întreagă echipă Spetsnaz să stea în acelaşi hotel cu noi? E ceva în neregulă în imaginea asta sau sunt eu nebun?

— Eu aş vota pentru a doua variantă, mârâi Hartung, apropiindu-se de şeful echipei de comando, care fierbea. E ultima dată când îl las pe Silver să mai urmărească pe cineva, cu mine în

maşină, continuă el. Omul e incapabil să „ţină o coadă”, fără să pună în pericol pe cei din jurul maşinii lui, sau aflaţi în maşină cu el. Data viitoare conduc eu.

În spatele lor, Silver scotea din portbagaj bagajele lor uşoare, indiferent la plângerile însoţitorului lui despre lipsa lui de maniere la volan.

— Hai să intrăm şi să ne aranjăm lucrurile! comandă Bo. Vreau ca toată lumea să facă un duş şi să se schimbe. Vom comanda mâncarea în cameră şi vreau ca cei de la paraşutişti sau din orice altă parte sunt să ne aducă armamentul şi echipamentul personal, ca să-l putem verifica. Între timp, Calvin va avea grijă ca Mad Mike să ajungă aici cât mai repede posibil, după ce aterizează. Frank se va ocupa de inspectarea avionului pentru zborul de mâine, iar Silver va avea nevoie de toate legăturile cu SOCOM sau cu orice alte surse de aprovizionare avem la dispoziţie, ca să putem pregăti un instructaj S-2, diseară.

— Nici o problemă, Bo. Am dat comanda ca echipamentul nostru să fie ales din ceea ce avea SEAL disponibil la Coronado, înainte să plecăm. Colt Commando, noile dispozitive LBE, Glock 17 cu câte două încărcătoare suplimentare, uniforme, cizme, Gortex, tot setul. Aveţi oricum la voi prostiile voastre personale, aşa că nu a trebuit să mă ocup de cuţite sau de alte chestii de genul acesta. Nu trebuie decât să dau un telefon şi tipul cu care ne-am întâlnit la aeroport ne va aduce aici echipamentul, de la birou.

Thornton îl bătu tare pe spate pe agent, cu un zâmbet larg pe faţă.

— Grozav! Frank? Poţi să te duci la bază şi să verifici avionul Caribou? Cei din trupele paraşutate sunt cei mai buni la treaba asta, dar vreau să ştiu că totul e la locul lui, pentru LALO.

— În aer şi amin, lătră paraşutistul veteran. Plecăm la două cincizeci? întrebă el.

— Am înțeles, răspunse Bo. SOCOM spune că Chuikov va folosi o baliză și se presupune că ni se vor da coordonatele pentru zona de lansare, înainte să ajungem în teren. O să sărim la două-cincizeci, vom fi în aer mai puțin de douăzeci de secunde, apoi ne vom ocupa pozițiile și vom aștepta semnalul balizei colonelului.

— Mie mi se pare floare la ureche! exclamă Silver, care tocmai se alăturase grupului.

— Sper să ai dreptate, Jason. Dacă există o echipă din tabăra cealaltă care lucrează în aceeași zonă, atunci se alege pulberea de tot planul nostru deștept. Chuikov va lăsa o urmă, indiferent cât de mult se va strădui să n-o facă. Dacă Pușkin a fost ales să aducă înapoi capul colonelului în Pătratul Roșu, știți că va avea tot sprijinul posibil din partea GRU, iar aceștia nu trebuie să joace decât după propriile reguli.

Bailey aprobă din cap, bătându-l încet pe umăr pe Thornton.

— Cu aceste gânduri în minte, haideți să intrăm, da? Nu-mi place ideea de a sta prea mult aici, mai ales dacă ceea ce ai spus e adevărat. Fără îndoială, sovieticii au o rețea de agenți activă, și aceștia s-ar putea să supravegheze locurile în care e probabil să apară Chuikov.

Cei patru bărbați își luară lucrurile și intrară în hotel.

Drumul de la Eagle River la Fairbanks durase foarte puțin, şoseaua fiind liberă şi vremea frumoasă. Omul pe care Puşkin îl cunoştea numai sub numele de „Charlie" făcea parte din celula de doi agenți care îl recunoscuseră prima dată pe Chuikov, la magazinul universal. Soţia de drept comun a lui Charlie nu ştia nimic despre convingerile politice ale soţului ei, crezându-l implicat în traficul ilegal de droguri şi arme. În spate, în rulota acestuia, Puşkin se relaxa, în timp ce restul echipei dormea. Ghidul lor era sigur că ştia cine îl dusese pe Chuikov în teren. Câteva apeluri telefonice şi nişte bani îl ajutaseră să obţină acea informație. Maiorul nu era preocupat de modul în care aveau să-l convingă pe pilot să-şi repete zborul de mai devreme. Sergentul-major Antonov urma să se ocupe de asta. Era îngrijorat, totuşi, atunci când se gândea la ce ar fi putut face americanii. Puşkin nu mai luase legătura cu Vasili Suvorov, după ce

părăsise biroul mareşalului, din Moscova. Fiecare portal prin care trecuse echipa Spetsnaz era închis şi sigilat în urma lor, o măsură de precauţie ca implicarea Rusiei să nu poată deveni publică, dacă echipa lui Puşkin rata. Era o mostră clasică de misiune absolut secretă. Ca într-o recunoaştere strategică, atunci când se termina fie erau toţi în viaţă, fie nici unul.

— Am ajuns, spuse Charlie, în timp ce manevra rulota mare pe un drum îngust ce ducea la un hangar mic.

Puşkin îşi coborî picioarele de pe patul în care era lungit şi îl văzu pe Antonov îndreptându-se deja spre partea din faţă a Beaver-ului. Îşi luă Gerber-ul din locul în care îl aşezase mai devreme, împinse teaca neagră sub centură şi trase marginea de jos a pulovărului peste mânerul negru al cuţitului. Făcându-le semn cu capul celorlalţi să rămână pe loc, rusul urcă în spatele şoferului şi se uită prin parbrizul acoperit de gângănii la uşa deschisă a hangarului.

— Informatorul meu mi-a spus că băiatul ăsta a făcut un zbor special ieri. A transportat un tip singur în pădure şi a fost plătit numerar, când a ajuns acolo. Se presupune că va zbura înapoi peste vreo zece zile, ca să verifice ce face clientul nostru...

— Care nu va mai fi acolo, încheie Puşkin.

Se întoarse cu faţa spre Antonov şi îi făcu semn spre silueta unui om care ieşea din întunericul din interiorul hangarului, ca să privească rulota masivă care se opri, huruind.

— Ia legătura cu el, confirmă identitatea omului şi convinge-l că-i vom plăti serviciile lăsându-l în viaţă. Nu-i vătăma mâinile, picioarele sau faţa. Nu uita, este pilot şi avem nevoie de îndemânarea şi memoria lui ca să ne ducă la Chuikov.

Antonov zâmbi.

— Nici o grijă, tovarăşe maior.

Spunând asta, agilul subofițer deschise ușa pasagerului și coborî pe tarmacul de sub el. Charlie și Pușkin îl priviră pe Antonov, care începuse să discute cu pilotul, și tresăriră amândoi involuntar când rusul îl înhăță pe celălalt bărbat de partea din față a cămășii și îi mătură picioarele cu o lovitură cu piciorul bine executată. Antonov își continuă atacul inițial cu o izbitură puternică cu genunchiul în stomacul omului, mișcare ce îl făcu pe nefericit să se încovoaie, coborându-și capul spre pista de beton cu urme de cauciuc. Antonov făcu un pas spre silueta încovoiată, îl prinse pe pilot de glezne și îi depărtă picioarele. Ridicându-i cu forța un picior de pe pământ, rusul trimise o cizmă cu vârf de oțel între picioarele pilotului, făcându-l să cadă, în timp ce o erupție de vomă proaspătă țâșnea din gura omului care începuse să urle. Întreaga echipă, inclusiv zâmbitoarea soție a lui Charlie, se adunase în compartimentul șoferului, atenția lor deplină îndreptându-se spre scena ce se desfășura în fața lor.

Pușkin așteptă. Antonov îngenunche lângă pilot, evident vorbind cu bărbatul care se zvârcolea de durere. Apoi, rusul ridică privirea, cu un zâmbet triumfător pe buze și cu degetul mare în sus, semnalând succesul interogatoriului.

— Să mergem! mârâi Pușkin. Nu avem timp de pierdut. Antonov va stabili de ce avion avem nevoie, în timp ce eu voi discuta cu pilotul și voi încerca să-i alin personalitatea zdruncinată.

Întorcându-se spre omul cu numele de Charlie, Pușkin făcu semn spre locul în care stătuse întins cu câteva momente mai înainte.

— Îți vei găsi recompensa sub pat. Mareșalul va fi foarte încântat de serviciile tale. Îl voi informa personal, la întoarcere. După plecarea noastră, te poți întoarce la Anchorage. Îți sugerez

să continui ca şi cum nu ai fi făcut niciodată călătoria asta. Nimeni nu va afla nimic, iar noi nu ne vom întoarce.

Charlie aprobă din cap. Soţia lui se strecură pe scaunul şoferului, în timp ce soţul ei îi ajuta pe membrii echipei lui Puşkin să-şi descarce echipamentul. Antonov îl ridicase în genunchi pe pilotul care suspina, când Puşkin se apropie de ei şi apăsă Gerber-ul pe artera care pulsa nebuneşte şi era foarte clar vizibilă pe gâtul omului.

— Ne vei duce în locul în care l-ai lăsat pe Chuikov, da? întrebă el.

— Nu ştiu, nu cunosc nici un om cu numele de Cheweecough, şuieră pilotul. L-am dus pe un tip solid ieri ... Îl chema Chandler. Nu ştiu nici un Cheweecough, icni aviatorul suferind.

— E bine şi Chandler, îl linişti Puşkin. Avem nevoie de un avion suficient de mare ca să transporte cinci oameni şi echipamentul lor. Este disponibil vreun astfel de avion?

Pilotul aprobă din cap fără vlagă, simţind cum lama bine ascuţită trepida în jurul gâtului lui, în timp ce vorbea.

— Am chiar eu două avioane. Unul este pentru cel mult doi călători, plus echipamentul. Celălalt corespunde cererii voastre — un turboreactor cu două motoare, parcat în spatele hangarului. Este alimentat şi gata de plecare, nu trebuie decât să pornesc motoarele.

Mercenarul Spetsnaz se lăsă într-un genunchi şi îl privi pe pilotul rănit direct în ochii strălucitori din cauza fricii. Avea o voce joasă, rostind cuvintele cu cadenţa măsurată a unui om care era atât de sigur de sine, încât era suficient să-şi transmită dorinţele în stilul cel mai civilizat posibil, ştiind că ele urmau să-i fie îndeplinite imediat.

— Du-ne la el şi te vei întoarce aici nu numai în viaţă, dar şi cu zece mii de dolari de cheltuit. Dacă nu o faci, îl voi lăsa pe acest om să-şi încheie treaba.

Pilotul păli, auzind ameninţarea lui Puşkin. Ridicat în picioare de Antonov, făcu semn spre locul în care se afla avionul mai mare.

— Vă duc, domnule. Oriunde, oricând şi la orice preţ doriţi să plătiţi. Nu e treaba mea să ştiu ce afaceri aveţi cu domnul Chandler. Lăsaţi-mă să plec, după aceea, şi vă puteţi păstra banii. Nu vreau decât să rămân în viaţă.

Cincisprezece minute mai târziu, erau în aer.

Calvin Bailey ieşi agale din baie, cu torsul musculos învelit într-un prosop alb pufos. Îşi frecă repede ţeasta, privindu-l pe Thornton, care termina de curăţat noul lui pistol Glock, primit de la Echipa 3 SEAL. Glock-ul era una dintre cele mai noi piese din dotarea cu armament special a Marinei, o armă de mână de 9 mm a cărei structură era făcută dintr-un polimer Space-Age, fiind mai dur şi mai uşor decât majoritatea pistoalelor automate convenţionale. Bailey optase pentru revolverul standard Glock 17, deşi îi fusese oferit Modelul 19, mai mic. Împreună cu armele, primise tocurile din polimer şi suporţii de încărcătoare, făcuţi special pentru acea armă. Folosind două încărcătoare suplimentare, fiecare om avea în jurul taliei cincizeci şi şapte de cartuşe subsonice, cu un factor de greutate jumătate faţă de orice alt automat de mare capacitate de 9 mm. Agentul de la narcotice luase şi el una dintre arme, lăsându-şi acasă credinciosul S&W.

— Cum ţi se pare? îl întrebă pe Thornton, care introducea chiulasa de oţel pe talpa armei.

Thornton introduse cu putere un încărcător plin în scobitura Glock-ului 17, după care apăsă încet sistemul trăgaciului unic până când simţi percutorul ţâşnind înainte. Trase chiulasa în spate, ca să prindă un cartuş şi introduse un cartuş în camera armei, permiţând colectorului superior să zboare în faţă, sub forţa propriului arc. Satisfăcut de execuţia sa, specialistul în operaţiuni speciale aruncă pistolul pe pat, apoi se întoarse spre Bailey, care începuse să se îmbrace.

— E o armă bună. Cred că am tras fiecare peste cinci mii de cartuşe cu ele, la San Clemente. Trebuie să recunosc că sunt tentat să mă întorc la un „nouă", acum, după ce am lucrat cu dr. Glock, deşi P220-ul meu este greu de învins atunci când e vorba de lucrul de la distanţă mică.

Bailey îşi trase pe el o pereche de blugi Levis, îşi încheie cureaua şi îşi introduse revolverul Glock în tocul de la şold.

— Nu vreau să schimb subiectul, dar trebuie să montez codorul şi să-i dau un telefon lui Billings. El e POC-ul nostru cu acest colonel Foster de la SOCOM şi trebuie să primesc confirmarea coordonatelor unde vom ateriza, pentru ca Frank să ne poată duce acolo imediat.

Thornton aprobă din cap, căutând în sacul lui de nailon negru, de unde scoase un dispozitiv celular mic, care trebuia să asigure o comunicare vocală sigură între Bailey şi şeful lui, Conrad Billings.

— Ataşează priza de intrare la adaptorul telefonului şi apoi leagă telefonul la el, aşa. E un dispozitiv destul de simplu, mult mai bun decât cel cu care am lucrat la prima noastră ieşire.

Bailey luă telefonul de la Thornton, făcând semn cu capul că era de acord. După câteva minute asamblase componentele necesare şi formă numărul din Washington, D.C. al lui Billings.

După câteva apeluri, Calvin auzi cum receptorul era ridicat, iar apoi vocea morocănoasă a lui Billings traversă sârma subţire, de câteva mii de kilometri lungime.

— Billings. Ar fi bine să fii Calvin Bailey, care trebuia să sune de acum o oră, altfel o să fiu al naibii de nervos.

Reţinându-şi râsul, Bailey îşi confirmă identitatea cu o parolă rapidă şi o serie scurtă de numere.

— Gata. Acum, că ştiţi că sunt eu, nu pot să adaug decât că e mai bine să fiţi cel nervos, decât cel pe care se enervează alţii. Ce noutăţi aveţi? Thornton şi echipa se ocupă chiar în clipa aceasta de pregătirea misiunii. Vom fi gata de infiltrare în jurul orei patru dimineaţa. Ceva nou de la SOCOM?

— Da, am primit un apel de la Chuikov pe reţeaua de siguranţă a lui Foster. A lăsat un set de coordonate pentru zona voastră de lansare şi a confirmat că a părăsit zona Fairbanks. Oamenii de la informaţii ai lui Foster au extras din dosarele lor o hartă a terenului şi mi-au zis să vă spun că e o zonă de lansare de douăsprezece secunde, destul de lipsită de obstacole, cu o pantă de cinci grade. Veţi avea copaci în trei părţi ale punctului de lansare şi un mic pârâiaş, în a patra latură. Fără fire sau relee radio, bineînţeles. Locul pe care l-a ales ca să se ascundă este la peste o sută cincizeci de kilometri de cel mai apropiat oraş. NSA a confirmat că rusul mort era un om al Spetsnaz, din echipa unui anumit maior Iuri Puşkin. Puşkin a dispărut după ce a fost chemat la Moscova, la primul firicel de fum de la Kabul. Fetele de la FBI l-au interogat pe omul nostru din Valdez şi acesta a recunoscut că conduce un traseu de infiltrare a agenţilor, de trei ani. L-a identificat pe Chuikov ca fiind omul pe care l-a trecut săptămâna trecută, dar se pare că GRU organizează aceste trasee în celule de câte un singur om. Din câte ştim, e posibil să existe un aranjament paralel, operând în acelaşi port. Pe scurt, îl sfătuiesc pe Bo să considere că o echipă Spetsnaz fulger a fost formată şi lansată să-l găsească pe colonelul Chuikov.

Puşkin este un soldat de excepţie, din spusele NSA, astfel încât este bănuit ca realizator a cel puţin cinci asasinate importante care au avut loc în diverse colţuri ale lumii. Nu ştim dacă cei doi ofiţeri se cunosc personal, deşi putem fi aproape siguri că fiecare cunoaşte reputaţia celuilalt. Eu aş zice că Puşkin e deja în Alaska, fie în Anchorage, fie în Fairbanks, în funcţie de cât de bine operează reţeaua lor.

Bailey oftă. Nimic nu era uşor, niciodată.

— Foster v-a spus frecvenţa balizei? Avem nevoie de ea ca să programăm computerele avionului şi dispozitivul nostru, înainte de decolare.

Billings spuse rapid frecvenţa care-i fusese transmisă de eficientul sergent-major al lui Foster.

— Apropo, spuse el, după ce Calvin îi confirmă numerele. Un anume sergent-major Stump mi-a zis să-l salut pe Thornton din partea lui. Nu ştiu cum şi-a dat seama ticălosul că Bo este implicat, dar a făcut-o. Probabil că e un vechi amic din Vietnam.

— Îi voi transmite lui Bo, răspunse Bailey. Dacă nu mai este nimic altceva, suntem gata de plecare. Thornton zice să vă spun că acesta va fi ultimul nostru contact, până când îl vom aduce pe Chuikov. Vrea aceleaşi aranjamente financiare şi administrative pentru echipă, inclusiv pentru Bannion şi Lee, deşi David nu va participa la călătorie, de data asta.

La capătul celălalt al firului, Billings ridică ochii spre cer, calculând mental suma totală şi ştiind că trebuiau să o plătească. *Un lucru îl pot spune sigur despre Bo Thornton,* îşi spuse el. *Tipul are grijă de oamenii lui. Fiecare dintre ticăloşi adună rapid o sumă substanţială, bani proveniţi din fonduri deturnate de la lorzii drogurilor şi imperiile lor de către DEA şi alte agenţii.* Thornton cerea ca banii plătiţi echipei sale să fie neimpozabili, o comandă care enervase peste măsură IRS-ul, până când preşedintele

în persoană apreciase reuşitele impresionante ale lui Springblade şi dăduse un ordin în acest sens.

— Spune-i nebunului că mă voi ocupa de asta. Jumătate din contract este deja în fondul menţionat, iar Lee îşi va primi şi el partea. Mă şi văd obligat să mă prezint din nou în faţa şefului, pentru plătirea unor persoane care nu sunt implicate efectiv, dar dată fiind natura proiectului, sunt sigur că va semna.

— Grozav, o să-i transmit lui Bo. Mai este altceva, înainte să încheiem?

Billings se aplecă şi se scărpină pe gleznă, unde glontele unui traficant de droguri îi smulsese o porţiune rotundă de carne vie, în timpul unui raid recent. Drept ripostă, oficialul DEA stinsese luminile criminalului cu o rafală de Stingers 0,22 de mare viteză, invocând filozofia personală a lui Conrad de represalii maxime pentru cea mai mică insultă.

— Spune echipei că informaţia adusă de Chuikov a fost evaluată ca nivel „Q". Ceea ce ne poate da el va opri incursiunile Spetsnaz pentru cel puţin zece ani. Ameninţarea lor potenţială de război, bazată pe firimiturile pe care Chuikov le-a lăsat în poala lui Foster la primul lor contact, a făcut ca dosul din Biroul Oval să se strângă mai bine ca uşa seifului din Fort Knox. Se pare că ruşii ar putea produce haos şi dezordine la un nivel major în Alaska, în maxim şaptezeci şi două de ore, prin sabotaj, asasinate şi întrerupere a comunicaţiilor. Rapoartele lui Chuikov spun că peste o sută de echipe de operaţiuni speciale sunt orientate pentru infiltrarea în Alaska, dacă explodează balonul. Forţele noastre nu vor putea intercepta decât poate un procent din ceea ce va înota, pluti, sări sau târî în stat. George îl vrea pe Chuikov în D.C., indiferent de cost.

— Am înţeles, Toyota, mormăi Bailey. Apropo, aţi început să vorbiţi destul de bine în stilul operaţiunilor speciale, pentru un civil.

Billings râse. Mâncărimea îi trecuse pentru moment, aşa că îşi trase înapoi pantalonii peste cicatricea încă purpurie.

— Trebuia, ticălos mâncător de aur. Cu cât mai mult se implică Springblade, cu atât aflu mai multe lucruri pe care nu le ştiam despre tipi ca Thornton. La naiba, înainte credeam că SEAL şi Beretele Verzi sunt nişte nebuni, fragmente de Rambo şi Chuck Norris înfăşurate într-o atitudine Clint Eastwood. Totuşi, după Alpine, şi încă şi mai mult după Bravo Sierra, în Nicaragua, e destul de clar că oamenii ca Bo Thornton sunt la fel de profesionişti ca orice doctor sau avocat. Aşa că încerc să învăţ rap-ul, pentru că m-am săturat să mă întreb ce naiba este o „boacănă" sau un „sediu SATCOM".

Bailey se simţi cuprins de un val de afecţiune, în timp ce îl asculta pe omul care îi era şef şi prieten. Billings lupta de partea bună a baricadei şi începuse să aibă sentimentul că câştiga din nou.

— Am înțeles, şefule. Bo arde de nerăbdare să pornim spre aeroport, şi oricum suntem în întârziere. Ne vedem în curând.

Cu un clinchet ascuțit, legătura dintre cei doi bărbați se întrerupse. Conrad Billings lăsă receptorul negru guvernamental în furcă şi apăsă butonul interfonului, cerând o întâlnire cu preşedintele. Îşi trimitea din nou cei mai buni oameni în calea lupilor, şi nu-i plăcea asta, la fel cum nu-i plăcuse nici prima dată. De la traficanți de droguri, la ucigaşi, la trădători şi acum la mercenari sovietici ... Când aveau să se termine războaiele lui Bo Thornton?

Vasili Suvorov dădu drumul şoferului, care era totodată garda de corp personală a vârstnicului mareşal GRU. Biroul interior în care stătea era călduros, în contrast cu gerul aspru de afară, de dincolo de ferestrele uşor înceţoşate, cu vedere spre Piaţa Roşie. *Unde s-a dus vara?* se întrebă el. Din când în când, venea câte un ger ca acela, un front rece suflat dinspre nord, din stepele câmpurilor deschise ale Rusiei. Suvorov ura frigul, care îi amintea de războiul împotriva lui Hitler şi a armatelor lui, cu atât de mult timp în urmă. Douăzeci de milioane de ruşi morţi! Fuseseră secătuiţi, atât în vieţi omeneşti, cât şi ca trăsături umane. Brutalitatea războiului în Rusia făcea să pălească, prin comparaţie, celelalte conflicte din Coreea, Afganistan şi Vietnam. Ruşii ştiau ce însemna războiul total. Ştiau de ce era nevoie ca să învingă.

Şeful GRU închise căsuţa din minte despre războiul de mult trecut şi se întoarse la conflictul actual. Pe birou avea note

informative, faxuri şi rapoarte, care sosiseră în timpul serii precedente şi devreme, în acea dimineaţă. Între telefoane şi citit, abia avea timp să mănânce un prânz rapid, *dacă* nu era progrmată vreo şedinţă sau două cu subordonaţii lui cheie.

Pentru moment, era obsedat de eforturile lui Puşkin de a-l localiza şi lichida pe Peter Chuikov. Gândul că un ofiţer superior din Spetsnaz trecuse la americani îl irita la culme. Chuikov era mai mult decât un simplu ofiţer, era aproape un erou în comunitatea operaţiunilor speciale. Omul era un exemplu extraordinar de inteligenţă, experienţă de luptă şi voinţă. Misiunile lui fuseseră întotdeauna încununate de succes. De cât timp îşi plănuia Chuikov dezertarea? Suvorov se strâmbă la durerea ascuţită pe care o simţea în stomac, acizii făcându-se simţiţi, în timp ce îl blestema pe colonel pentru agravarea fizică pe care i-o producea acea situaţie.

Căutând prin munţii ordonaţi de documente oficiale, le separă în scurt timp pe cele pe care vroia să le revadă imediat şi pe cele care puteau aştepta. O cantitate mică ajunse în coşul de hârtii de sub birou. Însemnă altele care puteau fi repartizate ofiţerilor săi inferiori. Aşezând-se pe un scaun luat din castelul de vânătoare din Germania al lui Goering, la sfârşitul războiului, Suvorov observă fără plăcere adâncimea trădării lui Chuikov. Microcipurile pe care le luase din computerele GRU fuseseră înlocuite cu clone programate cu inteligenţă, datele lor fiind suficiente ca să păcălească verificările şi testele interne prin care maşinăria ar fi putut detecta furtul realizat de colonel. Dacă Puşkin nu reuşea să-l intercepteze pe Chuikov înaintea americanilor, reţeaua de operaţiuni planificate pentru Spetsnaz în Alaska era compromisă irevocabil. Ani întregi de muncă, bani şi planuri aveau să ajungă pe birourile oficialilor americani de la informaţii. Suvorov îşi putea imagina foarte bine şocul lor atunci când vor începe să descopere profunzimea penetrării

sovietice în cel de-al patruzeci şi nouălea stat american. Reţele întregi de agenţi aveau să fie expuse, rutele de infiltrare prin acel stat în Canada urmau să fie scoase dintr-o dată la lumină şi aveau să fie localizate ascunzători masive de arme, documente, bani şi explozive, şi toate acestea datorită trădării lui Chuikov.

Vasili îşi clătină dezgustat capul cărunt. Factorul uman se făcea simţit din nou, iar Suvorov ştia, din experienţa lui trecută, că partea umană a ecuaţiei era cea care determina succesul sau eşecul la scară mare. Marele şef al GRU-ului trebuia să accepte realitatea. Era posibil ca Puşkin să nu reuşească. Dacă Suvorov se mişca rapid, anumite reţele şi agenţi puteau fi salvaţi sau măcar avertizaţi. Era mai bine să salveze ce operaţiuni şi agenţi-cheie puteau, decât să îşi piardă întregul sistem bazându-se pe cinci oameni, indiferent de îndemânarea şi resursele acestora.

Temutul cap al spionajului sovietic luă de pe birou un stilou greu şi începu să îşi noteze ordinele. Anumite ascunzători trebuiau recuperate, dacă era posibil, mai ales cele amplasate lângă baze militare şi sedii radar americane. Altele, mai puţin importante, şi totuşi sensibile, puteau fi aruncate în aer de echipe de agenţi de pe statul de plată al GRU. Urma să insiste ca anumiţi agenţi plasaţi în poziţii înalte în organismele guvernamentale locale să fie retraşi, iar câţiva trebuiau selectaţi pentru lichidaţi, din cauza rolului pe care urmau să-l joace dacă trupele sovietice aveau să fie lansate într-o invazie pe scară mare. Pe scurt, inima pânzei de păianjen trebuia salvată. Pierderea lor ar fi însemnat ca eforturile GRU să fie date înapoi cu opt până la zece ani, ceea ce însemna că atunci când ei urmau să fie din nou pregătiţi, la biroul lui Suvorov urma să stea altcineva. El vroia să facă tot ce era posibil ca să uşureze munca succesorului

lui, şi poate că dezastrul actual putea fi evitat, dacă echipa lui Puşkin ajungea prima la Chuikov.

Puse stiloul ornat înapoi în suportul lui şi răsfoi prin rapoartele de pe birou, alegând în cele din urmă un fax trimis de la o sursă din Anchorage, în seara precedentă. Examinându-i conținutul, Suvorov fu încântat să vadă că agenții lui munceau peste orele de program ca să-l ajute pe Puşkin, care se afla deja în Fairbanks, adulmecând urmele colonelului. Băncile de date ale computerului GRU lucrau în ritm intens ca să urmărească modul neobrăzat în care Chuikov folosea cărțile de credit ale organizației, fiecare chitanță înregistrată reprezentând o urmă lăsată de colonel în drumul lui. Vasili observă echipamentul ales de Chuikov, care indica hotărârea acestuia de a se duce în munți, unde avea loc de manevră. Chuikov nu putea să-şi permită riscul mulțimilor de oameni din mediul urban. Oricine putea fi un agent sau un asasin în slujba GRU. Era mai bine să aleagă el câmpul de luptă, dacă se ajungea la aşa ceva, şi să opereze singur, concepție ce se potrivea antrenamentului şi personalității lui Peter Chuikov. Suvorov îşi imagină pentru o clipă ferocitatea bătăliei, în cazul în care forța condusă de Puşkin se înfrunta cu colonelul singur. Ignora răspunsul american, sigur de faptul că echipa lui Puşkin era o unitate călită în lupte, cu experiență recentă şi reuşite sângeroase în Afganistan, ca şi în alte războaie de dominație îndepărtate. Americanii aveau să se aleagă din nou cu nasul plin de sânge, dacă se puneau cu Spetsnaz. Gândul aduse un zâmbet neînduplecat pe trăsăturile adânc ridate ale fostului infanterist rus.

Afară, o rafală de vânt sufla prin piață, sunetul lui semănând cu bocetul a o mie de suflete.

Cu o singură mişcare continuă, Chuikov jupui pielea iepurelui de pe corpul acum nemişcat şi o aruncă într-o groapă săpată în acest scop. Cu o tăietură rapidă, înlătură capul animalului şi cu patru lovituri repetate cu cuţitul tăie labele de la încheieturi. Scoase cuţitul armatei elveţiene din teaca de la şold şi scoase măruntaiele iepurelui, aruncând ceea ce nu-i era folositor în groapă, pe care o acoperi apoi cu ajutorul lamei late a cuţitului de tabără, ca şi cum ar fi fost o lopăţică. Prinsese cinci iepuri mari de Alaska folosind un laţ simplu, metodă pe care o învăţase de la rebelii marxişti din Africa de Sud. Împreună cu ceapa de râu şi rădăcinile pe care le smulsese mai devreme, iepurii aveau să contribuie la o tocană minunată — o masă potrivită pentru un rege al sălbăticiei.

Ridică rămăşiţele însângerate ale animalului mic într-o mână şi le puse într-un sac de plastic, pe care îl îndesă în pachetul lui zilnic. După ce şterse cuţitul Rio Grande cu o cârpă largă,

Chuikov introduse în teacă lama lată, după care curăță briceagul mic, de buzunar, în același mod. Se afla la mai puțin de cincisprezece minute de tabăra lui, lațurile fiind plasate pe o cărare folosită de animale, pe care Chuikov o descoperise în timpul recunoașterii făcute în zonă în ziua precedentă. Își pregătise adăpostul cu grijă, folosind un poncho din Gortex de culoarea măslinei drept cort improvizat, sub care colonelul își depusese sacul de dormit, rucsacul și armele.

Atent în permanență, Chuikov camuflase locul cu atâta grijă încât cineva ar fi putut trece pe lângă el, fără să-și dea seama de prezența altui om acolo, decât dacă se împiedica efectiv de cort. Rusul își pregătea mesele în afara perimetrului micuței tabere, arzând numai lemne foarte uscate, pe care le punea într-o groapă mică săpată cu cuțitul. Dacă era necesar, putea stinge flăcările mici cu o singură mișcare a mâinii, pentru ca apoi să dispară în frunzișul înconjurător. Apa nu era o problemă. Un pârâu mic trecea la mai puțin de zece metri de locul în care dormea el. Una peste alta, era un loc excelent în care să se odihnească și să aștepte.

Chuikov netezi pământul deranjat, pregătindu-se să se întoarcă în tabără. Hotărâse să-și ia pușca cu el, pentru eventualitatea în care dădea de ceva ce merita să fie ucis de la distanță. Carabina de vânătoare era ascunsă într-un loc aflat la cincizeci de metri în susul pârâului, împreună cu cartușele de rezervă, căci Chuikov nu uitase lecțiile dure învățate după o viață plină de confruntări periculoase. Dacă avea dreptate, echipa americană urma să se parașuteze curând, mesajul lui către Foster fiind suficient de explicit în ceea ce privea localizarea zonei de parașutare și condițiile oferite de aceasta. Urmau să zboare exact pe deasupra taberei lui, alertându-l când pilotul își va începe traseul de apropiere finală, așa încât cel care dirija parașutarea să poată alinia corect avionul cu lungimea luminișului ales de Chuikov.

Din cauza perioadei în care se aflau, se îndoia că ei urmau să încerce să sară pe întuneric. Şansa de a fi răniţi era prea mare pentru o misiune atât de importantă. Bineînţeles, era posibil să nu apară deloc, caz în care el urma să petreacă câteva zile studiind terenul, pentru ca apoi să se îndrepte spre Canada.

Chuikov era sigur că Vasili Suvorov avea să trimită o echipă după el. Bătrânul broscoi râios nu putea lăsa nepedepsită acţiunea lui, mai ales pentru că aceasta însemna subminarea planurilor unui întreg front operaţional. Spetsnaz avea de asemenea de suferit, căci Chuikov făcuse copii microscopice ale Tabelului de Organizare şi Echipament al întregii organizaţii, lucru pe care Suvorov nu avea de unde să-l ştie, căci în biroul respectiv nu avea să fie găsit nimic deranjat sau lipsă. Da, mareşalul avea să trimită cea mai bună echipă Spetsnaz pe care o va găsi, iar vânătoarea nu va semăna cu nici una dintre cele conduse de Chuikov sau a căror pradă fusese.

Hotărând să folosească o a doua cărare a animalelor ca să se întoarcă la locul taberei lui, Chuikov îşi începu scurta excursie. În jurul lui, pădurea era plină de lumină şi prospeţime, şi se simţea un parfum amestecat de pin, brad şi sute de varietăţi de flori de pe pajişte. Rusul se deplasa cu atenţie, croindu-şi drum printre pomi şi tufe, ocolind ramurile moarte, aşa încât să nu lase o urmă prea evidentă. Exact înainte să ajungă la luminişul micuţ pe care-l alesese drept casă, urechile lui sensibile sesizară murmurul inconfundabil al motorului unui avion.

Chuikov îşi ridică puţin capul şi închise ochii, ca să se concentreze asupra sunetului. Părea să vină dinspre sud-vest, aproape exact pe linia de apropiere pe care o folosise pilotulce-l adusese pe el acolo, cu o zi înainte. Totuşi, acel avion era cumva diferit: mai mare, poate, cu două motoare în loc de unul. Ofiţerul Spetsnaz porni cu paşi mari spre cortul lui şi, ajuns acolo, începu imediat să strângă tabăra, punându-şi repede bunurile în rucsac.

După zgomotul făcut de avion, Chuikov deduse că acesta ateriza, iar asta însemna fie că mai hotărâse cineva să viziteze acea zonă îndepărtată, fie că războinicii lui Suvorov erau mult mai inteligenți și mai aproape decât își imaginase colonelul.

Asta nu ar fi trebuit să-l surprindă. Soldații profesioniști din clasa luptătorilor erau rareori surprinși de ceea ce făceau inamicii lor. Pentru ca să evite această slăbiciune, se antrenau cu rigurozitate, studiau intens și își aplicau cunoștințele ori de câte ori era posibil. Cheia operațiunilor Spetsnaz era elementul surpriză. O dată cu surpriza venea un nivel de angoasă, care anihila capacitatea inamicului de a reacționa eficient. Echipele Spetsnaz nu ezitau, nu se clătinau și nu se împleticeau, atunci când izbeau. Asalturile lor erau caracterizate de viteză și violență.

Motoarele avionului tăcură brusc. Chuikov termină de împachetat, după care își recuperă pușca din ascunzătoare. Își încărcă toate armele și verifică cu atenție tabăra, nedorind să lase vreun semn grăitor al șederii lui. Un bun căutător de urme — și Spetsnaz îi avea pe cei mai buni — avea să-i descopere bârlogul, mai devreme sau mai târziu. Dar timpul era un ingredient despre care Chuikov știa că era cel mai prețios aliat al lui. Parcurse zona încă o dată, doar ca să se asigure.

În clipa aceea auzi împușcătura. Indiferent dacă fusese accidentală sau intenționată, ceilalți își anunțaseră sosirea și intențiile. Chuikov înțelese că cursa pentru viață reîncepuse. Americanii urmau să ajungă în zonă peste cel mai devreme cincisprezece ore, și chiar și atunci el nu avea cum să-i avertizeze de pericol. Cercetând harta Serviciului Forestier American, Chuikov hotărî ca mai întâi să lupte cu lupii. Nu avea nici un rost să fugă. Distanța dintre el și urmăritori era prea mică ca să conteze. Mercenarii Spetsnaz erau antrenați să alerge, să se cațere și să sară, mai bine ca orice alte forțe speciale. Ei aveau

să-i găsească urma şi să se ţină după ea, indiferent de oră sau de vreme. Colonelul rus îşi dădu seama că propria vulnerabilitate consta în reţeaua pe care o alesese ca ascunzătoare, până la sosirea SOCOM. Dacă părăsea acea zonă, era posibil ca americanii să nu mai dea de el, mai ales dacă el fugea. Pe de altă parte, echipa lui Suvorov putea să o facă, şi aveau să-l urmărească până când el îi ucidea pe toţi sau până când îl ucideau ei pe el. Era ca şi cum s-ar fi aflat pe o tablă de şah uriaşă, un rege singur înfruntând asaltul unei bande de ture şi nebuni, al căror obiectiv era încercuirea sau eliminarea lui. Ca şi la şah, el nu avea să încerce să fugă sau să-şi pecetluiască singur soarta. Singura alternativă pentru un rege pus în această situaţie era atacul. Şi asta urma să facă el. Cu un zâmbet de lup, mercenarul sovietic îndepărtă imaginea nou-formată a unui Peter Chuikov ca om al păcii, înlocuind-o cu o formă pe care numai camarazii lui de arme şi morţii o puteau recunoaşte ca fiind acel Peter Chuikov pe care îl cunoşteau şi de care se temeau cu toţii.

Era din nou Spetsnaz.

Idiotul! Încercarea pilotului de a fugi după ce aterizaseră îl costase pe acesta viaţa, iar pe echipă, elementul surpriză. Mai rău, Puşkin nu avea idee dacă locul în care aterizaseră era cu adevărat cel în care ceruse Chuikov să fie dus. Căutătorul de urme, al cărui nume era Boris, căuta deja semne ale trecerii acestuia. Puşkin înclină aprobator din cap, când omul porni cu grijă din locul în care se oprise avionul, îndreptându-şi întreaga atenţie spre pământul din faţa lui. În acest timp, Antonov aducea corpul pilotului din locul în care se prăbuşise.

— Trag prea bine, Iuri. Glontele i-a zdrobit şira spinării, ucigându-l instantaneu.

Antonov lăsă cadavrul să cadă la picioarele maiorului şi îşi şterse de pe mâini sângele cu care se mânjise. Avea carabina de asalt prinsă peste piept de cureaua tactică, ca pe o chitară, cu ţeava lungă îndreptată în jos.

— Nu contează, camarade, ce e făcut e bun făcut. Sper doar că i-am inspirat suficientă frică acestui porc ca să ne aducă acolo unde l-a lăsat ieri pe colonel. Dacă nu, vânătoarea e ca şi terminată, căci urma se termină aici.

Un strigăt brusc al lui Boris atrase atenţia celor doi bărbaţi. Cercetaşul se afla la cincisprezece metri de avion, în genunchi, şi arăta spre ceva ce nu putea să vadă decât el.

— O urmă de cizmă aici! Mai sunt şi altele, care conduc în pădure. S-a odihnit, amprenta scheletului rucsacului este vizibilă. L-am găsit, tovarăşe maior, l-am găsit pe colonelul Chuikov!

— Nu poate fi prea departe, Iuri. A auzit împuşcătura, fără îndoială, şi în clipa aceasta se îndepărtează. Ce ordine ai?

Puşkin se gândi o clipă înainte să răspundă.

— Bagă cadavrul pilotului în compartimentul pentru încărcătură, înainte să pornim. O să lăsăm avionul intact, pentru cazul în care va trebui să plecăm repede. Igor îl poate duce sub acel pâlc de copaci de la sudul pistei. Vreau ca Boris să meargă în faţă, bineînţeles, tu al doilea, apoi Igor, eu şi Kuşkin la coadă. Îl urmărim pe unul dintre ai noştri, aşa că va trebui să adoptăm o tactică diferită faţă de cea la care se aşteaptă Chuikov. Toţi cei de aici au servit în Cambodgia, cu Khmerii Roşii, un front a cărui experienţă Chuikov nu o are, din cauza misiunilor lui din Asia. Vom adopta tacticile pentru unităţi mici ale Roşilor, pentru a preveni încercările colonelului nostru de a ne ataca.

Antonov aprobă din cap.

— O mişcare înţeleaptă. Deci, chiar crezi că Chuikov se va gândi să ne atace?

— Tu n-ai face-o, Antonov? Dacă americanii îl vor crede, vor reacţiona încet, cu mare grijă şi stupiditate politică. Cred că noi suntem primii care îl urmărim pe Chuikov, până acum, şi dacă aş fi în locul lui, aş încerca să câştig cât mai mult timp posibil, întâmpinându-mi inamicul cu capul înainte.

Motoarele avionului se treziră din nou la viață, când Igor roti aparatul pe loc şi îl conduse pe pista acoperită de iarbă, în ascunzătoarea lizierei de copaci. Kuşkin, al doilea om ataşat echipei maiorului de la Ryazan, i se alătură lui Boris, camaradul lui. Cei doi schimbară câteva informaţii, după care îl priviră pe Antonov, în aşteptarea instrucţiunilor. În timp ce sergentul călit în luptă se apropia de ei ca să le explice ordinele lui Puşkin, maiorul începu să-şi evalueze opţiunile. Aveau cel mult patruzeci şi opt de ore ca să găsească, să încolţească şi să lichideze ţinta. Recuperarea cipurilor era un obiectiv secundar, căci Chuikov le avea la el. Puşkin era sigur de asta. Chiar dacă reuşea să le ascundă în timpul urmăririi, nimeni nu avea cum să recupereze informația conţinută de ele, căci Antonov avea sarcina de a distruge integral cadavrul colonelului. Bineînţeles, dacă americanii trimiteau o echipă, lucrurile se puteau schimba în mod dramatic. Puşkin hotărî să nu subestimeze posibilitatea sosirii lor în luptă, ca un alt factor al ecuației. Spre deosebire de Suvorov, care estima ca foarte scăzut nivelul operaţiunilor speciale americane, Puşkin ştia că aceştia erau nişte inamici formidabili. Văzuse rezultatele instructajelor sponsorizate de americani împotriva echipelor Spetsnaz în timp ce lupta în Afganistan, şi se cutremura încă atunci când îşi amintea cât de oribil arătau scenele de luptă, după ce erau descoperiți. Nu, trebuiau să forţeze o confruntare cu Chuikov şi să rezolve lucrurile cât mai repede posibil.

— Suntem gata, Iuri.

Antonov stătea lângă comandantul şi prietenul lui, cu faţa vopsită cu dungi lungi de negru şi verde, ca să se potrivească cu modelul de pe uniforma lui de camuflaj.

— Bine. Toată lumea trebuie să menţină distanţa, semnale numai cu mâna şi braţul. Trebuie să înaintăm într-un ritm care să micşoreze distanţa dintre noi şi prada noastră, dar nu uitaţi că eu sunt sigur că Chuikov este cel care-şi va face primul cunoscută prezenţa. Asta este toată muniţia pe care o avem, aşa că, dacă intrăm în luptă, aveţi grijă cu gloanţele şi fiţi atenţi la capcane. Colonelul este un maestru al improvizaţiei.

— Are cel puţin o carabină, tovarăşe maior. Am descoperit o urmă a patului ei, lângă locul în care şi-a aşezat pachetul.

Echipa aprobă din cap. Talentul de ochitor al lui Chuikov era egal cu al lui Puşkin. Simţiră cum genunchii începuseră să le tremure, când îşi amintiră că stăteau în mijlocul unei piste aeriene deschise, cel mai apropiat adăpost fiind la câteva zeci de metri distanţă. Citindu-le gândurile, Puşkin îi linişti:

— Relaxaţi-vă. Dacă colonelul se afla la o distanţă de la care să poată trage, am fi fost eu toţii morţi. Totuşi, vă sugerez să nu vă forţaţi norocul. Boris, fii atât de amabil şi du-ne de aici, te rog.

Zâmbind, urmăritorul Spetsnaz se întoarse şi începu să înainteze în salturi spre lizieră, măturând cu o privire ca de şoim pomii subţiri de care se apropia, în căutarea vreunei ambuscade. În spatele lui, echipa se răspândi la anumite intervale, fiecare om îndreptându-şi puşca într-o altă direcţie, aşa încât să asigure un răspuns instantaneu la orice foc de pe flancuri. Puşkin permise adrenalinei provocate de urmărire să gonească prin corpul lui bine făcut, încordarea explodând în interiorul lui şi curăţindu-i mintea de orice alte gânduri şi preocupări. Undeva, în faţa lor, era Chuikov, un maestru al tacticilor individuale şi al vicleniilor. Era, în mod categoric, cel mai periculos om pe care Puşkin fusese

trimis să-l ucidă, şi la fel de categoric, cel mai capabil să-l ucidă chiar el pe maior. În fața lui, Antonov se întoarse şi zâmbi, privirea din ochii sergentului spunându-i lui Puşkin că şi acesta simțea fiorii luptei. Ce se întâmpla cu un om ca sergentul-major Antonov, atunci când vârsta începea să-şi spună cuvântul, furându-i energia şi reacțiile fulgerătoare?

Puşkin îndepărtă acel gând din minte la fel de repede cum se formase. Boris era în interiorul siguranței false a copacilor, iar Igor şi Antonov se despărțeau în spatele lui, ca să acopere flancurile. O privire rapidă în spate îi spuse comandantului rus că omul de siguranță de la coadă era la locul lui şi îşi îndeplinea sarcina, rotindu-şi capul şi ochii, în timp ce examina cărarea din spate, precum şi cele trei ramuri de deasupra. Solul pădurii era lipsit de capcane, suprafața lui fiind un covor de rămurele şi frunze căzute. Pământul le absorbea paşii ca un absorbant masiv de şoc, numai hârşâitul ocazional al vreunei ramuri sau tufe ce se freca de uniformele lor deranjând liniştea naturală a pădurii.

În față apăru brusc mâna cercetaşului, mesajul lui indicând o oprire, în timp ce Boris determina în ce direcție pornise Chuikov după ce părăsise pista. Echipa rămase în aşteptare următoarele zece minute, obişnuindu-se cu mediul nou. Auzul le deveni mai acut, pe măsură ce sortau sunetele unice ale pădurii. Vederea se ascuți, când fiecare sunet solicita o privire atentă, pentru identificarea ulterioară. Când Boris se ridică din locul în care stătuse îngenuncheat, răbdător, echipa era mai acordată cu mediul actual. Acum, ritmul era mai lent, mai atent, în timp ce Boris se străduia tot mai tare ca să-i mențină pe urmă. În curând urmau să intre în contact cu fostul lor camarad. În curând, trebuiau să-şi combine talentul lor colectiv, împotriva voinței de supraviețuire a unui singur om.

Arta operațiunilor LALO fusese introdusă pentru prima dată de sovietici, când aceştia ordonaseră cremei forţelor lor aeriene să sară din nişte avioane perfecte, în nişte troiene de zăpadă uriaşe. Din nefericire, partizanii care se opuneau invaziei teritoriului lor de către guvernul militarist al Rusiei, aflaseră despre atacul iminent şi îngropaseră sute de bolovani în zonele de aterizare înzăpezite alese de comandantul rus.

Salturile care urmaseră avuseseră un impact profund asupra operaţiunilor de paraşutare ruseşti, începând cu acea zi.

Operațiunile LALO nu fuseseră apreciate la adevărata lor valoare decât după ce rodezienii începuseră să le experimenteze cu paraşute deschise de o paraşută mai mică, ataşată deasupra cupolei principale. Acea primă paraşută o deschidea efectiv pe prima, permițând umflarea imediată a cupolei, după ieşirea paraşutistului din avion. Metoda era folosită la săriturile de la

cincizeci de metri înălțime, ducând astfel trupele în zone îndepărtate, cu o avertizare minimă a inamicului.

Operațiunile LALO americane luaseră amploare atunci când în inventarul trupelor parașutate fusese introdusă parașuta model „Charlie". Cupola acesteia era dintr-un material mai gros decât al celei Dash-1 Bravo, factor care scădea dramatic rata de coborâre a parașutistului cu echipament complet, atunci când sărea de la altitudini de luptă de o sută cincizeci de metri.

Thornton stătea pe scaunul cel mai apropiat de rampa din spate a avionului C-7A Caribou. Pe cap purta o casă Kelvar, iar legăturile de siguranță erau trecute strâns pe lateralele feței lui și în jurul bărbiei. La fel ca și restul echipei, era îmbrăcat în haine de camuflaj ușoare și cu cizme de junglă. Pe coapse avea prins, echilibrat, un rucsac Alice complet, a cărui ramă era căptușită bine, căci o dată ce părăsea avionul, cel care sărea nu mai avea ocazia și timpul să o coboare. Pe harnașamentul lui Thornton erau prinse șase punguțe cu încărcătoare, două bidonașe, o trusă de prim-ajutor, un toc pentru revolverul Glock, o punguță cu încărcătorul acestuia și o teacă de cuțit. Cuțitul era un dar de la Bil Buchman, un fabricant de cuțite din Oregon, care îl cunoscuse pe Thornton în timpul unei vacanțe pe Cannon Beach. Lama cuțitului, făcută dintr-un oțel inoxidabil de calitate înaltă, avea o lungime de șaptesprezece centimetri și o margine ascuțită. Plăselele frumos conturate erau făcute din lemn de carpen, fiecare fiind fixată și lipite în poziție, așa încât păreau una cu porțiunea de oțel. Thornton își pierduse mult-iubitul Randall în Nicaragua, așa încât cadoul lui Buchman picase bine.

Pe umărul fiecăruia dintre ei era agățat un Colt Commando, cu țeava îndreptată în jos și colectorul inversat, conform instrucțiunilor pentru operațiunile aeriene. Fiecare membru al echipei Springblade hotărâse să introducă un încărcător de douăzeci de cartușe în scobitura armei, știind că era posibil să fie necesar să

înceapă să tragă, odată ajunşi la sol. Thornton verifică cureaua legată sub genunchiul drept, după care atinse mânerul negru al cuţitului balistic rusesc ce atârna legat cu o cureluşă de harnaşamentul lui de luptă. Dacă era necesar, se putea elibera tăind harnaşamentul paraşutei cu cuţitul, în cazul în care zona de lansare era prea „fierbinte" ca să mai desfacă nodurile.

Cuţitul balistic era un trofeu luat de la un paraşutist sovietic, în Afganistan, în timpul uneia dintre misiunile neînregistrate oficial, executate de Thornton în acea ţară. Primind comanda să evite lupta, Bereta Verde îşi dăduse seama că misiunea lui nu avea să fie luată în serios decât dacă muncea şi mai ales lupta alături de acei mândri războinici munteni, care erau gazdele lui. În timpul unei astfel de incursiuni neautorizate, Thornton întâlnise o echipă a forţelor speciale ruseşti, trimisă să asasineze personalităţi cheie din organizaţia luptătorilor pentru libertate. În timpul unei bătălii om-la-om, Thornton se trezise în faţă cu un paraşutist care încercase fără succes să-şi folosească cuţitul Spetsnaz împotriva lui. Pentru eforturile lui, Ivan primise un stomac plin de oţel producţie Randall, iar Thornton adoptase ciudata lamă de luptă rusească.

Lângă Thornton era aşezat Mike Bannion, care se alăturase echipei cu doar câteva ore înainte să decoleze de pe Elmendorf. Bannion era SLAM activ, şi un colaborator al echipei, căreia i se alăturase în timp ce-l protejau pe Ricardo Montalvo, în San Francisco. Fostul SEAL avea trăsăturile dure ale unui profesionist şi intensitatea în luptă a lui Audie Murphy. Prieten apropiat al lui Jason, Mike Bannion era un înlocuitor bine-venit al lui David Lee, care era încă scos din acţiune de rănile primite atunci când, împreună cu Thornton, îl lichidaseră pe Angel Barahone, cu câteva luni în urmă. Următorul în şir era Frank Hartung, acea săritură fiind cea de a 2500 de pe o linie statică, de la intrarea lui în armată, cu mai mult de treizeci de ani în

urmă. Fața lui Hartung nu trăda nici o îngrijorare în legătură cu ceea ce el considera doar un alt mod de a ajunge la sol. Sergentul-major inspectase personal echipamentul fiecăruia, atât înainte, cât şi după ce acesta fusese făcut. De asemenea, verificase întreg avionul ca să se asigure că era corespunzător pentru o operațiune LALO.

Calvin Bailey îl privi pe Jason Silver, cel ales să sară după ce Thornton, săritorul şef, părăsea rampa din spate a avionului. Silver era ocupat cu reglarea unuia din cele trei cuțite Moeller, o sculă în aruncarea căreia era un expert. Bailey îşi amintea rezultatele uneia dintre aruncările lui Silver, un paznic care înghițise o lamă întreagă de oțel strălucitor, la Grădina Zoologică din San Francisco, în timpul salvării lui Maritza, frumoasa fiică a lui Montalvo.

— Şaptezeci şi cinci de metri nu e cine ştie ce altitudine! strigă Calvin peste spațiul care-i separa pe cei doi bărbați. A trecut mult timp de când am văzut pământul de atât de aproape.

Silver aprobă din cap, zgomotul puternic al motoarelor avionului Caribou făcând dificilă conversația.

— Eu, Bo şi Bătrânul am făcut trei astfel de salturi când eram în Coronado. Peste ocean, o săritură frumoasă! Probabil că în acest punct de lansare vor fi stânci şi moloz! Ai grijă la picioare şi genunchi şi ține-ți coatele strânse! Altfel e posibil să ai parte de toate cele opt moduri de moarte rapidă!

Fixându-l pe vrăjitorul în explozive cu o privire care ar fi putut să înghețe apa, Bailey se întrebă de ce adusese acel subiect în discuție. Silver era total indiferent față de săritura al cărei moment se apropia. Lui îi plăcea să-şi simtă genunchii loviți de vânt, încă din momentul în care îl aruncaseră prima dată din turn, la Benning. Lui Jason Silver, săriturile cu paraşuta nu i se păreau o parte riscantă a vieții lui de soldat. Indiferent dacă

sărea de la şaptezeci şi cinci de metri sau de la şapte mii cinci sute, Jason Silver era un Airborne Ranger desăvârşit.

Avionul Caribou zbura spre nord de aproape două ore, când şeful de echipaj din Forțele Aeriene se aplecă şi îi arătă lui Thornton de două ori câte zece degete, ceea ce însemna că se aflau la douăzeci de minute de punctul de lansare. Bo îl înghionti pe Bannion, care adormise, şi se asigură că agentul se trezise, pentru ca să transmită mai departe semnalul. Mike mormăi, în semn că înțelesese informația, după care ridică mâna dreaptă şi o desfăcu de patru ori, în fața lui Hartung. Fără să ezite, sergentul-major îl scutură pe Bailey, trezindu-l şi spunându-i: *„douăzeci de minute!"* întimp ce-şi desfăcea de două ori palmele. Calvin, întorcându-se spre Silver, primi o înclinare scurtă din cap din partea fostului Ranger, care începuse deja să-şi verifice echipamentul.

În momentul în care realizezi că urmează să sari dintr-un avion, de la altitudine, eşti străbătut de un fior involuntar de teamă. Teama şi o emoție perversă ți se învârt în jurul inimii, în timp ce începi să examinezi mental toate legăturile, cârligele şi nodurile echipamentului. Îşi aranjezi casca, îți atingi uşor marginile ca să te asiguri că banda de o sută cincizeci de kilometri pe oră se mulează ca o mănuşă pe marginile ascuțite ale căştii de polimer. Strângi uşor linia statică şi deschizi şi închizi cârligul care te leagă de cablul de oțel al avionului, ca să te asiguri de buna lui funcționare. Verifici legăturile rucsacului pentru a cincea sau a şasea oară. Localizezi liniile de coborâre, verifici nodurile de desfacere ca să te asiguri că le poți activa atunci când eşti în aer, sub cupola deschisă. Unii preferă să poarte mânuşi de Nomex de aviator, ca să-şi protejeze mâinile în timpul aterizării, alții hotărăsc doar să-şi pună dispozitive de impact HALO în jurul ochilor. După avertismentul de douăzeci de

minute, în avion se instalează o atitudine total nouă. Îi poți simți greutatea împingându-te în scaunul care îți susține dosul încordat.

Când mai rămăseseră zece minute, rampa uriaşă începu să se deschidă, motoarele hidraulice scheunând ca nişte câini atinşi de scabie, în timp ce coborau platforma în poziție. Peste echipă se revărsă un amestec curios de aer rece-cald, în timp ce îl priveau pe şeful de echipaj, care le arăta degetul mare ridicat în sus, în semn că totul era perfect pentru lansare, din punctul de vedere al pilotului. Când mai erau doar şase minute, Thornton se ridică, se lipi de o margine a avionului, în timp ce şeful de echipaj îi agăța linia statică. Cu spatele la gura deschisă a „păsării", Bo strigă camarazilor lui, cu mâinile împinse în față, la nivelul pieptului, în poziția clasică a săritorului: *Şase minute!*

Cu sincronizarea perfectă a unui muzician profesionist, Bo îşi ridică echipa în picioare, le prinse cârligele, le verifică echipamentul şi îi privi lovindu-se unul pe celălalt peste dos, strigând câte un „OK!" din inimă, care ajunse până la capătul celălalt, când Bannion urlă confirmarea direct în dreptul feței zâmbitoare a lui Thornton.

Dumnezeule, ce mult îi plăcea să se paraşuteze!

Întorcându-se spre şeful de echipaj, Thornton îi făcu şi el semnul cu degetul mare ridicat. Omul, legat cu un cablu lung la rețeaua internă de comunicații a avionului, îl informă pe pilot că stăteau la uşă. Primind mult aşteptata înclinare din cap, Thornton avansă pe rampă, prinzându-se cu mâna dreaptă de linia statică, într-o poziție răsucită, aşa încât acesta să nu se încurce din cauza turbulențelor care zdruncinau acum interiorul avionului. Bo simți cum Bannion se înghesuia în spatele lui, rucsacul agentului lovindu-l în coaste, în timp ce Mike făcea eforturi ca să-şi mențină echilibrul. Urmau să iasă pe rampă avansând pur şi simplu de pe ea într-un unghi mic, întinzând

legăturile şefului de echipaj, care trebuia să le controleze, pe măsură ce fiecare dintre ei sărea peste marginea rampei.

Fiind primul, Thornton întinse linia lui statică, punându-şi amândouă mâinile în faţă, aşa încât să-şi ţină coatele strânse. Nu aveau paraşute de rezervă, echipament inutil, căci rezerva nu ar fi avut timp să se deschidă la acea altitudine, dacă prima paraşută nu funcţiona. Abia în clipa aceea privi Thornton direct în spatele avionului care lua viteză şi îşi simţi gâtul încordându-i-se, când văzu terenul plin de păduri al sălbăticiei neîntinate a Alaskăi gonind pe sub el cu o sută de noduri pe oră. Era destul de riscant şi să sari de la altitudine, dar măcar atunci exista un timp de reacţie, pentru eventualitatea că ceva mergea prost. Un salt LALO îl aducea pe cel care-l executa pe pământ, în zona de lansare, în mai puţin de şapte secunde după ce paraşuta se deschidea deasupra lui. Era o experienţă înspăimântătoare, în care nu era permisă nici o eroare.

Thornton nu apucă nici măcar să-şi dea seama că se mişca, când lumina verde pătrunse în conştientul lui ca o piesă ascuţită de jad rotund. Brusc, picioarele îi ajunseră deasupra capului, când curentul de aer izbi corpul lui încordat, lovindu-l şi învârtindu-l, până când linia statică deschise paraşuta, smulgând-o din compartimentul ei. Cupola se deschise deasupra lui, cu un pocnet, iar şocul îl făcu să strângă din fălci, în timp ce umerii şi încheietura picioarelor preluau greul chinului întregului sistem. Bo îşi ridică braţele şi mâinile ca să prindă şi să controleze sforile de dirijare a paraşutei, forţându-se să-şi strângă picioarele şi genunchii, în anticiparea aterizării care urma. Se izbi de zona de lansare cu un geamăt perceptibil, apoi se rostogoli şi se răsuci, aşa cum fusese antrenat să facă cu atât de mult timp în urmă, la Fort Benning. Ridicându-se în picioare, veteranul mai multor salturi decât dori să-şi amintească începu să alerge în jurul paraşutei încă umflate, lipind-o de sol, când din toate părţile

erupseră sunetele aterizărilor la fel de brutale ale însoţitorilor lui. În câteva secunde, totul se termină, liniştea dimineţii dinainte de răsărit învăluindu-i, în timp ce se chinuiau să-şi recapete respiraţia şi să strângă paraşutele şi harnaşamentele de nailon în sacii de pânză, pe care-i ascunseră apoi într-un mormânt comun, la marginea zonei de lansare.

În depărtare, auzeau motoarele avionului Caribou care se îndepărta, o dată cu semiîntunericul în care săriseră. Câteva secunde mai târziu, huruitul prietenos fu înlocuit de zgomotele ca nişte rateuri ale unor focuri de armă, în partea opusă direcţiei de zbor a avionului. *Era evident că Chuikov avea şi el probleme,* îşi spuse Thornton, ştiind care era soluţia.

Oţel rece şi plumb fierbinte, de la mică distanţă, pentru că aşa îi plăcea lui.

Se întorsese pe propriile urme aproape jumătate din distanța până la câmpul de aterizare, având grijă să rămână tot timpul sub protecția copacilor şi să se furişeze pe lângă drum. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era o confruntare față în față cu cercetaşul echipei Spetsnaz, indiferent cât succes ar fi putut avea în lichidarea fostului său camarad de arme. Ei aveau avantajul numeric, iar acel avantaj putea să-l ucidă.

Chuikov descoperi locul pe care-l căuta, o crăpătură micuță într-o grămadă de stânci grele, în stânga şi deasupra cărării pe care o făcuse în ziua precedentă. Se strecură peste talmeş-balmeşul de stânci, îşi ascunse rucsacul sub un tufiş mic, îşi scoase puşca cu lunetă şi continuă să înainteze prin labirintul de stânci şi pământ. O briză uşoară, ce pătrundea prin crăpătura îngustă acoperită de muşchi îi răcorea fața bărboasă. În cea mai bună tradiție Spetsnaz, rusul simțea un dispreț măreț față de pericolul care se apropia de el. Chuikov îşi trăise toată viața pentru

vânătoare. Se simţea confortabil cu o puşcă în mâini şi cu mirosul tufişurilor lipindu-se de hainele lui.

Crăpătura se termina printr-o platformă îngustă de stâncă, iar rusul fu obligat să înainteze clătinându-se pe ea, ca să poată acoperi drumul pe care ştia că se va apropia echipa care îl urmărea. Chuikov scoase din toc luneta M-77 şi lăsă acoperitoarea acesteia să cadă înapoi în fisură, de unde urma să o recupereze mai târziu. Trase foarte puţin în spate percutorul carabinei şi se asigură că în camera Ruger-ului era un cartuş. Chuikov alesese în Anchorage muniţia cu partiţie Nosler, datorită reputaţiei acesteia în întreaga lume drept nişte cartuşe cu o eficienţă cutremurătoare pentru vânat mare. Cartuşul de 0,223 era o alegere naturală pentru acea situaţie. Viteza şi precizia reprezentau o combinaţie câştigătoare, pe câmpul de luptă.

Imaginându-şi cum arăta poziţia lui văzută din faţă, Chuikov îşi mulă corpul în adânciturile şi găurile oferite de platforma de tir naturală. Scoase cu grijă o bucată lungă şi lată de plasă de camuflaj dintr-unul din buzunarele largi ale pantalonilor şi şi-o întinse peste cap şi umeri. Se chinui mult ca să o treacă în lungul grupului colector superior al armei şi lunetei, aşa încât să elibereze lungimea armei. Plasa era suficient de poroasă, aşa încât câmpul lui vizual nu era afectat.

Ca precauţiune suplimentară, desfăcu cureaua de piele cu care era legat cuţitul lui Bowie Rio Grande şi trase cuţitul cu lamă lată lângă el, pentru eventualitatea în care vreun vizitator reuşea să ajungă neauzit în spatele poziţiei lui. Chuikov înnegrise lama lucioasă, folosind cărbunele de la focurile mici la care îşi pregătise mâncarea. Un cuţit atât de larg era un articol foarte practic pentru tabere, dar în luptă, în anumite circumstanţe, lama strălucitoare putea semnala poziţia posesorului lui de la o

distanță de câțiva kilometri. Simțea la șod pistolul Beretta de 9 mm, încărcat, asigurat și gata de acțiune.

După puțin timp, îi auzi sosind. Asta nu pentru că Pușkin și oamenii lui nu ar fi înaintat în liniște, căci o făceau. Ceea ce îl alertă pe trăgătorul care-i aștepta fu liniștea care cuprinse pădurea la apropierea lor. Animalele își întrerupeau activitățile lor obișnuite. Veverițele pe care Chuikov le urmărea cu coada ochiului țâșniră în arborii înalți, cu cozile cenușii stufoase ridicate în sus, în timp ce măturau zona de sub ele cu niște ochi telescopici. Păsările amuțiră. Până și vântul încetă să mai sufle printre copaci și o căldură neobservată se ridică de pe solul pădurii, făcând ca pe fruntea și obrajii lui Chuikov să apară râulețe lungi și sărate.

Sunt aproape, își spuse el. *Dar unde?* Lăsându-se în seama obiceiurilor create în ore întregi de așteptare răbdătoare, se baza pe vederea lui periferică, măturând zona din fața și lateralul lui în arcuri lente, variindu-le adâncimea, pe măsură ce mintea lui înregistra distanțe, luminozitate, umbre, posibile acoperiri și ascunzișuri, și... o mișcare!

O simplă străfulgerare, nimic mai mult. Zărise, pentru o fracțiune de secundă, activitate într-un loc în care înainte nu existase. Chuikov își coborî capul în spatele lunetei, sprijinindu-și obrazul drept de patul din nuc maroniu al Ruger-ului. Uitându-se prin ocular, își concentră atenția asupra zonei unde își reperase prada, eliberându-și mintea așa încât mesajele transmise de ochi să nu fie alterate de ceea ce ar fi vrut să creadă gândurile lui. Iată, din nou! Numai că de data aceasta, Chuikov se fixase asupra sursei. *La naiba!* își spuse el. Erau mai aproape decât crezuse, ceea ce însemna că erau mult mai buni decât îi considerase el. Într-adevăr, Vasili trimisese o echipă de elită, care să-i agațe scalpul de un par. Chuikov ar fi vrut să știe cine era ofițerul care conducea acea bandă selectă.

Soldatul de comando îngenunchease, cu o carabină neagră AR-15 în mâini, şi era îmbrăcat într-o uniformă de camuflaj americană.

— Au fost la o ascunzătoare, şopti Chuikov, pentru sine. Set complet de arme şi materiale, toate cu eticheta „Made in USA".

Chuikov încercă să distingă trăsăturile omului, sperând să îl poată identifica. Dacă reuşea, rusul putea intui cine era pe urmele lui. Încercarea se dovedi imposibilă.

Rezistând cu greu impulsului de a-l ţintui pe mercenarul Spetsnaz între ochi, îşi deplasă încet luneta spre dreapta şi apoi spre stânga, căutându-i pe ceilalţi. O mişcare abia sesizabilă, la vreo doisprezece metri în dreapta primului soldat, expuse un al doilea inamic. Chuikov nu reuşi să-i repereze exact poziţia, din cauza copacilor care mascau înaintarea omului. Se deplasau într-o formaţie total străină experienţei lui Chuikov, făcând astfel dificil pentru acesta să intuiască unde se aflau unul în raport cu celălalt. Era evident că şeful echipei îşi studiase bine ţinta, şi folosea slăbiciunea lui Chuikov, menţinându-se cât mai departe posibil de punctele lui de forţă.

Colonelul sovietic simţi cum firele de păr de pe ceafă i se ridicau în sus. Se părea că intrase într-o capcană, încrederea lui că va reuşi să prevadă mişcările şi gândurile inamicului dovedindu-se acum un exemplu de îngâmfare. Dacă vreun mercenar se afla deja în faţa lui, era posibil ca omul să fi dat peste cea de a doua urmă a lui Chuikov, care conducea la poziţia lui actuală. Asta îi punea în pericol retragerea, dacă nu îşi părăsea ascunzătoarea imediat. Compania a cel puţin doi vânători de capete Spetsnaz în faţa lui dizolvă orice speranţă a lui Chuikov de a se târî pe platformă fără să fie zărit, căci flancurile lui erau un spaţiu deschis, şi la ambele capete ale platformei era necesară o săritură mică până la pământ.

Chuikov era încolţit, fără să aibă unde să se ducă, şi nu-i plăcea absolut deloc acea senzaţie.

Exista o şansă ca echipa Spetsnaz să treacă pe lângă ascunzătoarea lui, fără să-l vadă deloc. Dacă se întâmpla asta, colonelul putea să dea prima lovitură a bătăliei, aşa cum vrusese de la început. Şmecheria era să rămână absolut nemişcat, rugându-se ca cercetaşul echipei să fie atât de absorbit de urma lui de ieri, încât să nu vadă semnele lăsate probabil de Chuikov, atunci când se întorsese pe acelaşi drum. Dacă mercenarii treceau de el, Chuikov putea să o ia el pe urmele *lor* şi era posibil să scoată cel puţin un om din ecuaţie. Timp ce cincisprezece minute, rusul îşi întări voinţa ca să devină una cu stânca care îl înconjura. În fisura îngustă din spatele lui nu se auzea nici un zgomot, iar sunetele din pădure îl asigurau că vânătorii trecuseră acum de ascunzătoarea lui.

Era timpul ca Chuikov să devină vânătorul.

Mişcându-se rapid, dar fără să se pripească, acesta se retrase cu spatele în deschizătura din stâncă şi se aplecă să ridice învelitoarea lunetei, în timp ce se apropia de intrarea stâncoasă. Chuikov se opri câteva clipe ca să facă o recunoaştere vizuală şi auditivă a pădurii din jurul grupului de stânci, convingându-se că echipa Spetsnaz ratase total urma lăsată de el. Îşi agăţă carabina de gât, se asigură că legătura de siguranţă a cuţitului Bowie era la locul ei şi apoi începu să-i urmărească pe oamenii din faţa lui. Nu trecu mult timp şi zări spatele larg al mercenarului din coada formaţiei dispărând după o barieră deasă de tufe. Colonelul permise unei urme de zâmbet să-i brăzdeze masca întunecată. Strânse tare mâna dreaptă în jurul mânerului cuţitului Rio Grande, scoţându-l din teaca de piele de la şold.

Arta strecuratului e la fel de dificil de predat unui soldat ca talentul de a nimeri o ţintă cu puşca, de la o mie de metri. Chuikov era un perfecţionist, când era vorba de urmărirea prăzii,

dovedind un nivel de răbdare şi atenţie neobişnuit pentru personalul Spetsnaz. Se putea contopi nu numai cu mediul înconjurător, ci şi cu „vibraţiile" trimise de bărbatul sau femeia care era ţinta lui. Datorită acelui talent, putea să se mişte rapid şi în linişte, să dispară în neant ori de câte ori simţea că ritmul vânătorii era nesigur.

Schema de manevră a echipei nu îi era foarte clară. Era o variaţiune inteligentă a tacticilor chinezeşti pentru unităţile mici, probabil preluată de vietnamezi sau cambodgieni şi adaptată la necesităţile lor specifice. În acest caz, trăgătorul de la coadă era poziţionat mult mai în spate decât ar fi vrut un conducător de echipă de infanterie din vest, manevră care oferea ultimului om din formaţie ocazia de a repera şi interveni într-o ambuscadă, păstrată în aşteptare, fie până când victimele intrau în zona de ucidere, fie până pătrundeau într-o zonă de ucidere mai mare. De asemenea, avea rolul de a avertiza de pericolul iminent pe ceilalţi soldaţi ce înaintau în spatele elementului de avangardă, iar Chuikov ştia că era o tactică viabilă. Aici, totuşi, însemna doar că un om era lipsit de contactul cu camarazii lui, fără nici un motiv real. Chuikov era un singur om, nu o echipă sau un pluton. El nu putea spera să iniţieze o ambuscadă de succes împotriva unei echipe, mai ales neavând tipul şi cantitatea de armament necesare pentru aşa ceva. Trăgătorul din coadă putea fi folosit ca element de manevră împotriva colonelului, *dacă* acesta era încolţit de ceilalţi membri ai echipei, până când o astfel de acţiune putea fi pusă în practică, dar asta însemna să lase spatele vulnerabil, din cauza lipsei de contact.

Şi exact asta se întâmplase.

Hotărându-se să meargă paralel cu soldatul, Chuikov se strecură ca o fantomă în spatele lui, în timp ce acesta înainta greu, încercând să o facă în linişte, să se mişte rapid şi să rămână în stare de alarmă, în acelaşi timp. Era o sarcină dificilă, chiar

şi pentru cineva cu experienţa pe care o dovedea omul. Chuikov se lăsă în mâini şi în genunchi, trecând pe sub barierele naturale din calea lui, în timp ce celălalt era forţat să taie, să se târască şi să-şi croiască drum cu forţa. Colonelul ştia că cineva din faţă avea să observe problema, mai devreme sau mai târziu, şi să semnaleze o oprire, până când trăgătorul din coadă apărea în câmpul lor vizual. Trebuia să se mişte rapid, să-şi execute planul şi să dispară, înainte ca şeful echipei să trimită pe cineva în spate, ca să-l regăsească pe camaradul lor pierdut.

Kuşkin era nervos. Îl pierduse pe maior din ochi de aproape cinci minute, având contact vizual cu acesta pentru mai puţin de o secundă, înainte ca ceilalţi să fie înghiţiţi de pădure. Auzea ceva mişcându-se pe flancul lui drept, deşi, oricine ar fi fost, era mult în faţa luptătorului din coadă al echipei. Imediat ce Puşkin avea să-şi dea seama că securitatea ariergardei sale era slăbită în jurul omului pierdut, avea să rezolve problema. Era în joc mândria profesională a lui Kuşkin, aşa încât acesta se aruncă înainte mai repede decât ar fi făcut-o în alte condiţii, căutând o gaură prin masa deasă de ramuri şi copăcei care îl separa pe veteranul Spetsnaz de prietenii lui.

Brusc, îngheţă, când la urechile lui ajunse trosnetul unei crengi. Venise din stânga lui, şi era mai aproape decât i-ar fi plăcut lui Kuşkin. Îşi roti încet corpul, aşa încât puşca automată să ajungă în linie cu privirea lui, pregătindu-se să tragă o rafală de bile de 0,223 în cel care se furişa pe lângă el. Un alt trosnet, apoi un foşnet aproape că îl făcură pe rus să apese pe trăgaci cât de tare putea. Kuşkin se opri când o veveriţă grasă sări dintr-un copac din apropiere, oprindu-se ca să se încrunte la el.

Eliberând aerul cu care-şi umpluse plămânii, soldatul coborî ţeava armei, ştergându-şi mâna transpirată de pantaloni. *Animale blestemate!* blestemă în gând. Ultimul lucru de care avea nevoie

în clipa aceea era să rateze întreaga operațiune împușcând o rozătoare. Pușkin l-ar fi jupuit de viu, iar Antonov l-ar fi călcat pe „oușoare" cu labele lui uriașe. Kușkin se cutremură involuntar, gândindu-se cum viața lui ar fi putut să se încheie atât de departe de satul lui din Mama Rusia.

Iar apoi, exact asta se întâmplă.

Chuikov înlemni. Văzuse animalul păros exact în clipa în care acesta îl reperase pe el. Pentru o clipă, colonelul rus sperase că nu speriase veverița, speranță ce se dovedi zadarnică, când sălbăticiunea se răsuci și fugi, frângând un băț uscat în goana ei. Colonelul închise ochii, în așteptarea valului de plumb despre care știa că se va revărsa în direcția lui, când soldatul va începe să împrăștie gloanțe în pământul și copacii din jurul lui. O secundă mai târziu, colonelul redeschise ochii, înțelegând că omul identificase veverița cu o milisecundă înainte să deschidă focul. Aruncând o privire în lateral mercenarului care pornise din nou, Chuikov parcurse rapid ultimii trei metri până la obiectivul lui. Ajuns la baza copacului, se ridică, menținând trunchiul gros între el și Kușkin. Avea cuțitul Bowie deja în mână, cu lama tăioasă îndreptată în sus, în așteptarea plină de dorință a orgiei de sânge și țesut cu care avea să se hrănească curând.

De-a lungul anilor, Chuikov învățase că utilizarea cuțitului pentru înlăturarea santinelelor era mai bine să fie înlocuită fie prin evitarea paznicului, de la început, fie cu o altă armă, pe lângă cuțit. Prea multe lucruri puteau merge prost atunci când foloseai un cuțit, inclusiv să te tai singur, în timpul execuției efective a țintei. Nu-i plăcuse niciodată să abordeze astfel doborârea unei santinele, preferând armele cu amortizor excelente din dotarea GRU, în locul oțelului rece.

Dacă exista o metodă care mergea, Chuikov ştia că aceea era poate ce mai simplă şi mai directă aplicare a unui cuţit. folosită încă de pe vremea oamenilor primitivi. Şi anume, să retezi pur şi simplu capul individului. Bineînţeles, ai nevoie de un cuţit suficient de mare şi de greu ca să faci asta, calificative pe care nu le îndeplineau baionetele şi cuţitele de luptă obişnuite. Chuikov strânse în mână cuţitul Bowie, simţindu-i greutatea, în timp ce strâgea prăselele de lemn de trandafir. *Da, acea lamă era făcută pentru ciopârţit şi retezat*, îşi spuse el. O lovitură bine plasată cu lama rotunjită a lui Rio Grande putea decapita cu uşurinţă un om, pătrunzându-i prin bonetă, guler, orice bijuterie avea la gât sau vreo curea de piele a puştii, fără nici o problemă.

Bineînţeles, decapitarea era o treabă scârboasă, şi Chuikov era sigur că va fi stropit de o fântână de sânge fierbinte, care urma să-l împroaşte din corpul fără cap, imediat ce cuţitul Bowie reteza artera principală şi ajungea la venele de la baza craniului şi din zona superioară a pieptului.

Dar avea să suporte asta.

Kuşkin trecu pe lângă pinul masiv fără să se uite de două ori. Auzea cum veveriţa îşi continua insultele deasupra lui, făcându-l pe soldat să tânjească după luxul de a-i putea trimite un singur glonte cu carabina lui de asalt americană. Rusul ridică privirea, sperând să zărească micuţa faţă furioasă şi poate să o sperie pe ticăloasa aceea zgomotoasă şi mai mult, dar în clipa aceea auzi scrâşnetul inconfundabil al unei cizme, în spatele lui.

Larma continuă a veveriţei îi oferi ocazia lui Chuikov. Când capul puşcaşului înalt se ridică, colonelul ieşi de după copac, aşa încât acum se afla exact în spatele soldatului ce începuse deja să reacţioneze. Braţul colonelului era ridicat în spate, cuţitul aflându-se în unghiul potrivit şi strâns puternic în mâna lui. Cu mâna

liberă întinsă ca să-şi păstreze echilibrul, rusul roti cuţitul în faţă cu toată forţa pe care reuşi să o adune spiritul lui de luptător. Lama de oţel carbon de douăzeci şi cinci de centimetri îl izbi pe soldat la baza gâtului, străpunse cele câteva straturi de piele şi se afundă în muşchii ce protejau ceafa şi gâtul lui. Mâinile bărbatului se ridicară într-un reflex automat, când miile de nervi fură secţionaţi de arcul cuţitului greu de luptă. Scăpă puşca, care se roti liberă la nivelul taliei, datorită legăturii precare a curelei ei în jurul bazei gâtului acum retezat al lui Kuşkin. Creierul lui Chuikov înregistră zvâcnetul brusc al umerilor soldatului, ridicându-se şi căzând ca nişte pistoane, când coloana vertebrală începu să transmită o multitudine de mesaje neregulate prin corpul muribund.

Aşa cum se aşteptase, un spray de sânge arterial gros explodă din Kuşkin când cuţitul Rio Grande tăie jugulara omului. Valuri puternice şi constante de sânge se împrăştiară în toate părţile, datorită eforturilor inimii care pompa cu putere, udând faţa şi partea superioară a corpului lui Chuikov, cu influenţa lui lipicioasă. Cuţitul ieşi din gâtul lui Kuşkin fără să încetinească, lama lui fiind scăldată într-o baie de fluide corporale şi fragmente microscopice de os şi ţesut încă viu. Chuikov privi capul soldatului sărind sălbatic în aer, ultimele rămăşiţe de viaţă din ochii omului străpungând sufletul colonelului, în timp ce bila păroasă se rostogolea în pădure. Oprindu-se la mijlocul mişcării, Chuikov făcu încă un pas înapoi, când corpul lui Kuşkin se prăbuşi în spate, gata să-l lovească pe colonel, şi se întinse pe solul moale, acoperit de vârfuri de pin, rămurele şi muşchi. Un ultim val de sânge ţâşni în faţă din rana deschisă de la gât, impactul ei stropind cizmele de junglă prăfuite ale lui Chuikov. *La naiba!* îşi spuse acesta, învârtindu-se şi începând să se strecoare rapid printre copaci. *Asta era* exact *ce-mi trebuia!*

În spate îi auzea pe oamenii care se întorceau prin pădure, în căutarea camaradului lor absent. Veverița, a cărei voce tremurată amuțise în timp ce privise violența din poziția sigură oferită de o cracă groasă, începu să urle, când primul rus ajunse la baza copacului. Fără să ezite nici o clipă. Antonov ridică puşca la umăr şi spulberă mica vietate neruşinată cu o singură împuşcătură bine plasată.

Chuikov începu să alerge ca să-şi salveze viața.

Puşkin ordonă organizarea unui perimetru de apărare în jurul corpului camaradului lor mort. În timp ce Antonov deposeda rămăşiţele lui Kuşkin de orice ar fi putut face legătura între cadavru şi GRU, ceilalţi trei examinau în tăcere pădurea care-i înconjura.

— E curat, şopti veteranul Spetsnaz. Singurul lucru care lipseşte este medalionul lui cu cap de lup.

Puşkin pufni.

— Bineînţeles! Chuikov l-a luat ca trofeu personal şi, totodată, ca o provocare pentru noi. Lupii se luptă între ei, exact ca şi în natură. Totuşi, trebuie să recunoaştem că colonelul nostru a reuşit să facă prima victimă.

— Ceea ce ne dă de înţeles câteva lucruri, nu?

— Da, Antonov. Categoric. Acum ştim sigur că Chuikov este aici, că echipa americană nu a ajuns încă în zonă şi că

colonelul nu se va mulțumi doar să se ascundă de noi, până la sosirea lor.

Boris mârâi din locul în care era întins, cu mândria rănită, căci el era cel care ar fi trebuit să descopere prezența lui Chuikov înaintea întâlnirii mortale a acestuia cu Kuşkin.

— A fost o prostie din partea lui să ne atace. Poate că nu am fi reuşit să-l găsim înaintea sosirii americanilor. Auzisem că colonelul Peter Chuikov este un om inteligent, dar acum nu mai sunt atât de sigur.

Puşkin se opri, examinând vârfurile copacilor de deasupra micului grup. *La naiba cu Chuikov!* înjură el. Ticălosul ar fi putut să tragă un glonte în oricare dintre ei chiar în clipa aceea, dat fiind talentul lui de trăgător. Puşkin trebuia să-şi pună oamenii în mişcare cât timp urma era încă atât de fierbinte încât fumega. În acelaşi timp, avea nevoie să le redea încrederea în sine, uciderea ostentativă a lui Kuşkin fiind devastatoare pentru moralul echipei.

— Colonelul a lovit pentru că, indiferent de trădarea lui, el este un Spetsnaz. Nu-i stă în fire să fugă, atunci când poate să lupte. În acelaşi timp, e posibil ca americanii să-l abandoneze, considerând că informațiile aduse de el nu au nici o valoare şi că trădarea lui este o viclenie. Chuikov nu are de unde să ştie sigur că va fi recuperat, şi acesta a fost primul motiv pentru care a venit aici. Dacă echipa de salvare nu apare, are posibilitatea de manevră, iar Canada nu este prea departe, pentru un om obişnuit cu mersul pe jos.

Antonov înclină din cap, aprobator.

— E posibil şi ca sosirea americanilor să nu fie aşteptată prea curând. Dacă ei ar fi deja aici sau ar sosi curând, Chuikov ar sta ascuns. În acest caz, dacă s-ar expune nu ar face altceva decât să-şi micşoreze şansele de a scăpa întreg. Pe de altă parte,

dacă ne rănește sau ne face să fim mai prudenți în timp ce îl urmărim, atunci o mișcare îndrăzneață este un lucru prudent.

Pușkin oftă.

— Ai dreptate, ca de obicei, sergent-major. Atunci, trebuie să trecem peste această întrerupere și să avansăm în forță. Americanii nu pot ajunge aici decât fie aterizând cu un avion, fie parașutându-se dintr-unul. Până când auzim zgomotul motoarelor, înseamnă că suntem doar noi și colonelul. Timpul este esențial, acum mai mult decât oricând.

Antonov preluă ideea lui Pușkin și îi făcu semn lui Boris, care stătea întins cel mai aproape de el.

— Tovarășe, tu vei fi din nou cercetașul. Viețile noastre sunt în mâinile tale, la fel ca și succesul misiunii. Trebuie să înaintăm cât mai rapid posibil, cât timp mirosul lui Chuikov este încă destul de puternic ca să-l depistăm. În același timp, fii cât se poate de prudent. Nu uita, omul pe care-l urmărim este chiar din „haita" noastră. Dacă va reuși și o a doua lovitură, vom începe să pierdem avantajul pe care-l avem asupra lui.

Cercetașul se ridică, cu o sclipire dură de mândrie profesională arzându-i în ochi.

— Deci, trebuie să-l ținem în defensivă, să-l obligăm să se deplaseze în grabă, fără să se poată opri să mănânce sau să se odihnească.

— Corect, afirmă Pușkin. Antonov va fi al doilea, apoi eu și Igor. Nu uitați de carabina lungă a lui Chuikov și de îndemânarea lui de trăgător. Nu știu de ce a riscat apropiindu-se atât de mult de Kușkin, dar sunt sigur că nu va mai încerca o astfel de mișcare îndrăzneață. Chuikov nu trage de timp. Va alerga spre locul unde se așteaptă să se întâlnească cu americanii, așa că trebuie să ne încolțim prada sau altfel vom risca confruntarea cu o forță ce poate fi mai mare decât grupul nostru de patru. Întrebări?

Nu erau. Fără să se uite în spate, mercenarii sovietici începură să alerge după cercetaşul lor, al cărui ritm constant era atât cât să-l poată menține toată ziua şi o mare parte din noapte, dacă era necesar.

Numai că noaptea nu se lăsa niciodată cu adevărat, în ținutul Soarelui de Miez de Noapte.

Peter Chuikov avea senzaţia că purtase uniforma Spetsnaz toată viaţa. Gândindu-se la trecut, nu putea identifica momentul exact în care începuse să se întrebe în ce direcţie se îndrepta viaţa lui. Poate că, precum într-o călătorie lungă, existau o mie de paşi mici care conduceau cu toţii la acea destinaţie finală, o destinaţie pe care uneori nici nu ţi-ai imaginat-o sau nu aicrezut-o posibilă, atunci când ai făcut primul pas.

Chuikov îşi amintea începuturile ca şi când totul s-ar fi petrecut cu doar douăzeci de minute în urmă, nu cu douăzeci de ani. Tatăl lui, membru de partid şi veteran de război, venise acasă cu un zâmbet uriaş pe faţă. Îl luase deoparte pe tânărul său fiu şi îl informase de primirea lui la şcoala de ofiţeri, cu perspectiva unei instruiri Spetsnaz, dacă se comporta bine în timp ce îşi obţinea gradele.

— Ţi-o spune un soldat bătrân, Peter. Armata îşi tratează bine ofiţerii, dacă aceştia învaţă regulile şi joacă jocul. Un soldat

este ca un covor. Se află acolo ca să asigure confort şi să se calce pe el.

Chuikov ascultase cu atenţie cuvintele tatălui lui şi le crezuse. Cunoştea prieteni şi colegi de şcoală vechi care avuseseră privilegiul să intre în diverse servicii. Unii, foarte puţini, intraseră în instructajul Spetsnaz. Cei care nu îşi câştigaseră un grad făcuseră o impresie mai puternică asupra băiatului, decât cei care reuşiseră. Ei se întorseseră arătând ca şi cum şi-ar fi petrecut tot timpul într-unul din lagărele din Germania nazistă, la a căror eliberare participase şi tatăl lui. Nefiindu-le permis să-şi comenteze supliciul, tinerii îl păstrau pentru ei, cu corpul şi spiritul distruse pe rastelul numit Spetsnaz.

Totuşi, Chuikov abia aştepta să participe la acel temut curs de selecţie. Învăţase din greu în şcoala de ofiţeri, urcând până în vârful clasei lui, cu un şir impresionant de victorii şcolare. Pe terenul de sport se făcuse în scurt timp respectat, şi apoi temut. Colegii lui de clasă asistau la apariţia unei transformări: capacitatea înnăscută din interiorul lui Peter Chuikov de a fi soldat şi de a conduce ieşea la suprafaţă în mediul dur al instrucţiei militare. Chuikov se afla şi în atenţia instructorilor lui, oameni a căror sarcină era să descopere talente noi pentru operaţiunile secrete sovietice. Rusia fusese întotdeauna interesată de războiul secret, acea obsesie ducând la naşterea lui Spetsial'naya Naznacheniya, sau Spetsnaz.

Desemnaţi să îndeplinească misiuni chiar în bârlogul inamicului, soldaţii Spetsnaz trebuiau să fie oameni de fier. Instructajul lor era brutal, cu scopul de a-i elimina din rândurile lor pe cei slabi şi incapabili din punct de vedere fizic, şi asta cât mai repede posibil. Cei care se ofereau să intre în Spetsnaz, fie îşi câştigau gradul, fie nu. Nu exista o a doua şansă sau reciclări medicale pentru oamenii care nu reuşeau să facă faţă cerinţelor

Şcolii de Comandă de Aviaţie de la Ryazan. Acolo fusese trimis Peter Chuikov după ce fusese înrolat, şi acolo îşi găsise el o casă.

Peter descoperise că Spetsnaz fusese creată în primul rând cu intenţia de a permite Rusiei să caute şi să distrugă armele atomice ale inamicilor ei, înainte ca aceste dispozitive să poată fi lansate împotriva Ţării Mame. Echipele ei trebuiau să acţioneze fără sprijinul Armatei Roşii şi nu li se acordau prea multe şanse de a se întoarce din misiunile lor, decât dacă erau înzestraţi cu o astfel de putere şi talent, încât nimeni să nu le poată sta în cale. În 1960, când organizaţia crescuse, scopul misiunilor lor devenise multiplu. Doctrina sovietică adoptase poziţia din care „armele" includeau şi personalul inamic important, asta neînsemnând neapărat doar cei care purtau uniformă. În scurt timp, asasinatul politic şi crima deveniseră un aspect al instructajului Spetsnaz, obiectivul fiind acela de a-l deposeda pe inamic de mijloacele de a duce război, la orice nivel, în cadrul propriilor graniţe. Fără oameni care să ia deciziile pentru ei, masele populare urmau să se clatine şi apoi să cadă. Succesul unui război depindea de acţiunea rapidă şi de o planificare corectă. Sarcina comandourilor Spetsnaz era de a văduvi inamicul de aceste ingrediente cheie, de a-i forţa să se retragă şi de a-i înfrânge prin orice mijloace posibile, folosind tacticile sovietice cu o violenţă şi teroare maxime, pentru aobţine o stare de paralizie.

Acelei lovituri directe cu pumnul i se adăugase şi una cu piciorul. Echipele Spetsnaz trebuiau, de asemenea, să caute şi să distrugă liniile inamice de comunicaţii, transport şi energie. Trebuiau să facă incapabilă o ţară inamică să-şi deplaseze materialele şi oamenii în timpul războiului, să le reteze capacitatea de se informa şi avertiza, izolând şi separând astfel statele în zone ce puteau fi măturate apoi de trupele regulate sovietice. Astfel, un inamic era doborât, prin pierderea conducerii, a armamentului şi a capacităţii de a se autoîntreţine, şi toate acestea în câteva zile, sau chiar ore.

Pentru a realiza asta, Înaltul Comandament sovietic acordase cea mai înaltă prioritate formării Spetsnaz. Mulțumiți de experiențele lor cu trupe de commando şi partizani din al doilea război mondial, ei ştiau că o astfel de organizație putea valora cât greutatea ei în aur. Dat fiind numărul de ținte descoperite de Rusia prin intermediul serviciilor ei de informații, Spetsnaz ajunse să includă peste o sută de mii de bărbați şi femei, toți antrenați să îndeplinească misiuni deschise şi secrete în orice colț al lumii.

Pentru conducerea acestor echipe, GRU cerea numai ofițeri care posedau abilitatea supremă de a conduce oameni de calibrul celor care purtau capul de lup. Se organizaseră comisii speciale de selecție care să-i descopere pe aceşti tineri, al căror trecut trebuia cunoscut în întregime şi ale căror talente naturale în dominarea egalilor lor şi a subordonaților să nu poată fi puse la îndoială. Fizic, ei trebuiau să se încadreze în primul procent superior al celor de seama lor. Spetsnaz cerea oameni agresivi şi duri, şi i-a primit.

La încheierea celor patru ani în Ryazan, Chuikov se trezise invitat să participe la o serie de interviuri cu oameni pe care nu-i cunoştea şi pe care nu-i recunoştea ca făcând parte din armată. Majoritatea şedințelor erau informative, aproape prieteneşti. După participarea la ultima întâlnire, i se dăduse voie să plece. La câteva secunde după ce Chuikov părăsise biroul elegant, Vasili Suvorov îi ordonase comandantului şcolii să-l includă pe tânărul Chuikov în antrenamentul suplimentar, ca nou candidat Spetsnaz.

Se descurcase bine. În scurt timp, echipa condusă de Chuikov începuse să primească misiuni. La început de natură instructivă: un exercițiu cu explozive aici, o răpire politică în altă parte. Succesele lui Peter începuseră să se acumuleze şi se părea că ofițerul şi oamenii lui puteau şi erau gata să facă aproape

orice, indiferent de dificultatea problemei respective. Prima lor misiune reală sosise când Chuikov, ajuns căpitan, era deja în Spetsnaz de doi ani. Echipa lui Peter fusese trimisă într-o țară mică, care ducea un război de eliberare de șase ani lungi, și primiseră sarcina de să se infiltreze într-unul din dispozitivele cele mai bine-păzite ale guvernului inamic și să asasineze un expert în contra-revoluție, al cărui program începuse să stânjenească activitățile de gherilă. Misiunea lui Chuikov avusese succes deplin, Peter în persoană îl sufocase pe om în patul lui, cu propria pernă.

Urmaseră alte asasinate. Steaua lui Chuikov începuse să urce, pe măsură ce, împreună cu echipa lui, îndeplineau operațiuni de instruire pentru insurgenți din țări atât de mici încât numele lor rămâneau deseori nemenționate. Peter începuse să construiască tabere de antrenament pentru teroriștii ale căror talente GRU le considera compatibile cu doctrina sovietică de război total. Când se punea problema dizidenților politici ce trăiau în străinătate, GRU îl trimitea pe Chuikov, și în scurt timp un anumit agitator important se alătura liniștii cimitirelor sau spitalelor de boli psihice. Angola, Ciad, America Centrală și de Sud — Chuikov fusese în toate, cel puțin o dată. Avansase rapid în grad, câștigându-și o reputație excelentă în operațiunile Spetsnaz. Abilitatea lui în spatele unei puști îi adusese o numire la Școala de Trăgători de Elită ai Operațiunilor Speciale, unde, printr-o coincidență, Pușkin îl întâlnise pentru scurt timp, când echipa ofițerului mai tânăr participa la instrucție.

Când și unde începuse colonelul Peter Chuikov să-și pună întrebări în legătură cu rolul lui de asasin Spetsnaz, nu putea spune nimeni, cu excepția lui. Poate că totul începuse în călătoria pe care primise permisiunea să o facă datorită slujbei și statutului lui. Era evident că cei din Vest trăiau mai bine și păreau mai fericiți decât cei de sub talpa comunismului. Sămânța dezertării fusese

udată cu valurile de sânge pe care primise ordin să-l verse de la oameni ca Suvorov, ordine duse la îndeplinire iar şi iar de Chuikov şi agenţii lui. Una era să lupţi împotriva unui inamic antrenat şi înarmat ca să ţi se opună, şi cu totul altceva să vezi acele sate depopulate de arme chimice şi bombardamente. Deşi Spetsnaz asprise mintea şi corpul lui Chuikov faţă de multe lucruri, nu îi îngheţase şi sufletul.

În scurt timp, începuse să-şi planifice fuga din ţara în care se născuse. Nu lăsa prea multe în urmă. Căsnicia lui, ce intervenise după ce fusese promovat la gradul de maior, se destrămase din cauza cerinţelor slujbei căreia i se dedicase. Lidia se plictisise să fie singură luni întregi, fără să ştie unde se afla el sau ce făcea Chuikov în afara apartamentului lor micuţ. Curând, el începuse să afle poveşti despre „vizitatorii” ei, deseori ofiţeri şi uneori simpli soldaţi din unităţile de armată convenţionale staţionate în apropiere. GRU îl informase sec că soţia lui devenise o târfă de cazarmă, culcându-se cu cine îi plăcea şi dezonorându-l ori de câte ori putea, cu amanţii ei. Îi arătaseră chiar şi fotografii făcute în taină. Mintea lui Chuikov se zvârcolise de durere şi şoc, când aflase cum se distra tânăra lui mireasă, în timp ce el trăia ca un câine, menţinându-şi sănătatea mentală cu gânduri la casa lui şi la soţia devotată.

Divorţul fusese aranjat de biroul legal al lui Suvorov şi Lidia fusese împachetată şi trimisă într-un orăşel îndepărtat, unde primise o slujbă umilă, de lipire a tălpilor unor pantofi ieftini, înainte ca aceştia să fie expediaţi ca articole de export către statele cliente ale Rusiei. Peter nu mai întrebase niciodată de ea după aceea, ştiind că dacă ar fi făcut-o, s-ar fi dezonorat în ochii superiorilor lui. Durerea produsă de trădarea ei fusese spălată în scurt timp cu sângele pe care fusese trimis să-l verse în Rhodesia şi în Africa de Sud, apoi în America Centrală, când acea porţiune a lumii începuse să se agite. Afganistan-ul fusese cel care,

în cele din urmă, îl scârbise pe Chuikov până la a-l duce la dezertare. Spetsnaz nu putea stinge simțul decenței, care sălășluia încă adânc în sufletul ofițerului sovietic, dar îl putea ajuta să supraviețuiască, odată plecat spre Vest.

Peter Chuikov, ca majoritatea bărbaților din unitățile de operațiuni speciale, era la bază o ființă umană, ca oricare dintre compatrioții lui. El poseda limite și talente care îl conduseseră spre genul de meserie pe care și-o alesese, și poate în cantități mai mari decât cetățenii obișnuiți. Dar Chuikov simțea durerea, îndura mâhnirea, lupta împotriva frustrării, fricii și eșecului la fel ca un poștaș, lăptar sau fermier care își duceau viața în soviete sau în orice alt sistem de guvernământ. La început i se păruse amuzant că atât de mulți oameni îi înțelegeau greșit caracterul, gândindu-se la el ca la un fel de supraom sau de animal sălbatic cu lesă scurtă, din cauza afilierii lui la Spetsnaz. Mai târziu, amuzamentul devenise amărăciune, când realizase că foarte puțini dintre camarazii lui ruși înțelegeau că pacea și siguranța de care se bucurau erau cumpărate parțial prin sacrificiile pe care el și tovarășii lui soldați, marinari și aviatori le depuneau pe masă. Mulți mercenari Spetsnaz se întorseseră la civilie după ce-și încheiaseră perioada de serviciu sub arme, dar numai ca să descopere că schimbările aduse prin îndeplinirea datoriei lor patriotice față de patrie se întorceau deseori împotriva lor într-o societate mai blândă, care prefera să pretindă că lumea era o Grădină a Raiului, fără nici un fel de șerpi în ea.

Din acest motiv, și din multe altele, colonelul Spetsnaz hotărâse să-și agațe armele în cui și să încerce să înceapă o viață pe care să o poată controla. Cu amândoi părinții morți, cu fosta soție culcându-se fericită cu jumătate din fabrica în care muncea și cu o legiune de camarazi morți, drept companie în nopțile de singurătate despre care era sigur că aveau să urmeze dacă evadarea lui avea succes, Peter Chuikov pusese la punct și

executase cea mai mare operațiune din cariera lui, propria lui dezertare.

Deschise ochii larg, tresărind, când își dădu seama cât de obosit era. Chuikov își permisese să ațipească, cu capul clătinându-se și înclinându-se, în timp ce întreaga lui viață i se derula în minte ca un documentar. Nu recunoscu fața omului aflat la doar câțiva metri de el și nici nu înțelese reacția instantanee față de pericolul reprezentat de mercenar, când acesta își roti carabina neagră spre corpul pe jumătate ascuns al lui Chuikov.

Într-o singură mișcare continuă, colonelul își ridică din poală pușca cu țeavă scurtă, și apăsă pe trăgaci de două ori la rând. Cercetașul Spetsnaz dispăru într-un nor de fum și plumb, rafala punctându-i fața și partea superioară a pieptului cu un tipar strâns, datorită distanței extrem de mici dintre ei. Peter Chuikov auzi focuri de armă izbucnind de mai jos, când restul echipei pușcașului mort reacționă la zgomotul luptei. Își prinse rucsacul cu o mână, strânse pușca de vânătoare în cealaltă și începu să se cațere mai sus. Lăsă Ruger-ul acolo unde se afla, nemaiavând timp să încerce să-l lege de rucsac sau să și-l agațe la spate. Pe deasupra capului lui trecu o rafală de foc automat, lovind copacii de deasupra și împroșcându-l cu frunze și bucăți din lemn. O a doua pușcă începu să tragă și ea, de data aceasta gloanțele nimerind mai jos de el, căci trăgătorul încerca să compenseze panta dealului pe care se aflau, precum și frunzișul dintre el și ținta care fugea.

Mintea lui Chuikov înregistră zgomotul produs de un avion care zbura exact pe deasupra lui. Câteva secunde mai târziu văzu cinci parașute înflorind la orizont, la mai puțin de patru kilometri distanță. Americanii sosiseră! Înfigându-și cizmele în solul moale, colonelul Spetsnaz se forță să înainteze mai repede, rotindu-se o clipă ca să trimită un baraj de foc automat, care mușcă

din panta dealului, distrugând tot ce se afla în calea peletelor şuierătoare. Auzi mai multe strigăte ale urmăritorilor lui şi o nouă rafală de foc în direcţia lui. Chuikov trecu peste coama dealului. Paraşutiştii ajunseseră deja la sol şi deveniseră invizibili.

— LALO, gândi el cu voce tare. *Foarte profesionist şi, ţinând cont de situaţie, foarte inteligent.*

Scoase baliza din containerul ei protector şi acţionă cele două comutatoare negre, după care apăsă pe butonul roşu unic de trei ori. O lumină verde începusă clipească într-o fereastră mică de pe faţa frontală a dispozitivului, comunicându-i lui Chuikov că sistemul funcţiona corect. Îndesă baliza în rucsac, închise fermoarul bagajului şi îşi reîncărcă puşca, cu îndemânare. Scoase din toc revolverul Beretta şi goli tot încărcătorul lui de cincisprezece cartuşe, reducând la tăcere sunetele scoase de urmăritorii lui înfuriaţi, care se aruncară la pământ ca să scape. Apoi, Chuikov începu să alerge din nou, în căutarea siguranţei, dar, mai ales, a libertăţii.

— Toată lumea e în picioare, Bo! Suntem gata de plecare!

Frank Hartung smuci pârghia de încărcare a Colt-ului Commando, simţind cum percutorul zbura în faţă, luând un cartuş din încărcătorul pe care-l umpluse înainte de paraşutare. Aterizarea lui Hartung îl zdruncinase pe bătrân pentru câteva secunde, căderea lui producându-se pe o grămăjoară pe jumătate îngropată de oase de elan, resturile festinului unei haite de lupi, cu câţiva ani înainte.

Focuri de armă de pe dealurile înconjurătoare trecură pe deasupra echipei ca un jet de apă rece.

— Se pare că băiatul nostru a intrat deja în belea până la genunchi, comentă Silver. O să activez receptorul ca să reperez dosul lui rusesc. Va dura doar un minut sau două.

Thornton aprobă din cap.

— Ar fi putut la fel de bine să fie ora nouă, cu lumina pe care o avem! Nu ştiu de când e în contact acest colonel, dar stă destul de rău, dacă ei îl urmăresc, indiferent cât timp durează asta.

Banion îşi exprimă şi el acordul.

— Aşa este. Vara de aici e o adevărată ticăloasă, atunci când e vorba de joaca de-a ascunselea. Pot să-l încolţească, dacă sunt suficienţi sau dacă el e rănit. Cred că Chuikov nu s-a gândit că vor ajunge la el atât de repede. Nu-l invidiez deloc, în clipa asta.

— L-am găsit! strigă Silver. Colonelul nostru nu are de unde să ştie că îl pot repera cu echipamentul ăsta. Unul dintre sateliţi a lăsat o şmecherie în spaţiu anul trecut, iar noi ne conectăm prin ea chiar acum. NSA ne-a programat receptorul pe frecvenţa pe care i-a spus-o el lui Foster. Chestia asta nouă nu numai că repereazǎ sursa de emisie, dar putem să o şi urmărim, dacă transmiţătorul se mişcă sau este mişcat.

— Deci, ne putem fixa pe el şi ne poţi conduce exact spre locul în care se află, corect?

— Te-ai prins, Bo. Şi nici nu va fi greu. Din ceea ce spune cutiuţa neagră a tăticului, dezertorul nostru se îndreaptă direct spre această zonă.

Bailey, pe care încă îl dureau dosul, spatele şi umerii din cauza tumbei triple pe care o făcuse la aterizare, spuse:

— Ţinând cont de rata focurilor de armă, îi înţeleg graba. Trebuie să ne grăbim, chiar dacă are numai cincizeci la sută şanse. La ce distanţă e, Jason?

Expertul în comunicaţii acţionă un comutator şi fu răsplătit cu un afişaj digital.

— Puţin peste patru kilometri, din locul în care stăm noi. Dacă îmi amintesc bine harta, terenul nu e prea rău. Va coborî la vale majoritatea drumului, dar există un râu care îl desparte de noi. Dacă reuşim să ajungem acolo, voi reuşi să plasez echipa

noastră chiar pe malul celălalt față de el, așa încât să poată să ne vadă.

— Să-i dăm drumul! comandă Thornton. Am mers prea mult până aici ca să lăsăm o bandă de nemernici de la Spetsnaz să plece cu premiul.

Membrii echipei Springblade săriră ca unul în picioare și începură să alerge în urma lui Silver, care înainta rapid. În fața lor se auzeau împușcături răzlețe, în timp ce urmăritorii lui Chuikov încercau să micșoreze distanța, cu amenințarea unui foc de armă atârnând deasupra capetelor lor ca un bocet de înmormântare.

Puşkin îşi croi drum printre ultimii doi oameni ai echipei lui. La picioarele lor zăcea cadavrul mutilat al lui Boris, a cărui faţă dispăruse.

— Naiba să-l ia! înjură maiorul transpirat.

Merseseră pe urmele lui Chuikov ore întregi, cu Kuşkin în frunte. Boris pierduse şi apoi regăsise cărarea ingenioasă aleasă de colonel, care îi conducea prin acea sălbăticie virgină, spre cine ştie unde.

— Doi luptători Spetsnaz ucişi şi noi nici măcar nu l-am rănit pe ticălos! Dacă continuăm aşa, Suvorov va trimite echipe după noi... asta dacă supravieţuim priceperii acestui nebun.

Antonov examina aria în care adormise Chuikov. El şi cu Igor începuseră să-l urmărească imediat ce auziseră bubuitura adâncă a carabinei, care împrăştiase bucăţi din Boris pe întreaga lizieră. Fiecare dintre ei consumase câteva încărcătoare în încercarea de a-l doborî pe fugar, însă fuseseră nevoiţi să îmbrăţişeze

chiar ei pământul, când acesta revărsase o rafală de cartuşe în direcţia lor. Sunetul şuierător al gloanţelor de mare viteză de 9 mm îi convinsese să se retragă, până când Puşkin stabilise următorul lor pas, la decizia lor contribuind şi sosirea avionului american, ce zburase deasupra capetelor lor.

— Şi-a abandonat carabina, aşa că nu mai e nevoie să ne temem de ţinta lui de la mare distanţă, tovarăşe maior. Nu am găsit nici o urmă de sânge. Se pare că omul se odihnea când cercetaşul nostru a dat peste el.

— De ce spui asta? întrebă Puşkin.

— Chuikov nu l-ar fi lăsat pe unul dintre noi să se apropie atât de mult decât dacă era rănit sau adormit. Ştim că au trecut deja mai mult de zece zile de când fuge. Rezistenţa lui e la pământ, puterea fizică a început să i se epuizeze, mai ales acum, când e în teren, cu un minim de raţii la dispoziţie. Cred că, pur şi simplu, a adormit după ce ne-a târât după el prin ţinutul ăsta blestemat, iar Boris nu a reuşit să tragă el prima lovitură.

Igor, care tăcuse până atunci, vorbi, în sfârşit. Era şocat până în măduva oaselor de faptul că un singur om ucisese cu atâta uşurinţă doi dintre tovarăşii lui, mai ales ţinând cont de faptul că nu văzuse niciodată atât de mulţi luptători Spetsnaz doborâţi într-un asemenea mod. Chiar şi când luptau împotriva *muj*, reuşeau să dea câteva lovituri proprii, dar aici Chuikov îi dobora ca pe nişte muşte, deşi se presupunea că *ei* îl vânau pe *el*!

— Avionul acela înseamnă că americanii sunt aici. Ce facem acum?

Puşkin îşi înclină capul într-o parte, ca şi cum uitase de huruitul puternic al motoarelor de deasupra, în timp ce se căţărase pe coasta dealului, sub ultimele focuri ale armelor lui Chuikov.

— Forțăm acum! Colonelul Chuikov se va îndrepta direct spre zona de recuperare, iar noi ştim că avionul nu a putut ateriza, ceea ce înseamnă că au lansat oameni care să recupereze premiul. Nu avem timp să aşteptăm sau să facem planuri. Acum nu mai putem decât să concurăm cu dorința lui Chuikov de a învinge şi cu a noastră de a nu pierde.

Antonov introduse un cartuş nou în camera armei sale şi o luă înainte, cu o expresie hotărâtă pe față.

— Nimeni nu pleacă acasă, tovarăşi. Nimeni nu pleacă acasă înainte ca Chuikov să fie mort!

Îşi aruncase rucsacul după ce parcursese jumătate de kilometru. Greutatea îl secătuia de prea multă energie, gând care îl zgudui în clipa în care realiză, pentru prima dată, ce vârstă avea. Acum mai căra cu el numai puşca, muniţia, pistolul şi cuţitul Bowie. Baliza, care îşi transmitea mesajul în mod constant, se afla deasupra inimii lui, într-unul din buzunarele jachetei de ploaie Goretex. Corpul îi era scăldat de sudoare şi îşi dorea să bea tot bidonul pe care şi-l agăţase în jurul gâtului, de o cureluşă. *Va fi timp pentru apă mai târziu*, îşi spuse. Deocamdată trebuia să conserve totul, de la muniţie, până la cele câteva batoane pe care le îndesase într-un alt buzunar al jachetei.

După ce trecuse pe celălalt versant al dealului, nu-i mai zărise pe oamenii care-l urmăreau. Chuikov spera că măcar rănise pe cineva, ţinând cont de toate cartuşele pe care le folosise. Oricum, era din nou la un fir de păr în faţa câinilor războinici ai lui Vasili, cu doi dintre nenorociţii aceia nebuni doborâţi sau

ucişi. Peter se întrebă cum suporta comandantul Spetsnaz două pierderi la rând. *Dacă fusese ales de Suvorov ca să conducă, atunci era cât se poate de furios*, se gândi Chuikov. În acelaşi timp, omul avea să înceapă să se ţină de program. Auzise avionul american zburând pe deasupra lor şi ştia că timpul pe care-l mai avea la dispoziţie era limitat. Chiar dacă, prin noroc, reuşeau să-l ajungă din urmă pe colonel, mai rămânea încă problema de a-l ucide. După aceea, mai era şi echipa americană, în legătură cu care Peter spera cu ardoare că nu va fi un element de paraşutişti format din doi oameni şi trei infanterişti marini. Nu că nu i-ar fi plăcut sau că ar fi avut o părere proastă despre capacitatea Corpului de Infanterie Marină de a se descurca pe câmpul de luptă — era chiar ceea ce el spera — că Foster reuşise să sperie pe cineva care înţelegea ce ameninţare reprezenta o echipă Spetsnaz. Era probabil ca paraşutiştii şi infanteriştii marini să dorească să-l dezarmeze pe Chuikov înainte de extragere, iar asta nu avea să se întâmple. Mai bine să scape de americani şi să se îndrepte spre Canada, decât să suporte stupiditatea lor, în timp ce îngerii lui Suvorov mişunau în jurul lor, dornici să ucidă.

După ce îşi fixă pentru a doua oară direcţia cu ajutorul compasului, Peter începu să coboare spre râul pe care ştia că trebuia să-l traverseze înainte să ajungă în linie dreaptă cu zona de lansare. Cinci paraşute însemnau cinci oameni. Cu puţin noroc, ei îl reperaseră deja şi, atâta timp cât reuşea să se mişte în linie dreaptă, baliza putea să-şi îndeplinească rolul. Cum echipa de extragere nu avea de unde să ştie cât de departe avusese loc schimbul de focuri faţă de locul în care aterizaseră ei, era imperativ ca Chuikov să câştige cât mai mult teren posibil. Râul urma să prezinte o problemă, fiind poate imposibil de traverşat în locul în care îl ducea azimutul fixat de el. Apoi mai trebuia

să se gândească cum să abordeze un astfel de obstacol fără nici o acoperire, poate sub tirul echipei Spetsnaz.

Ei, ce-o fi o fi, îşi spuse el. O mişcare deasupra lui îi aminti bărbatului epuizat că vânătoarea reîncepuse. Zărind o cascadă mare în stânga a direcţiei indicate de compasul lui, Chuikov începu să coboare rapid pe faţa plină de şisturi a muntelui, spre marginea râului. Zgomotul înaintării lui se reverbera în sus, ajungând la urechile urmăritorilor lui şi dându-le un nou imbold, când aceştia realizară cât de aproape erau de prada lor.

Antonov văzu primul silueta care înainta în salturi. Se opri şi îşi lipi patul carabinei de umărul scăldat în sudoare. Se forţă să respire în încet, urmărind înaintarea lui Chuikov şi potrivind pasul lui neregulat cu deplasarea cătării frontale a puştii AR-15. O apăsare rapidă a trăgaciului fu răsplătită cu oprirea bruscă a ţintei, care îşi apăsa cu o mână partea de jos a spatelui. Apoi, colonelul începu să alerge din nou. Antonov trimise alte câteva cartuşe de 0,223 spre om, înainte ca acesta să dispară în pădure, fiecare glonte săpând în pământ, în momentul impactului, cu o fracţiune de centimetru în spatele sau în faţa bărbatului rănit.

— L-am atins! exclamă Antonov, când Puşkin veni lângă el. L-am lovit la baza spatelui. Am ratat coloana vertebrală, căci altfel s-ar fi prăbuşit. Dar l-am rănit, asta e sigur!

Puşkin aprobă viguros din cap, inspirând cantităţi uriaşe de oxigen în plămâni. Igor se opri alunecând în spatele lor, şi căzu când şisturile desprinse de sub picioarele lui cedară şi îl făcură să-şi piardă echilibrul.

— La naiba! mârâi luptătorul de comando căzut, în timp ce Puşkin îl ajuta să se ridice în picioare.

— Ce este acolo jos? întrebă Puşkin. Ce este sunetul acesta, ca o sută de tunuri care trag toate odată?

— Este o cascadă, tovarăşe maior. Sunt câteva lângă oraşul în care am crescut. După sunet, aceasta pare să fie una masivă.

Puşkin îi mulţumi lui Igor pentru informaţie. Nu se ştia niciodată de unde veneau acei oameni sau de ce hotărâseră să-şi petreacă vieţile aşa cum o făceau. Igor nu era numai luptător de comando, ci şi pilot calificat. În puţinul timp liber pe care-l avea, picta, unele dintre operele lui fiind atât de bune, încât erau atârnate în sălile de masă ale Spetsnaz din întreaga Rusie şi nu numai. Puşkin nu ştia sigur ce alte talente avea omul. Adunaseră o echipă foarte amestecată.

— Trebuie să pornim acum, tovarăşe maior. Din câte cred eu, ori a căzut, ori caută un loc în care să se ascundă şi să aştepte să fie găsit de americani. Dacă foloseşte o baliză ca să-i ghideze, atunci e doar o problemă de timp. Dacă întârziem prea mult, s-ar putea să avem de înfruntat o întreagă echipă de şoc a Beretelor Verzi.

Puşkin îi făcu semn lui Antonov să preia din nou conducerea. Spera că prietenul lui va stabili primul contactul şi îl va ucide pe Chuikov într-o confruntare faţă în faţă. Când aveau să se întoarcă la Moscova, urma să-i propună pe amândoi oamenii lui pentru decoraţie, mai ales pe Antonov, care merita cel mai mare premiu pe care-l putea oferi Kremlinul, pentru serviciile aduse de el cauzei comunismului internaţional. Cei trei bărbaţi începură să coboare dealul în salturi, de sub picioarele lor sărind şisturi mici, în timp ce înaintau pe masa de stâncă desprinsă, ca nişte surferi camuflaţi. Fiecare se oprea brusc, acoperindu-i pe ceilalţi doi, până când era rândul lui să se descurce pe panta abruptă.

După câteva minute pătrunseră toţi trei din nou între copaci, mugetul milioanelor de litri de apă ajungând la urechile lor ca toba unui uriaş.

Chuikov înțepeni când cartuşul i se înfipse în partea inferioară stângă a spatelui. Simți cum i se încordau muşchii stomacului, când proiectilul de 0,223 lovi o coastă, crăpând-o în două locuri. Durerea provocată de deschiderea stomacului îl făcu să se clatine, numai voința de supraviețuire, puternică ca o stâncă, împingându-l până la adăpostul copacilor. Brusc, prin ceața produsă de rană, maestrul în arta luptei zări o cărare bătătorită de animale, care conducea în jos. Comandând picioarelor să se mişte spre acel drum micuț, Chuikov scoase o fâşie de pânză bleumarin din jacheta Gortex. Îşi smulse hainele din centură şi găsi, prin pipăire, gaura de ieşire din stomac. Din crater ieşea o bucată de intestin alb, ca o limbă obscenă. Având pe față o mască încrâncenată de hotărâre neclintită, Chuikov începu să împingă bucata de pânză adânc în stomac. Efortul îl doborî în genunchi pe cărare, şi puşca i se desprinse, când se încovoie de o durere atât de acută încât avu impresia că îi va exploda capul. Creaturi întunecate, ca nişte fantome, pluteau în fața ochilor lui. O dâră lungă de sânge i se prelingea peste buza inferioară şi aluneca cu viteză, amestecându-se cu praful de pe jos. Chuikov simți cum i se deschidea băşica şi un şuvoi cald de urină îi uda indispensabilii şi se prelingea pe partea interioară a ambelor coapse.

Sunt al naibii de terminat, îşi spuse el şi, înregistrând formularea chiar în timp ce o formula, pe trăsăturile lui palide apăru un zâmbet chinuit.

Deasupra şi în spate auzea şisturile desprinse de mai multe perechi de cizme. Prinzând puşca cu amândouă mâinile, Peter îşi forță mai întâi capul să se ridice, iar apoi şi corpul.

Sunt un Spetsnaz! murmură el încet, iar şi iar. *Sunt un Spetsnaz!*

Efortul aproape că îl ucise pe loc, chiar în clipa aceea, dar dintr-o dată se trezi din nou în picioare, înaintând poticnit pe cărare.

Thornton şi echipa lui alergau acum cât de repede puteau. Bo ordonă abandonarea rucsacelor după prima sută de metri, păstrând la ei doar LBE-ul şi armele. Silver stabili un ritm criminal, sărind peste buştenii căzuţi sau printre stânci care puteau frânge glezna unui om într-o duzină de locuri, dacă îşi aşeza cizma greşit. Sunetul respiraţiei lor era îngrozitor, înghiţindu-i în frenezia controlată a înaintării. Se aflau cu toţii într-o condiţie fizică superbă, cu Hartung rămânând la coada coloanei şi strigând încurajări, în timp ce se îndreptau spre râu. Nici unul dintre ei nu vroia să cadă sau să încetinească, indiferent de mesajele descurajatoare trimise de corpurile lor. Spetsnaz ținea strâns receptorul într-o mână, folosind-o pe cealaltă ca să-şi păstreze echilibrul, în timp ce îşi conducea camarazii spre destinaţia lor, aflată acum la mai puţin de un kilometru distanţă.

— Intestine umane.

Antonov se ridică din locul în care îngenunchease o clipă, cu o bucată de carne însângerată între degetele lui groase.

— E de mirare că tipul mai trăieşte după ce a fost lovit astfel, continuă el.

Igor aprobă din cap, cu carabina AR-15 ridicată în poziție de tragere şi cu ochii învârtindu-se în orbite ca două picături de apă îngheţată pe o plită fierbinte.

— Se îndreaptă în continuare spre apă, ca un animal rănit. I-am găsit rucsacul, dar nu şi alte arme, deci este încă înarmat...

— ... Şi, deci, periculos, încheie Puşkin.

Vânătoarea se apropia de sfârşit. Puşkin simțea asta, putea să o miroasă la fel de uşor cum simțea mirosul dulce al sângelui lui Chuikov de pe cărare, din locul în care căzuse. Americanii nu aveau cum să ajungă la ofițerul sovietic la timp ca să-l ajute. Balizele erau utile numai dacă erau staționare, iar Chuikov numai aşa nu era. Îşi putea imagina frustrarea echipei de salvare de

a fi obligați să privească semnalele dispozitivului de ghidare apărând și dispărând, după cum omul rănit se prăbușea pe versantul dealului. Mai devreme sau mai târziu aveau să dea peste ceea ce le pregătiseră Pușkin și oamenii lui. O lecție la care se vor gândi toți viitorii trădători.

— Urmăriți-l cu atenție, îi sfătui ofițerul triumfător. Mai are încă pușca aceea blestemată și, probabil, un pistol și un cuțit. Un urs rănit este cea mai groaznică creatură cu care te poți întâlni pe neașteptate, și asta a devenit colonelul nostru.

Împingându-l pe Igor într-o parte, Antonov o luă înainte pe cărare. Pușkin îl lovi pe umăr pe soldat, în semn de încurajare, și ocupă poziția din ariergardă, măturând flancurile cu priviri vigilente și privind în sus, în eventualitatea că omul găsise puterea să se urce într-un copac și să le aștepte sosirea. Văzuse răniți făcând lucruri și mai ciudate, pe terenuri mai dure chiar decât acela. Moartea a doi veterani Spetsnaz stătea mărturie pentru capacitatea lui Chuikov de a ucide de la mică distanță.

Înaintară zece minute, urmărind picăturile de sânge uriașe ce punctau cărarea. Antonov ridică o mână ca să oprească înaintarea lor, se întinse la pământ și se târî pe o lespede acoperită cu iarbă care oferea o vedere asupra apelor albe ale râului de mai jos. Examinând cărarea care înainta șerpuită pe marginea apei, sergentul-major fu impresionat de frumusețea absolută a scenei. Cascada se înălța aproape treizeci de metri deasupra suprafeței râului pe care-l hrănea. Deși avea vreo cincisprezece metri lățime, sunetul pe care-l făcea era la fel de asurzitor pe cât era priveliștea de frumoasă. Antonov tocmai vroia să facă semn echipei să-și continue înaintarea, când zări o mișcare bruscă. Ridicându-și pușca, abia reuși să-i zărească silueta lui Chuikov, care se târa pe o platformă stâncoasă, ce ducea sub adăpostul protector al apelor albe ale cascadei. Riscând totul,

ţintaşul Spetsnaz goli un încărcător prin vălul ceţos, nesigur de precizia lui, dar convins de poziţia victimei.

— L-am văzut, Iuri! strigă el în spate, celor doi însoţitori ai săi. Este sub cascadă, pe o platformă. S-ar putea să-l fi lovit, dar nu avem cum să ne dăm seama decât dacă intrăm după ticălos.

Bătându-l pe Igor pe umăr, Puşkin îi dădu binecuvântarea. Antonov ar fi trebuit să aştepte până se apropiau mai mult de colonel, înainte să tragă. Acum, dacă acesta trăia încă, ştia cât de aproape erau. Puşkin nu-şi făcea probleme dacă să-l ucidă sau nu pe Chuikov, ci în legătură cu cât de mulţi dintre ei vor fi necesari ca să o facă. Igor porni, ţinându-şi carabina coborâtă, în timp ce avansa pe cărare, pe urmele lui Chuikov. În timp ce Puşkin îi acoperea de pe deal, văzu cu satisfacţie cum Igor ridică în sus puşca abandonată, după care o aruncă în râu. Cei doi ruşi se despărţiră, făcându-şi semne cu mâna în legătură cu ceea ce trebuiau să facă. Puşkin îi pierdu din ochi pentru o clipă, când spray-ul puternic al cascadei se înălţă, înnourându-i câmpul vizual asupra acţiunii care se desfăşura mai jos. *De acum, în orice clipă,* îşi spuse el. Colonelul Peter Chuikov urma să devină istorie, o legendă în propria lui minte, o cifră în dosarul deja impresionant al lui Puşkin.

Gloanțele i se înfipseră în glezne ca nişte viespi. Chuikov se rostogoli cu spatele lipit de peretele de stâncă alunecos, simțind cum fragmente de gloanțe şi piatră îl înțepau din toate părțile. De ce nu fusese ucis atunci şi acolo, nu ştia. Tot ce conta era faptul că era încă în viață. Îşi scoase revolverul Beretta din toc şi privi cu o fascinație întunecată cum arma îi aluneca dintre degetele zdrobite şi frânte. Încercarea de a-l recupera eşuă, iar pistolul alunecă de pe bordură, în apele învolburate de la buza acesteia. Îşi căută cuțitul, dar descoperi că îl pierduse undeva în spate, pe cărare. Chuikov îşi lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de stânca rece, şi îşi lăsă gândurile să zboare în sus, departe de oroarea ce se apropia.

Fusese o cursă bună. Ar fi trebuit să-şi imagineze că Suvorov se va mişca mai repede decât te-ai fi aşteptat de la un bătrân, dar aşa acționa întotdeauna Vasili: rapid şi în cel mai neaşteptat mod. Totuşi, ticălosul cu părul cărunt nu va avea satisfacția de

a-şi vedea microcipurile înapoiate. Chuikov le trimisese de la Valdez, imediat ce sosise acolo, unui curier sigur din Los Angeles. Dacă Peter nu lua legătura cu el într-o săptămână, cipurile urmau să fie înaintate colonelului Foster. *Iar asta îi va aduce acestuia o zi bună şi o carieră frumoasă*, îşi spuse Chuikov, zâmbind. Era ultima mişcare Spetsnaz, cea mai bună viclenie fiind cea pe care vrei cel mai mult să o crezi, încă de la început.

Rusul simţea cum picioarele îi sângerau puternic, dar nu se deranjă să se uite la ele, pentru că ştia că nu mai avea ce face. *Lasă-i pe americani să o dea în bară cu operaţiunea de salvare,* se gândi el morocănos. Toţi banii lor şi timpul pierdut nu dovediseră altceva decât că rămăseseră nişte copii în jocul operaţiunilor speciale. Avu senzaţia că peştera lui îngheţată devenea mai întunecată, apoi realiză că murea. În faţă îi apăru faţa Lidiei, iar zâmbetul ei îl făcu să-şi simtă stomacul încălzindu-se, la amintirea momentelor lor bune, oricât de puţine fuseseră ele. Nu mai auzea zgomotul cascadei şi nici nu îi mai păsa de asta. Viaţa fusese frumoasă. Ar fi fost şi mai bună dacă ar fi avut mai mult grijă, dacă s-ar fi mişcat puţin mai încet... sau mai rapid, după cum se dovedise... sau poate dacă i-ar fi abordat pe englezi cu propunerea lui.

Chuikov îi simţi apropiindu-se, la fel cum un lup simte dispoziţia haitei schimbându-se, atunci când realizează că unul dintre ai lor e la pământ şi e prea slab ca să mai lupte. Temându-se şi urând slăbiciunea în rândurile lor mai mult decât moartea în sine, ei atacă, muşcând şi sfârtecându-l pe fratele lor mort, până când nu mai rămân decât zgârciuri şi oase, iar pământul de sub ele este un covor roşu. El era acel lup căzut, iar haita îi mirosea urmele, se repezea la gâtul lui şi se pregătea să-l scoată din joc pentru totdeauna.

— Naiba să-i ia, şopti Chuikov, adresându-se goliciunii din jurul lui. Am fost mai bun decât cinci dintre ticăloşi.

Închise ochii şi aşteptă chemarea doamnei cu coasa cu toată demnitatea care-i rămăsese. Afară izbucniră focuri de armă, al căror sunet abia dacă îl deranja pe războinicul adormit.

Thornton deschise focul de pe malul îndepărtat, rafala lui izbindu-l pe Igor în piept, trântindu-l în râul învolburat, înainte ca Antonov să aibă timp să reacţioneze. Omul rămase la suprafaţă pentru o clipă, cu mâna întinsă spre sergentul rus, într-o rugăminte de ajutor, după care curentul îl trase la fund. Antonov se învârti pe loc şi alergă spre adăpostul oferit de nişte bolovani acoperiţi de muşchi, dar picioarele îi fură retezate din spate, când Hartung trase în el un încărcător SEAL întreg, din ascunzătoarea lui aflată puţin mai jos de locul în care Thornton îşi aruncase carabina goală şi alerga acum spre baza cascadei.

Lui Puşkin nu-i venea să-şi creadă ochilor! Moartea bruscă a lui Igor păruse mai întâi o glumă. Cum era posibil ca Chuikov să continue să lupte? Apoi răpăitul armelor de foc mici ajunse la urechile maiorului sovietic, peste zgomotul cascadei şi el văzu cum Antonov era secerat în mijlocul şuvoiului. Încercând să creeze un foc de acoperire pentru prietenul şi camaradul lui,

Puşkin trase şi el, din poziţia lui. Eforturile lui fură răsplătite cu un zid de foc de la cel puţin trei alte arme, pe care nu reuşi să le localizeze. Se trase înapoi, realizând că misiunea eşuase. Era posibil ca Chuikov să fie încă în viaţă şi, cu americanii acolo, nu mai avea nici o speranţă să schimbe asta. Întorcându-se să pornească înapoi în pădure, pe propriile urme, Puşkin se trezi în faţa uneia dintre cele mai mari creaturi ale Domnului.

Grizzly-ul din Alaska îşi croia drum pe cărare spre gaura lui de pescuit preferată, când remarcase mirosul străin, de om, pe domeniul lui. Cu vederea lui slabă, dar cu ajutorul simţului puternic al mirosului, ursul masiv îl urmărise pe invadator şi acum îl mătură de pe picioare cu o lovitură a labei uriaşe. Fără să aştepte ca omul să se ridice, ursul se prăvăli peste el, înfigându-şi picioarele din spate, cu ghearele lor ca nişte lame, în stomacul moale şi apăsându-şi amândouă picioarele în jos, cu toată presiunea muşchilor uriaşi. Urletul corpului care se zbătea cu furie nu se auzi până la cei de pe cealaltă parte a râului, care priveau scena amuţiţi. Când termină, ursul prinse corpul de umărul dizlocat şi îl trase în pădure, unde îşi putea savura masa fără să fie deranjat.

Thornton ajunse la marginea lacului mare şi se scufundă fără să ezite. Lovi cu picioarele cu putere şi înaintă împotriva curentului, ieşind chiar sub căderea de apă ce forma faţa cascadei. Chiar lângă el era întins corpul unui om. Bo nu-şi putea da seama dacă trăia sau nu. Apropiindu-se, războinicul apărut din apă îşi scoase cuţitul rusesc balistic din teacă, ţintind lama mortală spre baza gâtului omului.

Capul lui Chuikov se rostogoli într-o parte. Când deschise ochii, văzu o figură din iad, privindu-l fix, şi forma familiară a unui cuţit balistic Spetsnaz la doar câţiva centimetri de gâtul lui.

— Ah, aţi ajuns, în sfârşit. Ucide-mă şi fii blestemat!

Spunând asta, Chuikov îl scuipă pe Thornton direct în faţă.

— Ticălosule! scuipă şi Thornton.

Ridică degetul de pe trăgaciul cuţitului şi îl băgă în teacă. Apoi, trăgându-l pe om pe bordură în timp ce lupta împotriva curentului puternic cu o singură mână, Bo ajunse în sfârşit la platforma de stânci, unde îl aştepta Mike. Ajunşi pe pământ uscat, auziră cum Backhawk se apropia, echipa lui medicală fiind alertată datorită gândirii rapide a lui Silver de a lua cu el o staţie radio de buzunar pentru comunicaţii FM, pentru eventualitatea în care aveau nevoie de ajutor.

— O să trăiască? întrebă Frank.

— Cine ştie? Dacă nu, oricum noi am făcut tot posibilul. Unde sunt băieţii din Spetsnaz?

Întorcând capul ca să îl vadă pe Bailey ghidând elicopterul Gărzii Naţionale, Hartung făcu semn spre râu.

— Doi sunt morţi în urma schimbului de focuri, al treilea a întâlnit un tip solid şi păros, care l-a invitat la masă. Nu cred că trebuie să ne mai facem griji în privinţa lui.

Thornton se uită în direcţia indicată de Hartung, dar nu văzu altceva decât frumuseţea sălbatică a Alaskăi. Lângă el, Chuikov strânse mâna lui Bo, într-un mesaj pe care îl înţeleseră amândoi.

Colonelul Peter Chuikov era în sfârşit un om liber.

Bannion luă poziţia clasică a căutătorului de urme, cu amândouă mâinile întinse, aşa încât, din spate, părea un „T” uriaş. Elicopterul începu să planeze, pe fiecare tălpică a lui, stând câte un membru al echipelor de salvare paraşutate, în picioare, cu trusele medicale atârnate la spate, în timp ce se pregăteau să aterizeze şi să ajute echipa lui Thornton în tratarea rănilor din timpul luptei. Silver îngenunche pe o margine a zonei de aterizare, cu microfonul staţiei radio lipit de buzele care se mişcau rapid, dând indicaţii de aterizare pilotului. Un al doilea elicopter se învârtea la câţiva kilometri distanţă, aşteptând să-i ridice pe cei rămaşi la sol, după ce elicopterul medical pornea spre Fort Richardson, în Fairbanks.

Thornton se ocupa cu pansarea rănilor colonelului rus cu tot ce avea la îndemână. Bandaje duble Ace-Wraps în jurul picioarelor, ca să oprească curgerea sângelui, un IV plasat repede la locul lui ca să suplinească fluidele pierdute de corpul rănitului,

o seringă cu morfină, ca să aline durerea pe care era evident că o simţea Chuikov, totul fiind administrat cu îndemânare şi eficienţă, datorită anilor de experienţă şi antrenament pe care-i avea Bo în executarea acestor sarcini.

— Arată ceva mai bine, dacă se poate spune aşa, decât atunci când l-am găsit.

Thornton aprobă din cap la observaţia lui Hartung.

— Probabil că bietul ticălos a crezut că sunt unul de-ai lui. A spus ceva repede pe ruseşte, atunci când l-am atins, după care m-a scuipat în faţă.

Hartung râse, sunetul fiind acoperit de zgomotul elicelor aparatului de zbor ce se afla deasupra locului ales în grabă de Mike ca zonă de aterizare. Urlând ca să fie auzit, veteranul îi spuse şefului echipei sale că se gândise să facă o recunoaştere scurtă a malului opus, pentru eventualitatea în care vreunul dintre ucigaşii Spetsnaz rămăsese în viaţă. Thornton aprobă şi se retrase de lângă Chuikov, când sanitarii paraşutişti alergară spre ei, făcându-i semne din cap şi cu mâna că din acel moment îl preluau ei pe rus. În timp ce cel mai bun specialist în traume evalua rapid opera lui Thornton, cei doi membri ai echipei Springblade se retraseră spre cascadă.

— O să-i lăsăm aici pe Mike şi pe Ranger, ca să ne acopere spatele. Vreau ca Bailey să se ducă cu Chuikov, ca escortă, până ce acesta ajunge în mâini sigure. Numai Dumnezeu ştie cine va aştepta aterizarea Hawk-ului, şi nu vreau ca Compania sau FBI-ul să ni-l fure pe băiatul nostru de sub nas, după ce am trecut prin atâtea.

Hartung mormăi aprobator. Întorcându-se aşa încât să poată vedea restul echipei, Hartung emise o serie de semnale cu mâna şi braţul, pentru fiecare om, indicându-le ce trebuiau să facă şi ce plănuiseră el şi Thornton. Bailey îşi află primul instrucţiunile, se repezi pe lângă sanitari şi se căţără la bordul lui Blackhawk,

în timp ce masivul aparat de zbor se ridica în aer. Bannion şi Silver, care asiguraseră paza în timpul secvenţei de evacuare, coborâră până la marginea râului, unde ocupară nişte poziţii din care să-i poată acoperi pe Thornton şi pe Frank, în timp ce aceştia porneau în recunoaştere, pe celălalt mal. Toţi se aplecară când pilotul activă arderile finale, după care elicopterul masiv se roti la mică înălţime şi urcă rapid, spre siguranţa cerului. Thornton răspunse la salutul lui Bailey, ridicând degetul mare în sus. Brusc, totul deveni tăcut, cu excepţia mugetului cascadei şi al apei care cobora rapid în josul râului.

Silver făcu semn că ordonase aparatului de zbor de recuperare să-i aştepte câteva minute şi primi o aprobare scurtă din cap a lui Thornton, care intră în torentul rece, prin care mai trecuse deja o dată. Bannion şi Silver începură să măture malul opus cu Colt-urile lor, gata să secere orice semn de opoziţie şi-ar fi arătat capul urât, în clipa în care echipa de recunoaştere era vulnerabilă. Hartung intră în torent în spatele lui Bo, cu puşca atârnată la gât. Cei doi bărbaţi aveau nevoie de ambele braţe libere, ca să se poată trage în lungul ieşiturii de stâncă ce traversa râul dintr-o parte în cealaltă. În câteva minute reuşiră să-şi încheie traversarea tensionată, căci nici unul dintre ei nu ştia dacă echipa Spetsnaz era scoasă din acţiune sau pur şi simplu o făceau pe morţii. Târându-se pe mal ca un şarpe, Thornton avansă rapid în iarba înaltă până la genunchi, care abia dacă îi ascundea silueta gata de luptă de ochii echipei de acoperire. Hartung îl urmă, hotărând să se strecoare pe lângă Bo, şi pe o movilă de bolovani acoperiţi de muşchi, loc de unde îl putea acoperi pe comandantul său, în timp ce acesta avansa mai adânc în pădure.

Thornton aruncă o privire în direcţia lui Bannion care îi făcu semn că totul părea în regulă, din locul în care stăteau ei. Confirmându-şi în tăcere intenţiile cu Frank, Bo înaintă spre

locul în care Puşkin se întâlnise cu domnul Urs. Pe măsură ce se deplasa prin umbra pădurii, auzi sunete de oase frânte şi lichid vărsat. În sufletul lui, Bo ştia că totul se terminase. Văzuse un soldat rus dispărând sub apele torentului, care îl luase cu el, după ce rafalele echipei îl aruncaseră de pe mal. Hartung raportase moartea celuilalt rus, deşi Bo nu ştia unde şi cum avusese loc aceasta. Trebuia să-l creadă pe Frank, care tocmai ajunse lângă el, în timp ce se târa încet pe dealul abrupt, spre locul de dejun al ursului, care se afla exact deasupra lui. Cățărându-se rapid, Thornton ajunse la locul în care Puşkin îşi întâlnise soarta, porțiunea acoperită de sânge şi bucăți de uniformă marcând locul. Scoțând o grenadă, pentru cazul în care ursul nu se săturase, Thornton se apropie de picnicul în plină desfăşurare. Privind în jos, văzu o geantă cu documente care căzuse de pe harnaşamentul de luptă al lui Puşkin. Exteriorul era plin de sânge lipicios, dar în rest părea nevătămată.

Câteva secunde mai târziu, mintea lui Thornton se revoltă la imaginea creaturii uriaşe care îşi înfigea adânc boul turtit în carcasa distrusă a lui Puşkin, dinții şi limba vietății lucrând la unison, ca o măcinătoare uriaşă, în timp ce bestia înghițea o cantitate mare de intestine umane. Bo simți o uşoară senzație de vomă, mirosul ursului şi al mâncării lui combinându-se într-o duhoare copleşitoare, în pulberea fină şi dulce a cascadei. Controlându-şi reacția naturală la scena primitivă care se desfăşura în fața lui, şeful echipei Springblade se lipi de pământ, forțându-se să asiste la sfârşitul maiorului Iuri Puşkin, în labele simbolului lui național. *Ce ironie*, îşi spuse Bo, în timp ce ursul găsea cu laba muşchiul inimii distruse. *Ursul rus îi devorează pe ai lui cam în acelaşi mod.* Uniunea Sovietică nu era decât o bandă de națiuni satelit captive, ținute în frâu de puterea şi

foamea Rusiei. Thornton se retrase cu oroare, când ursul imens își înălță capul uriaș spre cer și scoase un râgâit satisfăcut, care pornea din adâncul stomacului acum plin.

Fosta Beretă Verde se răsuci încet pe călcâie, îndepărtându-se în tăcere de orgia sângeroasă care îi rămăsese înscrisă pentru totdeauna în minte. Era timpul să plece acasă.

Frank era ca o pisică uriașă camuflată. Se strecura spre locul în care dispăruse rusul, înaintând aplecat peste carabina neagră și cu capul drept, așa încât să-și poată roti privirea pătrunzătoare în toate direcțiile. Hartung știa că-l nimerise pe rusul solid cu o rafală serioasă de cartușe nimicitoare de 0,233, care îl făcuseră pe mercenarul Spetsnaz să se învârtă în loc, în momentul în care proiectilele îi sfâșiaseră picioarele. Era posibil ca o parte din gloanțe să fi pătruns și în partea inferioară a abdomenului soldatului, caz în care acesta ar fi trebuit să zacă mort, undeva în apropierea zonei în care se târa Frank. Cu toate acestea, Hartung știa că unii nu rămân întotdeauna morți, căci în lunga lui carieră de războinic de profesie văzuse de mai multe ori oameni revenindu-și după răni fatale, ca să mai apese încă o dată pe trăgaci, înainte să traverseze în partea cealaltă a Stixului.

Hartung auzi sunetul familiar al lamei cuțitului balistic, care își părăsea adăpostul de oțel. Întorcându-se pe jumătate, știu că era prea târziu ca să evite împunsătura mortală a cuțitului cu arc rusesc, tras dintr-o ascunzătoare aflată la numai trei metri de el. Frank simți cum lama propulsată de arc îi zgârie obrazul, marginea ascuțită ca un brici crestându-l, așa încât un val de sânge i se revărsă pe față ca un torent purpuriu. Mercenarul din grupul de Operațiuni Speciale se lăsă în genunchi, apăsând deja trăgaciul Coltului, când își dădu seama că omul pe care îl avea în față era deja pe moarte. Fața pământie a lui Antonov îl privea de sub un acoperiș des de tufe, unde omul rănit își târâse corpul zdrobit, după ce rafala lui Hartung îi zdrobise fatal picioarele.

— Aşa cum spuneţi voi, americanii, a fost la un fir de păr, dar degeaba, zise răguşit muribundul.

Hartung privi cu prudenţă cum lansatorul gol se rostogolea din mâna rusului.

— Cât de rău eşti lovit? întrebă, ştiind că era întrebarea cea mai tâmpită şi, în acelaşi timp, cea mai importantă pe care o putea adresa un soldat altuia.

— Foarte rău, spuse şuierător Antonov. Nu trebuie să fii îngrijorat, americanule. Nu mai am ce câştiga din moartea ta.

Hartung se apropie de subofiţerul rănit. Se lăsă cu grijă pe pământul moale, stând în stil indian în faţa lui, cu Coltul pe genunchi, cu ţeava la câţiva centimetri de capul soldatului rănit.

— Eu sunt cel care te-a împuşcat, dacă te interesează cumva.

Antonov râse slab, apoi îl privi cu atenţie pe omul care-i luase viaţa. Cei doi luptători se recunoscuseră cumva, o recunoaştere neatinsă de morala sau idealurile lor politice. Erau cai de luptă, căliţi în bătălii şi crescuţi de cei mai buni din meseria lor.

— Cum te numeşti? întrebă Antonov.

— Hartung. Frank Hartung, în retragere.

Antonov scuipă un ghemotoc de sânge strălucitor printre buze, imagine care îl făcu pe Hartung să-şi întoarcă privirea, într-un moment de stânjeneală.

— Eşti acel Frank Hartung care a fost în Vietnam? Şi în Coreea, cred. Aşa este?

Hartung răspunse privirii întrebătoare a omului.

— Mda. De unde cunoşti numele?

Un râs slab scăpă din gura lui Antonov, care savura confuzia de moment de pe faţa lui Hartung.

— Semănăm foarte mult, prietene. Spetsnaz are fişierele lui, iar noi avem studii de teren, la fel ca forţele voastre speciale.

Eşti un fel de legendă printre noi, deşi credeam că te-ai retras din afacerea asta, anul trecut.

Fu rândul lui Frank să râdă.

— Aşa esta, Ivan. Dar prostia asta îţi intră în sânge...

În timp ce Hartung vorbea, corpul lui Antonov se cutremură din cauza unui acces lung de tuse înecăcioasă. Pentru o clipă, Frank avu impresia că omul o să moară, dar subofiţerul rus inspiră adânc şi îşi reveni, după scurt timp.

— Cum este durerea? Vrei ceva contra ei?

Stratul de praf şi sudoare încrustat pe faţa rusului se crăpă într-o expresie recunoscătoare.

— Nu. Am luptat cu durerea şi împotriva ei toată viaţa, Frank. E rău, nu? Dar nu atât de rău încât să nu o pot învinge până când uşile morţii se vor deschide pentru mine. Ceilalţi, camarazii mei, sunt morţi cu toţii?

— Mda, i-am doborât pe toţi, cu excepţia unuia pe care l-a mestecat un urs blestemat. Trei, cu tine cu tot... asta a fost mărimea echipei tale, nu?

Antonov aprobă din cap, orice încercare de duplicitate dispărând, când se simţi răvăşit de un nou atac al luptei de a rămâne în viaţă.

— Cel de pe mal a fost comandantul nostru. Maiorul Puşkin. Un urs, ai spus? Ce sfârşit pentru un ofiţer Spetsnaz, nu crezi, Frank?

— Naiba să mă ia dacă ştiu. Mie mi s-a părut că ursul l-a făcut una cu pământul pe ticălosul de Puşkin. Partenerul meu verifică chiar acum rămăşiţele.

— Chuikov?

Frank oftă când auzi întrebarea, ştiind că răspunsul lui va frânge inima războinicului profesionist.

— Trăieşte. Aproape că aţi reuşit, dar am ajuns la el la timp. Crede că o să scape.

Antonov nu mai reuşi să suporte durerea. Corpul i se arcui pe spate, balta de sânge de sub el lărgindu-se, în ciuda încercărilor de a-l opri, cu fâşii rupte din tunica lui de luptă, după ce fusese rănit. Hartung văzu ochii omului holbându-se din cauza efortului de a nu ţipa şi văzu cum vârful limbii rusului era retezat de dinţii albi ai acestuia, care muşcau din pielea rozalie. Frank scoase o seringă de morfină dintr-un săculeţ de pe umăr şi îi înjură pe toţi cei care îi trimiteau pe alţii la luptă, ştiind că el şi acel rus erau fraţi, într-un fel.

Puse puşca de-o parte, aşa încât să poată îngenunchea lângă Antonov, şi înfipse acul în întregime în umărul solid al acestuia. Apăsă şi introduse tot serul în corpul sovieticului, urmărind cum morfina îşi făcea efectul, calmându-l şi netezind calea omului spre moarte.

— Mulţumesc, Frank.

Şoapta fusese atât de slabă, încât Hartung abia reuşise să audă cuvintele. Având grijă să nu-l sperie pe omul aproape adormit, Frank scoase o a doua seringă din săculeţ şi o împinse rapid prin uniforma de camuflaj a lui Antonov, aşa încât acul se înfipse în celălalt braţ al acestuia.

— Somn uşor, sergente. Ţi-ai îndeplinit anii de serviciu şi ţi-ai făcut treaba, aşa că nu are rost să mori ca un câine, atâta timp cât ai lângă tine un prieten care să te ajute.

Frank Hartung rămase tăcut până când respiraţia rusului se stinse treptat. Îl bătu pe umăr pe soldatul ce se liniştise acum, scoase cele două seringi şi le puse într-unul din săculeţele de muniţie. Închizând ochii pentru o clipă, Hartung spuse o rugăciune scurtă pentru războinicul de lângă el. Apoi,auzindu-l pe Thornton apropiindu-se, îl trase pe rusul mort din adăpostul lui ţepos şi le făcu semn lui Bannion şi Silver că totul era în regulă.

26

Linda îi auzea pe cei doi bărbaţi râzând, prin uşa batantă pe jumătate deschisă care separa veranda exterioară de camera de zi confortabilă. Zâmbi pentru sine, involuntar, în timp ce se învârtea prin bucătărie, ca să pregătească un ibric cu cafea neagră tare, pentru după cină. Fusese o seară minunată, iar Frank, Jason, Calvin şi Mike plecaseră cu o jumătate de oră mai înainte, pentru o raită nocturnă prin cluburile şi barurile din Seaside, pe coastă. Colonelul rus era un om încântător, deşi era încă ţintuit într-un scaun cu rotile, în ciuda celor două luni de refacere de la Walter Reed. Îl găsea atrăgător şi inteligent, o combinaţie rareori întâlnită la bărbaţi, după cum îşi reaminti ea. Calvin îl contactase pe Bo cu câteva săptămâni mai înainte, transmiţându-i dorinţa colonelului de a cunoaşte întreaga echipă. Fusese ideea lui Thornton să-i reunească pe toţi la refugiul lui din Cannon Beach, după ce Chuikov primise permisiunea din partea doctorului să petreacă câteva zile pe coastă. Bailey avea să fie câinele lui de

pază, tânărul agent de la narcotice având şi el nevoie de o scurtă perioadă de recuperare, dat fiind ritmul în care opera Springblade.

Linda observă că îşi lăsase revolverul Glock 19 lângă uşa dintre bucătărie şi camera de zi, aşa că îl luă cu dexteritate şi îl strecură sub curea, la spate. Bo îi ceruse să înveţe să tragă şi îi dăduse Glock-ul la întoarcerea lui din Alaska. Linda fusese uimită de cât de uşor era de manevrat arma şi Thornton fusese încântat de progresul ei rapid, pe poligonul de trageri cu pistolul pe care-l construise pe proprietatea lor. Linda era o trăgătoare înnăscută, manevrând cu îndemânare şi cu mare precizie revolverul. Dacă mama ei ar fi aflat vreodată că tânăra era formată, încet-încet, ca să se încadreze în partea mai calmă a misiunilor echipei, probabil că ar fi cerut să fie închisă într-un ospiciu. Părinţii Lindei erau oameni buni, dar groaznic de liberali, care considerau ignoranţă modul de a gândi al lui Bo.

Turnând cafeaua aburindă în cănile adânci cumpărate de Bo din San Francisco, în timpul unei misiuni anterioare, Linda se gândi la lucrurile pe care le aflase, de la sosirea lui Chuikov în casa lor. Informaţiile colonelului Spetsnaz, aduse sub forma unor microcipuri de computer, zdruncinaseră ameninţarea rusească din Alaska în chiar fundamentul ei. Fuseseră dezvăluite amplasamentele unor ascunzători de arme, fuseseră arestaţi agenţi, mai multe reţele de comunicaţii fuseseră întrerupte şi unele întrebări politice primiseră răspunsuri. Fusese o operaţiune cu un succes impresionant pentru toţi cei implicaţi, dar mai ales pentru Chuikov, care aproape murise în încercarea lui de a-şi recăpăta libertatea. Linda era şocată de revelaţiile pe care i le dezvăluise rusul în timpul vizitelor lor, referitoare la evenimente şi activităţi din întreaga lume şi despre care ea crezuse că publicul larg cunoştea adevărul. Asasinate care păreau accidente, dezastre produse de planuri migăloase şi trădări, reputaţii distruse şi formate prin meticuloasa plănuire a GRU şi îndeplinite de echipele Spetsnaz din armată şi marină. Fusese

introdusă într-o lume necunoscută şi a cărei existenţă nici măcar nu era bănuită de prietenii şi rudele ei, şi care o făcuse să se simtă plină de amărăciune şi puternică, în acelaşi timp.

Îndepărtându-şi acele gânduri sumbre, frumoasa tânără care îşi împărţea viaţa cu Bo Thornton se întoarse pe veranda pe care stăteau întinşi cei doi bărbaţi şi plasă cănile mari între ei, în timp ce ei o întâmpinară cu înclinări din cap şi zâmbete sincere. Bo întinse mâna şi o lovi uşor peste şezut, murmurând încet:

— Mulţumesc.

Replica a fost repetată de Chuikov în rusa lui nativă.

Văzând că cei doi bărbaţi erau prinşi într-o conversaţie „ca între bărbaţi", Linda îi sărută pe frunte şi se întoarse în siguranţa casei, închizând uşa în spatele ei.

Afară se auzeau loviturile puternice ale valurilor, sub buza falezei, iar luna în al treilea pătrar îşi revărsa lumina galbenă printre cele trei luminatoare construite în tavanul înalt de deasupra ei. Ştia că Bo avea să vină în pat mult mai târziu, şi numai după ce-l va ajuta pe Chuikov să ajungă în al lui. Cei doi erau ca fraţii, relaţie ce înflorise întrei cei doi luptători încă de când Bo îl trăsese pe rusul rănit aproape mortal afară dintr-un mormânt acvatic, cu câteva luni în urmă. Linda îşi aminti sugestia lui Calvin că era posibil ca rusul să se alăture echipei Springblade, după ce îşi încheia rapoartele şi se termina investigaţia minuţioasă a trecutului lui, idee la care Bo nu obiectase.

Fata scoase revolverul Glock din poziţia lui demnă de invidie şi îl aruncă pe patul masiv pe care îl împărţea cu comandantul echipei Springblade. În câteva minute rămase goală şi se acoperi cu pătura, pe care o primiseră drept cadou de casă nouă de la Frank. Loviturile constante ale oceanului, ca cele ale unei inimi imense, o cufundară într-un somn adânc, făcând-o să uite Glock-ul şi tot restul, în timp ce ceasul antic al bunicului, din biroul lui Bo, bătea miezul nopţii.

— Eşti un bărbat norocos, Bo. Am visat deseori să am un loc ca acesta, în care să pot sta liniştit, uitat de lumea mea şi de o parte a lumilor celorlalţi.

Peter Chuikov, fost colonel Spetsnaz, stătea confortabil în scaunul lui cu rotile, frecându-şi gleznele, care se vindecau frumos. În poală avea Browning-ul Hi-Power al lui Bo, cu încărcătorul plin la capacitate maximă. Stătea cu faţa spre ocean, ascultând poveştile noului lui prieten despre războaie şi prieteni din trecut şi simţindu-se mulţumit că decizia lui de a părăsi Rusia fusese înţeleaptă şi bine sincronizată. Rapoartele de la NSA şi CIA confirmau un cutremur puternic în GRU, cu oameni noi ajungând la putere. Şedinţele de urgenţă ţinute în Moscova din cauza eşecului Spetsnaz de a-l ucide pe Chuikov fuseseră deosebit de dure, şi un întreg lanţ de comandanţi fuseseră destituiţi pentru incompetenţă. Guvernul american era extrem de fericit de modul în care turnura evenimentelor afecta interesele sovietice în întreaga lume, folosind totodată informaţiile din interior ale lui Chuikov despre alte operaţiuni GRU ca să distrugă şi să compromită agenturi ascunse ale Rusiei de pe tot globul.

— Mda, dar a fost nevoie de timp pentru asta, Peter. Linda a apărut oarecum o dată cu restul şi poţi să îi acorzi tot creditul atunci când e vorba de locul acesta. Fata şi-a pus tot sufletul în această casă, pe lângă amenajarea casei ei din oraş şi ajutorul dat lui Jason ca să-şi pornească o afacere proprie.

Thornton întinse mâna ca să ia o ţigară groasă din cutia trimisă de Conrad Billings, prin Calvin. Îi reteză capetele şi o aprinse, după care suflă fumul peste balcon, unde fu împrăştiat de briza blândă care venea dinspre mare.

Chuikov sorbi din cafea. Cei doi bărbaţi absorbeau fiecare liniştea momentului petrecut împreună. Odată inamici din cauza

convingerilor lor politice, cei doi găsiseră un teren comun în profesiunea aleasă. Peter luptase în multe locuri în care o făcuse şi Thornton, ducând la îndeplinire operaţiuni îndrăzneţe şi deseori nemenţionate, în faţa celor împotriva cărora îl trimisese Kremlin-ul. Bo era uimit de povestea acelui bărbat, aflând pentru prima dată că Chuikov îl căutase, atunci când Thornton era detaşat în Afganistan, cu ordine de la GRU ca să-l prindă sau să-l ucidă pe consilierul american ale cărui eforturi îi ghidau pe luptătorii pentru în libertate în încercarea lor de a alunga ursul sovietic din bârlogul acestuia din ţara lor. Bo se trezise simţindu-se bine în compania rusului şi sperând, în secret, că acesta va fi interesat să colaboreze măcar cu Springblade, o dată ce era eliberat de orice bănuieli.

— NSA şi CIA vor amândouă să lucrez pentru ei, după ce mă vindec. Ce părere ai despre oferta lor, Bo? M-aş simţi bine acolo sau ar fi vorba doar de nişte oglinzi ale serviciilor secrete ruseşti?

Thornton scutură scrumul gros de la capătul ţigării lui. Amintindu-şi-l pe Lippman şi pe toţi ceilalţi „diplomaţi" profesionişti şi tigri ai hârtiilor din cariera lui, ştia exact ce aveau în minte Departamentul de Stat şi „păpuşile" lor de la spionaj, în ceea ce-l privea pe colonel.

— Te vor vrea în preajmă, ca pe o baterie de reflector, până când vei fi uzat şi nu le vei mai fi de folos. Apoi vor găsi un alt amărât şi-l vor strânge în menghină până când vor stoarce totul de la el. Nu există procente în jocul lor, Peter. Noi doi suntem soldaţi, nu politicieni. Noi nu am înţeles niciodată cum îşi joacă ei cărţile, şi nici nu o vom face vreodată. Eu? Ei bine, eu şi băieţii am fost suficient de norocoşi să ni se ofere un joc ale cărui reguli le înţelegem şi pe care îl putem juca. La naiba, eu şi Frank avem suficient de lucru cu proiectele de la Heavy Hook

ca să facem rost de destui bani câți să ne ajungă tot restul vieții. Calvin și Mike se descurcă bine cu DEA, mai ales ținând cont că războiul din Columbia e programat să mai dureze cel puțin încă zece ani. Iar Jason se va lansa imediat ce Linda o să-l pună pe picioare cu noua galerie de artă pe care o pregătește în Seaside. Nu suntem proști. Va sosi o vreme când unul dintre noi va dori să scape de arme și pericol și să se relaxeze, pur și simplu. Dar pentru ca să facem asta, avem nevoie de o ocupație civilă care să ne ofere traiul cu care suntem obișnuiți și pe care îl merităm. Du-te să lucrezi pentru federali și vei ajunge la gunoi. Poate că cu un Timex placat cu aur și o pensie din care să-ți poți plăti chiria și abonamentele la ziare, prin care să poți căuta anunțurile gen „căutăm ajutor", dar cam asta e tot.

— Atunci, poate ar trebui să lucrez pentru tine, Bo? Billings mi-a spus că echipa ta e arma secretă a lui Bush din prezent. Bailey a lăsat să-i scape că v-ați ocupat de patru misiuni — oh, cum le spuneți voi, oamenii de afaceri, „contracte" — de când ați fost activați. În curând mă voi simți suficient de bine ca să mă descurc singur, iar cei care mă pisează cu întrebări despre Irak și Nicaragua își vor pierde interesul când vor vedea că nu sunt interesat de o calificare G-15. Există ceva de lucru pentru un fost soldat Spetsnaz în Springblade?

Thornton îl fixă pe bărbatul zâmbitor din fața lui cu o privire amuzată, de apreciere rece.

— Pe bani?

Chuikov râse zgomotos, sunetul amestecându-se cu fumul țigării lui Thornton și cu briza oceanului, la fel de ușor ca apa cu un scotch bun.

— Bineînțeles că pe bani, bunul meu prieten! În curând voi fi și eu american. Vor fi facturi de plătit, cărți de credit pe care să le pot solicita și lucruri de cumpărat și în care să investesc,

dacă vreau să ajung un bun capitalist. Bineînţeles, mă mulţumesc cu cât crezi tu că valorez şi în orice monedă vrea Unchiul Sam să mă plătească.

Cei doi bărbaţi râseră împreună. Thornton îşi lăsă ţigara jos şi luă o sorbitură lungă din cana încă fierbinte.

— Ne-ai putea fi de folos, Peter. Există întotdeauna loc pentru un bărbat cu experienţa ta, iar contractele noastre sunt tot mai dure, pe măsură ce Bush se bazează din ce în ce mai mult pe noi. Cunoştinţele şi intuiţia ta ne vor oferi un avantaj pe care acum nu îl avem. Springblade ar deveni internaţională prin primirea ta în echipă, lucru pe care cred că Billings îl încearcă încă de acum. Imediat ce te vindeci şi scapi de rechini, mai stăm de vorbă. Până atunci, eşti un oaspete binevenit aici. Casa noastră este şi a ta oricât de mult timp doreşti sau ai nevoie.

Chuikov înclină din cap, în semn de mulţumire. În ultimele luni devenise conştient de izolarea lui. Era singur într-o ţară străină, care încă nu-l acceptase şi nu avea încredere în el. Nu mai avea legături în Rusia, familia lui fiind moartă de mult. Avea să fie urât de foştii lui camarazi, o amintire permanentă pentru ei drept un trădător atât de odios, încât ar fi fost fericiţi să se răzbune, oricând li s-ar fi oferit ocazia. În Thornton, Hartung, Silver, Bannion şi Bailey găsise o casă în care fusese acceptat exact aşa cum era şi cum vroia să devină. Dacă Peter Chuikov avea un viitor, acesta avea să înceapă cu Springblade şi, de fapt, începuse deja.

— E timpul să intru în casă, tovarăşe. Vrei să te ajut să ajungi în pat?

— Nu, nu este nevoie, Bo. Şi poţi să laşi baltă chestia asta cu „tovarăşe”. Sunt un simplu tip fără noroc, la fel ca voi, ceilalţi nemulţumiţi. E o seară minunată şi cred că mi-ar plăcea să fumez unul dintre trabucurile tale bune şi poate să beau un brandy, dacă ai la îndemână. Mă voi duce singur la culcare. Linda a fost

drăguță şi a pregătit patul, în timp ce îi povesteam despre libertatea presei din Mama Rusia.

— Oh, zise Bo, în timp ce se pregătea să aducă o sticlă de brandy foarte bun din barul din camera de zi. Nu ştiam că în Rusia există libertatea presei.

— Nici nu există, replică sec Chuikov. Primul şi al doilea amendament în cazul nostru provine din țeava puştii care este țintită mai mult *spre* decât *de către* oameni.

— Îți aduc brandy-ul şi apoi îți voi ura noapte bună, Peter.

Bo intră aproape fără să facă vreun zgomot în camera de zi, unde îl aştepta barul lui bine dotat. Se întoarse pe verandă câteva minute mai târziu, deschise uşa şi puse sticla prăfuită, după care luă o pătură frumos lucrată şi o aşeză peste pieptul şi umerii rusului adormit.

Deasupra lor, cerul se umplea de stele, în timp ce coasta îşi pierdea ultimii nori protectori. Pentru o vreme, Springblade era în repaus şi Bo Thornton se simțea împăcat cu sine în compania noilor prieteni şi a bătrânilor soldați.

Printed in Romania

grupul drago print

fed print sa O societate Butan Gas

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, București, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77

CÂINII RĂZBOIULUI

O colecţie nouă pe care v-o dăruieşte Editura Z.

- Întâlnire-surpriză cu celebrii „câini ai războiu-lui" zugrăviţi de Swen Hasel în iureşul unor aventuri inedite în Africa de Nord.
- Reîntâlnire cu Nile Barrabas şi vestiţii SOB - Soldiers of the Beast.
- Întâlnire cu rapidul şi periculosul Bo Thornton, veteran din Vietnam, membru al forţelor speciale şi al Beretelor Verzi.

URMĂRIRE ÎN ALASKA

Bo Thornton, veteran din Vietnam, fost membru al Forţelor Speciale şi al Beretelor Verzi. La fel de rapid şi de mortal precum cuţitul sovietic cu arc pe care îl poartă, a văzut totul... şi a supravieţuit. Acum, în retragere, conduce un centru de instruire în scufundări pentru comunitatea Operaţiunilor Speciale – oameni care, ca şi el, trăiesc pentru acţiune. Iar atunci când o misiune este sinucigaşă, oamenii ştiu la cine să apeleze. La o maşină de luptă umană, care curăţă cele mai murdare lucruri de pe pământ...

Colonelul Peter Chuikov, ofiţer Spetsnaz, dezertor, este prins în purgatoriul sălbăticiei Alaskăi. Ruşii, hotărâţi să-i oprească fuga în America, îl trimit după el pe maiorul Iuri Puşkin – un trăgător de elită sadic, căruia îi place la nebunie să reteze capetele victimelor sale. Puşkin abia aşteaptă să treacă graniţa americană şi să-şi îndeplinească misiunea sângeroasă. Dar maiorul rus nu ştie că americanii au şi ei un plan de a ajunge primii la Chuikov...

În curând GESTAPO de SVEN HASSEL

ISBN 973-9127-25-9 **EDITURA Z** Lei 11.000